

ХЕРМЕС

Ан Райсър

НЕ МОЖЕШ ДА ИЗБЯГАШ

Нови
любовни романи

АН РАЙСЪР НЕ МОЖЕШ ДА ИЗБЯГАШ

Превод: Мария Григорова

chitanka.info

Богатият и красив Брек Карсън от романа „Не можеш да избягаш“ винаги е получавал това, което е искал. Но чаровната и талантлива художничка Андреа Томас се оказва костелив орех. Младата жена не се поддава нито на съблазнителното му предложение за охолен живот, нито на заплахите му...

ПЪРВА ГЛАВА

Ако гледаше втренчено само лицето на Джони, почти можеше да се престори, че главната маса не съществува и че не забелязва пищната червенокоса жена, която тъй преднамерено притискаше пухкавия си бюст към ръката на любезния си сътрапезник. Джони погледна леденото изражение на лицето ѝ и осъзна каква голяма грешка бе допуснал, като я бе убедил да дойде на тържеството с него. Не бе съзнавал, че тя ще се засегне толкова дълбоко.

— Би ли предпочела да се върнеш вкъщи, Анди? — попита я тихо. — Няма смисъл да седиш тук и да се измъчваш. Не знаех, че ще бъде така. Нямахте да те карам да идваш с мен, ако съзнавах... — Гласът му затихна безпомощно.

Безизразните очи се спряха върху неговите, а в обичайната им сива мекота се прокрадна стоманен блясък.

— Винаги става така. — С изненада долови потресаваща горчивина и безнадеждна болка в дрезгавия ѝ глас. — Тя не е първата, няма да е и последната. Други плащат за болката, която той причинява, и аз проклинам кръвната си връзка с него. Съпруг, баща... развратник! Как може една жена да го познава добре и въпреки това да го обича? Ти ми кажи, Джони! Какви качества притежава такъв мъж, че да провокира подобна преданост у жена, у която и да е жена?

Две големи сълзи блестяха във вътрешните ъгълчета на очите ѝ и той положи успокояващо ръце върху свитите ѝ юмручета, които удряха по масата в ритмична болка, докато говореше. За щастие другите от тяхната маса вече танцуваха, така че двамата се радваха на относително спокойствие, но той знаеше, че рано или късно някой ще забележи. Трябваше да я изведе навън, преди напълно да изгуби контрол над себе си.

— Андреа! — каза той рязко, с надежда да прекъсне монотонния ѝ нисък глас. — Анди, престани! Ще те заведа вкъщи. Вземи чантата си, скъпа. Тръгваме си.

Щеше да стане, но тя го задържа за ръката, очевидно полагайки огромно усилие да се овладее. Успя да се пребори със себе си и му се усмихна несигурно.

— Съжалявам, Джони. — Усмивката ѝ бе искрена и изразяваше разкаяние. — Обикновено се справям по-добре, но преди да дойдем тук, минах през клиниката и контрастът беше ужасяващ. Тя е толкова крехка и измъчена и понася всичко това тъй дяволски смело, а и обича коне... — Пръстите на Джони възпряха ругатнята нежно, но твърдо.

— Той е твой баща, Анди — сериозно ѝ напомни той.

— Това не го променя, Джони — разпалено отвърна тя. — Майка ми чезне в една клиника, гърчейки се в мъки, а баща ми... — Горчивото презрение, с което изрече тази дума, го ужаси. — Баща ми седи спокойно до най-новата си метреса, неумело прикрита като негова секретарка, смее се и се забавлява. И не се заблуждавай, това не е опит да скрие разбито сърце. Наистина си прекарва чудесно. Посещава мама веднъж или два пъти в седмицата, прави се на влюбен и се завръща в горещите обятия на последната си любовница.

Погледна преbledнялото лице на Джони и устните ѝ се разтегнаха в някакво подобие на усмивка.

— Бива си я, нали? Повярвай ми, Джони, скъпи приятелю, не би могъл да си представиш и половината от цялата история. Може би един ден, след като мама умре, ако ме напиеш и стана сантиментална, ще ти разкажа цялата мръсна истина.

Този път се усмихна като в сън, но сякаш сънуваше кошмар.

— Цялата истина е отвъд най-смелите ти представи, наивни ми приятелю. Нецензурираната сага на Девлин Томас, предан съпруг и баща. О, по дяволите, танцувай с мен, Джони! Вече излях гнева си. Сега ще бъда добро момиче и дори няма да го заплроя в лицето, ако се случи да застанем до него на дансинга.

Усмивката ѝ бе сдържана, но естествена и той се изправи, придърпвайки облегалката на стола ѝ, за да стане. Тя пристъпи към него с онази гъвкава сдържаност, която характеризираше всичките ѝ движения. Ако не беше художничка, щеше да е танцьорка, а отмерената грациозност на елегантното ѝ тяло привличаше не един оценяващ мъжки поглед.

Привлече очите на двама мъже от главната маса — едните хитри, сиви, а другите яркосини като на викингите. Една прошарена глава и

една тъмноруса се извърнаха, за да проследят танцуващата двойка по дансинга и пренебрегнатата червенокоска, седнала между тях, закипя от ярост: най-напред нечуто, но после, когато засегнатото ѝ честолюбие надви предпазливостта — на всеослушание.

— Девлин. — Стържещият глас прозвуча неуместно, идвайки от такава нацупена уста. — Девлин, искам да танцувам сега. — Дръпна ръката, на която се бе облегла, за да привлече вниманието му. Когато очите му вяло я погледнаха, запърха подканящо с гримираните си мигли. — Тази вечер танцувахме само веднъж, Девлин — напомни му тя и леко се приведе напред, откривайки му деколтето си. Понеже не носеше сутиен, гледката беше по-явна, отколкото можеше да се очаква, и мъжът, който я погледна бегло с апатичните си очи, все пак не устоя на тази покана.

— Разбира се, Марта, скъпа. Моля да ни извиниш, Брек — каза той учтиво на компаньона им.

— Естествено — отговори той с равен глас. — Но преди да тръгнете, да те попитам дали познаваш мъжа, който танцува с чернокосата жена в синя рокля. Работи ли за компанията, или пък тя?

— Познавам ги и двамата. — Отговорът прозвуча доста рязко. — Да ги доведе ли на масата и да те запозная?

— Да.

Един крал, изричащ заповед, не би могъл да бъде по-уверен в подчинение. Сините очи отпратиха станалата двойка и се насочиха отново към въртящите се двойки на дансинга. Отне му секунда да забележи синята рокля, но веднъж намерена, сините очи упорито я следваха чак докато прозвуча последният ритмичен звук на мелодията, а и след това.

Очите забелязаха приближаването на по-възрастната двойка, червенокосата се притискаше като лепка до ръкава на придружителя си; видя как гъвкавата синя фигура се скова и инстинктивно понечи да се отдръпне от говорещия; видя с присвити очи как кестенявият ѝ придружител обви покровителствено кръста ѝ с ръка, когато четиримата се насочиха към главната маса.

Златокосият гигант се изправи, когато двете двойки се приближиха, и буреносните очи на Андреа пробягаха по изсеченото като от скала тяло, за да срещнат яркосиния поглед, който се процеждаше изпод полуспуснати клепачи. Ако не беше Джони, щеше

да откаже без угриzenia на молбата на баща си — ха, команда бе поточната дума — да се запознае с новия, макар все още бъдещ, собственик на компанията. Като изпълнителен вицепрезидент на мястото на внезапно починалия от удар президент, баща ѝ изпълняваше ролята на домакин тази вечер. Джони, на едно от ниските стъпала в йерархията, бе уязвим откъм всяка открита обида, която би могла да нанесе на многоуважавания си баща.

Освен това Андреа беше дала дума да не го заплюе в лицето, въпреки силата на изкушението. Споменът за изкривеното, сковано от болка тяло на майка ѝ, което дори лекарствата не можеха да накарат да се отпусне, я задави от горчивина и думите, които преглъщаше зад тази буца в гърлото, ѝ се струваха отровни.

Едва чу школувания чар в гласа на баща си, когато той се зае с представянето им, но не пропусна почти незабележимата реакция на почуда от страна на гиганта, когато баща ѝ, преливайки от захаросана гордост, оповести роднинската им връзка.

— А, Брек, позволи ми да ти представя моята прекрасна дъщеря Андреа и нейния кавалер за вечерта, един от нашите способни млади хора — Джон Маккей. Андреа, Джон, това е Брек Карсън, който скоро ще бъде твой шеф, Джон, а също така и мой.

Андреа застана нащрек от някаква неопределена, напрегната промяна в гласа на баща си. Познаваше всяка лъжлива интонация така добре... Но преди да успее да я анализира, едно здраво ръкостискане пое машинално протегнатата ѝ ръка и нейното внимание бе превзето от гласа, който така добре прилягаше на респектиращата му сила.

— Госпожице Томас — кимна той, — каква небрежност от страна на баща ви да не осигури за вас и вашия кавалер места на главната маса.

Не му убегна стоманеният блясък в спокойните ѝ сиви очи и язвителното свиване на пълните устни, нито пък студенината, която се чувстваше в дрезгавия алтов глас, когато му отговори учтиво, но твърдо:

— Баща ми, господин Карсън, знае, че предпочитам да не съм изложена на показ на главната маса и съм сигурна, че е изненадан да ме види тук тази вечер. Обикновено не се появявам при подобни поводи, а тази вечер дойдох по молба на Джони. — Освободи ръката си от ръкостискането му и отново хвана Джони под ръка. — Не съм

свързана с компанията и съм тук само като гостенка на Джони. Не съм домакинята на баща си. Много други с желание заемат тази роля.

Гласът ѝ прозвуча меко и провлачено, очите ѝ стрелнаха с презрителен поглед червенокосата, която я изгледа злобно. Андреа посрещна погледа ѝ, без да трепне, и Брек забеляза с интерес как зелените очи на червенокосата се сведоха. Още по-интересно му беше да наблюдава как лицето на баща ѝ постепенно придоби тъмnochервен цвят, бащата, когото тя тъй демонстративно пренебрегваше с полуизвитото си рамо и отвърнато от него лице.

Нима момичето се държеше обвинително заради очевидната връзка между баща ѝ и неговата секретарка? Ревността на дъщеря, която чувства, че вече не е в центъра на вниманието или по-дълбоки морални скрупули? С лице и фигура като нейните положително не ѝ липсваше мъжко внимание, а под ледения блясък, който така успешно смразяваше иначе обикновените гълъбовосиви очи, гореше скрит огън. Той взе решение.

— Маккей, надявам се, че ще ми позволите удоволствието на един танц с очарователната ви дама?

Беше формулирано като молба, но под добре подбраните думи личеше заповед, неподлежаща на възражение. Въпреки това Джони погледна Андреа въпросително и едва след лекото ѝ кимване в знак на съгласие отговори утвърдително:

— Разбира се, господин Карсън. — Отново предостави на Брек ръката на Андреа и ѝ се усмихна. — Ще те чакам на нашата маса, скъпа. За мен беше удоволствие да се запознаем, господин Карсън. — Усмивката му към Брек бе неподправена, но кимването му с думите „Господин Томас, госпожице Стрингър...“ бе машинално и единствено в рамките на етикета.

Вс още без да поглежда баща си, Андреа пристъпи със съдържана елегантност и застана до Брек, като отметна назад глава, за да срещне яркосините му очи. Лицето ѝ беше идеалната маска за пред обществото и той почувства внезапно желание да я накара да му отвърне като на мъж. Вече знаеше какво иска от тази жена, какво щеше да получи от нея. Бе само въпрос на време. Може би неговата собствена маска за пред обществото не бе непроницаема за нея, защото тя изведнъж се стегна и освободи ръката си от неговата.

— Вярвам, желяхте да танцуваме, господин Карсън? — попита го тя; бледи искри проблясваха дълбоко в сивите ѝ очи, внезапно загубили дълбочината си и вече непроницаеми.

Андреа не бе прочела нищо в лицето на Брек. Просто я завладя желанието да се прибере вкъщи, да зарови глава във възглавницата и да се наплаче. Продължителното напрежение от всекидневните посещения при майка ѝ я изтощаваше и сблъсъкът с баща ѝ и последната му любовница почти преля чашата. Гледаше на Брек просто като на партньор за един танц, който трябваше да понесе, и след като всичко свърши, да забрави. Все още не го бе усетила като мъж, като личност, само като две пронизващи сини очи и заплашителен ръст. Нейното набито око на художник щеше да ѝ даде възможността да го скицира по памет, но само като лишена от смисъл форма, зад която личността все още бе неразгадана.

Той я поведе към дансинга и тя машинално се остави в ръцете му. Тялото ѝ следваше движенията му с лекота и грация, но без никаква чувственост. Жегна го мисълта, че на неговото място можеше да стои и собственият му дядо.

Беше решен да я накара да го почувства, да я изтръгне от унеса ѝ, ако трябва. Влюбена ли беше в кавалера си? Мисълта никак не му се понрави. Къде се коренеше тъй явното напрежение между баща и дъщеря?

Брек бе свикнал да мисли на няколко нива едновременно и докато една част от съзнанието му беше насочена към момичето в ръцете му, с другата обмисляше последиците от това положение, което можеше да засегне един от изпълнителните директори на компанията, която се канеше да купи. Нужна му бе повече информация. Трябваше да разплете кълбото на човешките взаимоотношения и да ги проучи.

Деен и амбициозен, Брек Карсън бе дошъл отникъде и с нищо. Бе използвал тялото си, за да спечели спортна стипендия, и ума си, за да се възползва по най-добрия начин от предлаганите от университета благоприятни условия. Работеше нощем и учеше денем и само изключителната му жизненост и прекрасното му здраве го спасиха да не изгори в шеметното темпо, което си бе наложил. Преследваше целите си и досега — независимо дали се отнасяше за дадена компания или за жена — ги бе постигал.

Арогантен, безскрупулен, безмилостен... Враговете му използваха всички тези епитети. Честен, изключително умен, способен — отвръщаха приятелите и почитателите му. Никой не го наричаше благороден или мил.

Досега танцуваха безмълвно, долепили тела, в унисон с музиката. Повдигната с няколко инча от токчетата, главата на Андреа стигаше тъкмо до брадичката на Брек и нежният аромат на косата ѝ го терзаше изкусително от момента, в който покорно бе дошла в ръцете му. Чувстваше копринената мекота на синьо-черните блестящи къдрици... меки, не остри.

— Казахте, че не сте свързана с компанията — попита изучаващо. — Още учите? Или запълвате дните си с благотворителна дейност?

— Посещавам болните — отвърна тя с ядна горчивина. Споменът за прекарания в безпомощност и изнемога следобед край леглото на майка ѝ, докато отклоняваше въпросите за местонахождението на баща си, я издаде. — Съжалявам! — извини се веднага. — Беше непроситимо да говоря така. — Насили се да продължи с нормален глас: — Всъщност съм художник по рекламата. Работя на хонорар, илюстрирам книги и когато имам време и сили, успявам да мацна нещо в маслени бои за доброто на артистичната си душа. — Усмихна му се насмешливо. — Изкуството заради самото изкуство може да е добро за душата, но ти прави невалидни чековете, които пишеш за продукти и за наема. Оттук и спускането в досадния свят на рекламата.

Продължи да я анализира и откри дързост у нея.

— Добри ли са картините ви?

— Да — призна тя искрено.

— Е, баща ви сигурно може да ви подпомага, докато вие...

Веднага млъкна, когато леденостудените очи се впериха в лицето му. Никоя жена не го бе гледала с такова смразяващо презрение.

— Напуснах дома на баща си, когато бях на осемнадесет. Не взех нищо от него със себе си и няма да взема и сега. Не мога да сменя кръвта във вените си, но един ден ще си сменя името, което нося. Държа се учтиво, доколкото мога, когато съм принудена да понасям присъствието му, а това става възможно най-рядко. През останалото време старателно избягвам да го виждам или да мисля за него. Има ли

още нещо, което бихте искали да узнаете за взаимоотношенията между баща ми и мен? — Не му даде възможност да отговори, като продължи с равен, отмерен глас: — Не? Добре. Танцът свършва. Моля, отведете ме до масата ми.

Изплъзна се от ръцете му, когато музиката спря, и се извърна към масата, където чакаше Джони. Брек понечи да я задържи, като я хвана здраво за лакътя и я обърна с лице към себе си.

— Не си тръгвайте от мен, Андреа! — заповяда ѝ рязко.

Тя погледна надолу към ръката, която я стискаше здраво, и после открито посрещна погледа на сините му очи.

— Тогава вървете с мен. Не ми се танцува пак, искам да се върна при кавалера си. Много съм уморена и той ще ме заведе вкъщи. Беше грешка от моя страна да дойда. Знаех си... Няма да се повтори.

— Аз ще ви заведа вкъщи.

Бавно се запромъкваха между танцуващите. Нервите на Андреа бяха опънати до крайност и тя знаеше, че ако не се прибере скоро, ще изгуби и малкото самообладание, което ѝ бе останало. Брек Карсън със своето ровичкане в душата ѝ бе разчоплил едва зарасналите ѝ рани и отровата, насъбрала се в тях, се изливаше неудържимо. Резервираността, която си бе изградила тъй болезнено през последните три години, изглеждаше разклатена без особено усилие от страна на този динамичен, властен мъж. Вместо да се престори, че не забелязва въпросите му, се нахвърли яростно върху него, разкривайки уязвимостта си с прибързани, пълни с терзание думи.

Беше тъй уморена! През последната седмица трябваше да работи, спазвайки определения срок, и късното лягане, напрежението бяха взели своето. Ежедневните следобедни посещения при майка ѝ я изтощаваха емоционално; също така я принуждаваха да работи до късно през нощта, за да навакса изгубеното в клиниката време.

А тази сутрин бе изпратила по пощата завършения проект, приемайки квитанцията от пощенския служител с ослепителна усмивка и някакво закачливо подмятане. Като влизаше в апартамента, телефонът бе започнал да звъни. Джони я хвана в подходящо за празнуване настроение. Предложи ѝ вечеря и танци и едва в колата разкри факта, че цената, която трябва да плати за излизането им, бе да присъства на тържеството на компанията в чест на новия собственик.

Възрази на това, но късният час и необходимостта, която повеляваше Джони да се яви формално, надделяха над добре аргументираните ѝ протести. Всъщност вината не бе у Джони, призна си тя. Той знаеше за отчуждението, но не и за дълбочината и силата му. Беше новопостъпил в компанията, макар че бяха стари приятели от гимназията, а по времето, когато тя напусна дома си и майка ѝ постъпи в клиниката, беше в колежа.

До Джони бе достигнал слухът за връзката на Девлин Томас с пицната му секретарка, но той не бе очаквал подобно безцеремонно държане и не бе предвидил въздействието му върху нервите на Анди. Сега желаше с цялото си сърце да бе устоял на изкушението и да се бе задоволил да я изведе на вечеря някой друг път. Но напоследък бе толкова заета...

Гледаше мрачно как Андреа кръжи по дансинга в обятията на новия му шеф. Това бе нещо различно. Не му харесваше начинът, по който Брек я гледаше. Той бе привлечен от нея наистина, но пък и повечето мъже се чувстваха по същия начин. Когато беше щастлива, Анди искреше. Дори и уморена или потисната, тя бе едно прелестно предизвикателство с леката си резервираност, която апелираше и към хищническите, и към покровителствените инстинкти. Брек Карсън беше мъж, който получаваше желаното, и Джони се надяваше да не реши, че желае Анди.

Решителното изказване на Брек, че ще заведе Андреа вкъщи, по никакъв начин нямаше да успокои разтревожения Джони. Андреа не забави крачка, докато напускаше дансинга, но отговори през рамо.

— Вие сте почетният гост — напомни му тя с намерението да бъде учтива.

— Също така съм и шефът — гласеше отговорът. — Ако искам да си тръгна, кой може да ме накара да остана?

— Аз мога — кипна отново Андреа, — ако възнамерявате да си тръгнете само за да ме изпратите. Дойдох с Джони и ще си тръгна с него.

Реша да я изпита.

— Аз съм шеф и на Джони.

При тези думи тя се въртна ядосано, а очите ѝ вече не бяха ледени. Потъмнели от ярост, в тях гореше яден пламък и високите ѝ скули се покриха с гъста руменина.

— Нека да изясним нещо, господин Карсън. Първо, не сте мой шеф, и второ, аз не се занимавам с шантаж. — Впери поглед в невъзмутимото му лице, изненадана, че не показва признаци да е ядосан. Продължи, вече не тъй разгорещено: — И трето, не бихте използвали положението си на собственик на компанията, за да отнемете нечие момиче. Не е в стила ви.

— Неговото момиче ли сте?

— Неговата дама тази вечер. Не съм ничие момиче.

Той кимна одобрително.

— Добре. Ще ви върна на кавалера ви. Просто запомнете, че когато станете моята дама, ще очаквам същата лоялност.

Ако се надяваше да предизвика някаква реакция с изявлението си, бе останал разочарован. Андреа беше изтощена и зад дясното ѝ око започваше да пулсира главоболието. Димът, врявата и оглушителната музика се прибавиха към събитията от вечерта и сега най-съкровеното ѝ желание бе да се върне вкъщи и да спи.

Упорито започна да се провира през застаналите на пътя ѝ двойки и стигна до масата, където я чакаше Джони. С учтива полуусмивка изрече стандартните фрази за довиждане към Брек и положи умоляващо длан върху ръката на Джони:

— Джони, скъпи, бих искала да се прибера. Може ли да си тръгваме?

Джони погледна с нежност умореното ѝ посърнало лице и се съгласи мигновено. И двамата я гледаха как взима чантата си от масата, а Джони скочи, нетърпелив да ѝ помогне да облече лекото си сако, което тя взе от стола. Благодарни му с лека усмивка и го хвана под ръка.

Брек ги наблюдаваше как си тръгват и не се върна на главната маса, докато не излязоха от залата. Не обърна внимание на въпросителните погледи, насочени към него. Каквото и да направеше, щеше да бъде храна за клюките и скоро щеше да плъзне слухът за това, че бе оказал специално внимание на Андреа. Не бе танцувал с никоя жена през цялата вечер, нито дори с Марта, която преливаше от желание, докато не видя в другия край на стаята Андреа.

Никога не се бе интересувал особено от социални събирания. Възползваше се от тях, когато имаше изгода, а през другото време ги пренебрегваше. Не се боеше от ничие неодобрение, нито пък го

интересуваше доброто мнение за него, освен собственото му. Репутацията му в бизнеса беше безупречна. Бе всепризнат като безмилостен, хитър и притежаващ почти свръхестествена способност да придобива и да връща към живот загиващи компании. Някои от тях запазваше, а други продаваше, когато станеха отново печеливши, с немалка изгода за самия него. Само двама души някога се бяха опитали да го измамят. Разори и двамата. Можеше безрезервно да се вярва на думата му, но се знаеше, че при него на целогодишен договор работят някои от най-добрите адвокати.

Съвсем малко се знаеше за личния му живот, освен че съществува такъв. За никой мъж с физическо присъствие и проницателни цинични очи като неговите не можеше да се предположи, че не притежава такъв, но дори и най-усърдните му клеветници не можеха да се опрат на нищо от личния му живот. Бе кавалерствал на множество привлекателни жени, но не бе свързан с никоя от тях. Беше неподходяща храна за клюкарските рубрики и освен това — твърде опасна, както установи един журналист след заведеното срещу него дело за клевета. То го доведе до просешка тояга и катастрофално повлия на приходите на вестника, който го беше назначил. Ако името на Брек се появеше сега във вестникарските рубрики, то биваше споменато само бегло. Яростно бранеше дискретността си и бе готов на всичко, за да я запази.

* * *

Колкото по-скоро забрави случилото се от вечерта, толкова по-добре. Андреа уморено бе отпуснала глава на седалката в колата на Джони. Съзнаваше, че се нуждае, от почивка, но знаеше, че не може да си го позволи. Майка ѝ зависеше много от всекидневните ѝ посещения, а след днешния разговор с лекаря бе приела факта, че твърде скоро щеше да бъде свободна да отиде, където пожелае и да прави каквото иска. Нямаше да има какво да я задържа тук.

Три години на предани ежедневни визити, на обикаляне по магазините в търсене на забавни и развличащи подаръци. Цяло щастие е, че бе успяла като художник на реклами. Несезонни плодове за стимул на вялия апетит на майка ѝ, несезонни цветя, които да направят

по-интересен и пъстър живота ѝ сред еднообразието на четирите стени — това никак не излизаше евтино. Никога не отиваше да види майка си без някое малко подаръче... нова книга, картинна мозайка, нова касетка с музика или дори забавни комикси за илюстрация на някоя смешна история, която смяташе да ѝ разкаже. Любовта и състраданието я правеха безкрайно изобретателна и стаята, която представляваше затвор за майка ѝ, бе придобила атмосферата на дом, доколкото това бе възможно.

Андреа се бе наложила над собствениците на клиниката да ѝ разрешат да подмени обичайните пердета и кувертюра с донесени от нея самата. Те биваха сменяни често за промяна на обстановката. Специални тъкани, багри, ръчно изрисувани платове... Използваше всичко това, за да придаде простор на затвореното пространство, което майка ѝ бе осъдена да понася.

Сестрите се възхищаваха на нейните идеи и ги приемаха присърце, така че и други дългосрочно постъпили пациенти се възползваха от категоричния отказ на Андреа да позволи на болестта, приковала майка ѝ на легло, да превърне дните от живота ѝ в едно жалко съществуване. Когато сменяше завесите и кувертюрата, подаряваше старите на някой друг, пребиваващ за дълго тук страдалец. Книги и изящни малки дреболийки се трупаха по стените на стаите, а заразителният хумор в комиксите и карикатурите ѝ обикновено извикваше усмивки по лицата и на най-трудните пациенти.

Цената, която плащаше Андреа, не се измерваше само в спечелени с труд пари. Плащаше с времето си, с трескава работа до късни ноци, за да спази сроковете. Плащаше с усмивки и одобрителни думи, докато сърцето ѝ лееше кървави сълзи. Очите ѝ без време станаха тъжни, помъдрели... Често да гледаш страданието на обичан човек е по-тежко, отколкото сам да изпитваш физическа болка.

А сега... Дългото ѝ бдение приближаваше неумолимо към своя край. Този следобед лекарят бе говорил без заобикалки. Дозата болкоуспокоителен наркотик бе увеличена наново. Това бе началото на дългия последен период преди края на всяка болка, предвестник на момента на избавление от това, което за майка ѝ наподобяваше чистилището... Чистилище не само на физическата болка.

Доколкото можеше, Андреа избягваше да се засича с баща си в клиниката. Майка ѝ познаваше нейните чувства към баща ѝ. По време

на официалните му визити Андреа си тръгваше. Държеше се учтиво, като към непознат, с когото се е срещнала наскоро. Повече от това не можеше да направи дори и за успокоение на майка си. Всеопрощаването бе непостижимо за нея. Нейната майка бе светица, пречистена от любовта си и от болката. Андреа беше човешко същество и изпитваше омраза.

— Съжалявам, Анди — още веднъж се извини Джони, прекъсвайки мислите ѝ.

— Всичко е наред, Джони — увери го тя. — Не би могъл да знаеш. Това не е нещо, за което човек говори... За факта, че презира баща си.

Светлините на уличните лампи, които пробягваха край тях, изостряха и сякаш състаряваха чертите ѝ. В редките моменти, когато вниманието му не бе насочено към пътя, Джони долови мрачното изражение на устата ѝ, едва сдържаното напрежение в чистата извивка на лицето ѝ.

* * *

Много се беше променила. Дори в гимназията беше учудващо зряла за възрастта си, не се хилеше глуповато и не зяпаше безцелно. У нея имаше някакво вродено чувство на резервираност, което я отличаваше от другите момичета, но въпреки това, а може би именно за това, беше една от най-популярните личности в класа си. Отговорничка на клакьорките в училищните спортни състезания, принцеса на красотата, член на съвета на учениците... Всичко това ѝ принадлежеше, без да се стреми към него.

Но сега? Никаква следа от дяволития ѝ хумор не оживяваше сериозния, застинал поглед. Себеконтрол, не вътрешно спокойствие, извайваше лицето ѝ. Джони копнееше да проникне под тази маска, но у нея се долавяше застрашителна непроницаемост, срещу която дори един стар приятел не би се изправил без колебание. Въпреки няколкото си години в повече, се чувстваше като хлапак пред нейната зрелост.

Андреа се надяваше, че той ще се задоволи да я отведе вкъщи и да я остави там. Според часовника бе все още рано, но денят ѝ сякаш беше продължил години. Когато паркира пред сградата, в която се

помещаваше апартаментът ѝ, тя се засуети с някои дребни, но красноречиви приготовления за тръгването си, които му подсказаха, че не би било уместно да се опита да я задържи.

Чувствителен към подобни нюанси и при това съвсем не глупав, Джони веднага изскочи от колата и заобиколи да отвори вратата на Андреа. Мълчаливо се качиха с шумния асансьор до последния етаж и прекосиха малкия коридор, който водеше към вратата ѝ. Тя си бе приготвила ключа и той се плъзна леко в ключалката.

— Може ли да ти се обадя след няколко дни, Анди? — Въпросът му прозвуча нерешително.

— Разбира се, Джони. Направи го. — Опита се да вложи повече топлина в позволенията си, но от изтощение то прозвуча банално. Точно сега не ѝ пукаше дали ще го види отново. Всяко чувство, дори и приятелското, ѝ костваше твърде голямо усилие.

Джони послушно я дари с една кратка и лека целувка и след като ѝ каза да не чака с него асансьора, си тръгна. Андреа го послуша и влезе направо в апартамента си, като заключи вратата след себе си.

Щом пусна резето, опря гръб на вратата с наведена глава и увиснали рамене. Дълго стоя така, а после с едно движение на раменете се отлепи от вратата. Стъпките ѝ отекнаха потиснато по излъскания дървен под, за момент приглушени, когато мина по килимчето до кушетката, устремена към правоъгълника от светлина, който идваше от вратата на спалнята ѝ.

Като влезе в спалнята, хвърли чантичката си на единичното легло и отиде веднага до графично изрисуваната с цветя завеса, която стигаше от едната стена до другата и от тавана до пода и чудесно подходеше на кувертюрата и на пердетата. Когато под нейно ръководство просторният последен етаж на сградата беше разделен на стаи, там нямаше гардероби. С обичайната си изобретателност тя окачи прътове на вериги, прикрепени към специални болтове, поставени в гредите на тавана, и замаскира приспособлението с лъжливата стена на завесата. Платът бе ръчно щампован, дизайнът — неин, както и отиващите на завесата кувертюра и пердета за прозореца. Сама го бе изрисувала, а една сръчна приятелка бе превърнала топовете плат във ватирани кувертюри и драперии.

През първата година след като напусна дома на баща си, Андреа живя оскъдно в един малък, много тесен апартамент. После, когато

финансовата ѝ сигурност нарасна — наистина бе много талантива — започна да си търси нещо по-просторно. Случайно чу за някаква сграда, бивши запуснати офиси, която няколко предприемчиви млади хора ремонтираха и преустройваха в жилища.

Беше проучила нещата и условията ѝ се сториха приемливи, а пространството на най-горния етаж — идеално. Имаше големи прозорци и добро изложение в онази част, която смяташе да превърне в ателие, и когато собствениците бяха обещали, че ще разположат банята, кухнята и стаите по нейни указания, подписа договора без колебание.

Изобщо не съжаляваше. Радваше се на уединение и простор, ако и да нямаше много мебели, всяка една бе стилна, подбрана с вкус след дълго търсене. Разделните стени между стаите бяха тънки, но като се имаше предвид, че бе сама... На всеки етаж имаше само по един апартамент. Липсата на звукоизолация не беше пречка. Цветовете правеха апартамента жизнерадостен там, където липсата на мебелировка би му придала мрачен и неуютен вид. И си беше само неин, крепостта, от която тръгваше в атака, убежището, в което се оттегляше, за да събере сили за следващия ден.

Андреа остави на закачалка самото и роклята си, прилежно сложи една до друга обувките си на пода и гола се отправи към банята да изчисти лицето си от лекия грим и да си измие зъбите. Хвърли бельото си в плетената кошница, която използваше за дрехите си, намаза лицето си с крем и го почисти, и направи несъзнателна гримаса при вкуса на лютивата ментова паста за зъби, която употребяваше в момента.

Преди да се мушне между гладките чаршафи, пъкна една касета в портативния си касетофон, който лежеше на пода до леглото при главата ѝ. Нямаше официална религиозна принадлежност, по понякога намираще звучните ритми на тържествените грегориански песнопения за успокояващи и носещи разтуха. Когато цялата гама от мъжки гласове започна да се лее монотонно в притихналата стая, тя се зави презглава и зачака топлината на тялото ѝ да прогони хладината от гнезденцето ѝ. Докато касетата се извърти и автоматично изключи, беше заспала дълбоко, свита на кълбо, сякаш за да се защити, и не промени позата си чак до сутринта, когато започна да се зазорява.

На сутринта остана да се поизлежава в леглото до след осем. Когато работеше трескаво за спазването на някакъв срок, обикновено ставаше с изгрева на слънцето, но всички проекти, по които работеше сега, бяха без ограничения във времето, освен собствената ѝ нужда за пари. Банковата ѝ сметка съвсем не страдаше от анемия, подхранена от постъпленията на чековете за три наскоро изпълнени задачи, а се очакваше скоро да пристигне и чекът за материала, който бе довършила и изпратила вчера.

Взе си душ, изми с шампоан и изсуши лъскавите черни къдрици и се облече за през деня. Понеже днес нямаше да е работен ден, избра проста памучна плетена блузка в комплект с пъстра пола на шарки. Винаги носеше ярки цветове, когато посещаваше майка си, и днешният ден нямаше да бъде изключение. Цяло щастие бе, че веселите багри разсейваха мрачните краски.

Като претършува хладилника, установи с какво ще трябва да запълни сутринта си. Нарязана на кубчета някаква останала пържола и я прибави към последните две яйца, които се пържеха в тигана. Нямаше хляб, даже и една суха коричка, и тя си спомни, че бе употребила последния вчера по обед за едно хапване набързо — сандвич с фъстъчено масло и конфитюр.

Провери фризера, бюфета и със смях претърси килерчето за провизии. Положението не беше съвсем лошо. Не се налагаше пълно презареждане. Трябваше ѝ само най-необходимото и скромнен запас от плодове, а и още един буркан с фъстъчено масло, безмълвно напомни сама на себе си. Това те е спасявало от гладна смърт множество пъти по време на напрегнатата подготовка на някой проект, каза си.

Точно преди да излезе да пазарува, се обади в клиниката да пожелае добро утро на майка си и като всеки път, попита дали се нуждае от нещо специално, което да ѝ донесе следобед. Както винаги, за нейно огорчение, отговорът беше: „От нищо, скъпа.“

Нищо наистина... Това, което бе най-нужно на майка ѝ — предан съпруг и здрави крака, с които да ходи — бе извън възможностите на Андреа.

Решена да не изпада в мрачно настроение, Андреа побърза да излезе от апартамента. Запъти се към стълбите, чу приглушения звън на телефона и за момент се поколеба дали да се върне и да вдигне

слушалката. Нямах да бъде майка ѝ, но можеше и да е баща ѝ, който щеше да я държи отговорна за поведението ѝ миналата вечер. Може би искаше да защити реномето си пред новия шеф.

При тази мисъл реши. Излезе на площадката и като затвори вратата, звъненето на телефона бе отрязано. Обикновено вървеше пеш надолу по стълбите и доста често се качваше така, освен когато бе натоварена с пакети. Животът ѝ беше далеч по-заседнал, отколкото би искала, и това бе един вид упражнение.

Върна се тъкмо преди обяд, този път с асансьора — заради двете тежки чанти с продукти, които едва крепеше в ръцете си. Знаеше, че трябва да ги качи една по една, но не искаше да се разкарва два пъти. Нужни бяха сложни маневри — за да достигне копчето за шестия етаж, подпря едната чанта на коляното си, придържайки я с ръка, но асансьорът тръгна нагоре, а чантите останаха невредими.

Доста бързо мина през площадката пред вратата на апартамента, понеже хартията на чантата се бе намокрила и заплашваше да се скъса. Заета с торбите, не забеляза веднага цветята.

Положително бяха достатъчно красиви, та да грабнат вниманието ѝ; веднага зърна с крайчеца на околото си трептящо-пурпурния цвят на най-горните пъпки. Коленичи пред вратата, като внимателно постави пазарските чанти на пода. От това положение почти зарови нос във великолепия букет от рози, всичките полуразцъфнали, преливащи от чистото и девствено бяло през бледо и по-тъмнорозово, до наситено, дълбоко като страстта пурпурночервено.

Би трябвало да ѝ се стори претенциозно, но гледката просто спря дъха ѝ. Изискан кремав на цвят плик бе пъхнат сред зеленината на букета, но засега тя го остави там, където си беше. Продуктите бяха по-важни за момента, а ако не прибереше онази чанта вътре, щеше да гони портокалите по площадката.

След като се погрижи за покупките, внимателно внесе вазата с цветята вътре и я постави на масата в дневната. Малко вода се бе разляла по вазата, така че я попи с кърпа и пъхна една поставка, за да не остави следи по масата. Едва тогава извади плика и го отвори, за да измъкне картичката.

Разчете с любопитство посланието, драснато с агресивен почерк на гладката картичка:

Ще те взема за вечеря в седем. Петък. Носи дълга рокля.

Подписано бе с инициалите Б. К. Кой, по дяволите, беше Б. К. и какво си въобразяваше, като ѝ изпращаше подобно невероятно съобщение? Беше се запознала с някакъв нов лекар в клиниката и беше видно, че би я поканил на среща. Казваше се Робърт Кълхейн и бе доста срамежлив, а това — драсна ядосано с нокът по картичката — изобщо не изглеждаше в стила му.

Сбърчи чело умислено, несъзнателно почуквайки с ръба на картичката по зъбите си. Нима това беше представата на Джони за реванш за снощния тотален провал? Пропъди тази мисъл още преди да се оформи в главата ѝ. Джони би трябвало да пропусне всичките си обеда за месец напред, за да се сдобие с подобна скъпа покана за вечеря. А и... Това не беше и в неговия стил. Ако ѝ подареше цветя, сигурно щеше да ги задигне от градината на майка си, ала всичко, което тя успяваше да отгледа, бяха цинии!

Стил. При тази дума нещо отекна в съзнанието ѝ. Някой агресивен и безцеремонен, свикнал да получава каквото поиска. В съзнанието ѝ изплуваха две яркосини очи. Мили боже! Брек Карсън, новият шеф.

Първата ѝ мисъл беше: „Колко самоуверено!“. Втората: „Сигурно се шегува“, и третата, след като хвърли поглед към категоричния почерк и от картичката отново към цветята: „Не се шегува. Искам ли да отида?“.

Поколеба се, после тръгна към телефона. Запрелиства указателя, прокара тънкия си показалец по няколко имена и след това набра номера. Когато телефонистката отговори, каза отривисто: „Свържете ме с офиса на господин Карсън, моля.“

Чакаше и станала изведнъж нервна, барабанеше с пръсти по масата, докато от слушалката се раздаваше пукане и бръмчене. Когато някакъв друг женски глас я информира, че сега говори със секретарката на господин Карсън, Андреа си пое дълбоко въздух и каза: „Тук е Андреа Томас. Бих искала да говоря с господин Карсън, моля.“

Безстрастният делови глас претърпя драматична промяна.

— О, госпожица Томас! Аз съм госпожица Дженкинс. Господин Карсън ме предупреди да очаквам обаждането ви. Каза ми да ви уверя, че наистина ще се върне до петък. — Секретарката продължи с дружески поверителен тон: — Той ми се обади от летището точно преди да излети и ми даде инструкциите си. Всъщност тъкмо бях получила потвърждение, че билетите за премиерата за вас и господин Карсън ще ви чакат в бюрото за предварителна продажба. — В гласа ѝ ясно се чувстваха нотки на благоговение. — Нали разбирате, билетите ги осигурява самият Девън Хармън. Той не е ли просто супер? Господин Карсън е негов личен приятел, а като си помисли човек, че той ще присъства на тържеството след премиерата...

Андреа сподави импулса си да избухне в истеричен смях.

Секретарката необезпокоявано продължи да бърби:

— Има ли нещо друго, госпожице Томас? Господин Карсън най-строго ми заръча да бъда на ваше разположение, ако се нуждаете от нещо. — Гласът ѝ направо трепереше от желание да угоди.

— Не. Благодаря ви, госпожице Дженкинс — отвърна Андреа сухо. — Вярвам, че това обяснява почти всичко. Сигурна ли сте, че господин Карсън няма да се върне преди петък?

Това отприщи нов порой от думи:

— О, не, госпожице Томас. В действителност по план нямаше да го има цели две седмици, но успях да отменя резервацията за самолетния му билет за неделя късно вечерта без много проблеми и той каза, че ще се погрижи сам да се върне в петък.

Нямаше какво повече да се каже. Андреа успя да прекъсне разговора, преди госпожица Дженкинс да ги удави и двете с нов порой от красноречие. Надяваше се, че жената има добър правопис и скорост на печатане на машина в квалификацията си, защото дискретността не се числеше към секретарските ѝ способности. Андреа имаше чувството, че госпожица Дженкинс няма дълго да просъществува като лична секретарка на Брек Карсън. Обичаше да доверява много неща, но на нея явно човек не можеше да се довери.

Механично се зае да прибира храните, сновейки между кухненския плот и хладилника, като разсъждаваше върху всичко, чуто от словоохотливата госпожица Дженкинс. По някакъв начин Брек бе успял да уреди билети за новата, широко рекламирана и възхвалявана пиеса на Девън Хармън, при това за премиерата. През последните

шест седмици бяха продадени билетите за един месец напред, а за последващите представления бе адски трудно да се снабдиш. Даже търговците на едро, които изкупуваха билетите и след това ги препродаваха, не успяваха да намерят билети за началните представления, но Брек бе сполучил с тази работа за времето от момента, в който Андреа го остави на тържеството, до излитането на самолета му.

Потрепери леко. Мъжът разполагаше с власт.

Докато си хапваше от леката салата, Андреа се опита да си припомни чертите на Брек. Виждаше само пронизващите му сини очи. Влезе в ателието си и се върна с един скицник и молив. Ако съзнанието ѝ не можеше да го обрисова, пръстите щяха да успеят. Покри хартията с бързи, енергични драскулки, забравила за салатата.

Когато свърши, откъсна горния лист и го подпря на вазата с цветя. Ясно очертаните агресивни черти на портрета рязко контрастираха с чувствената нежност на цветята. Един обезпокоителен мъж я гледаше.

Погледът беше пряк, ясен и безкомпромисен. Ако у този човек имаше някаква мекота, то тя се криеше твърде дълбоко, за да бъде уловена от ръката ѝ. Държеше на своето и знаеше как да го получи. С чувство за собственост... Не пускам това, което притежавам... Ясно си личеше от леко издадената му напред квадратна брадичка. Устата бе с израз на твърдост и самоконтрол, но тя знаеше, сякаш бе видяла и докоснала, че устните могат да омекнат чувствено и да заискрят от желание, ако бъдат погалени.

Красив? Не, твърде силно лице за такова лъскаво определение. Някой предшественик викинг бе оставил семето си в един от своите набези, което да се въплъти от плът и кръв сега, в тези модерни времена. Властен нос, който да подхожда на въображаемия шлем с крила, и избуяла тъмноруса коса, въздълга, но сякаш искряща с метален блясък.

Обезпокоителен и... опасен. Воин, който би взел пленница или заложница и би я изоставил без угризения, когато дойдеше време за следващия набег. Ръката ѝ се протегна и смачка скицата, а после се спусна бавно. Това, което бе видяла, съзнанието трябваше да помни. Щеше да запази скицата като предупреждение.

ВТОРА ГЛАВА

Майка ѝ беше както обикновено, кротките ѝ кафяви очи бяха помътнели и хлътнали, сякаш избелели от неспирната болка. Косата ѝ, която преди беше гъста и с наситен кестеняв цвят, сега бе рядка и посивяла. Андреа бе уредила една фризьорка да идва два пъти седмично, за да я поддържа и да ѝ оформя прическата, но когато жизнеността на тялото си отива, умението не може да попречи на косата да разкрие истината. Кожата ѝ бе сбръчкана, не с меките линии на достойната възраст, а като издълбана и на белези, сякаш твърд лист хартия е бил смачкан в ръце и след това поизгладен, оставяйки ъгловати и дълбоки гънки по някога гладката повърхност.

Изпосталялото сгърчено тяло бе скрито от погледа под меката набрана нощница и елек в подходящ цвят, но тънките като вейки ръце, покрити с изпъкнали вени, и безплътните пръсти разкриваха истинското ѝ състояние. Майка ѝ беше на четиридесет и седем. Ръцете ѝ сякаш принадлежаха на някоя старица на двойно повече години.

Сърцето на Андреа плачеше, но тя се усмихна, навеждайки се да целуне повехналата буза на майка си. Порови в чантата си и измъкна някакъв пакет, завит в ярка хартия, вързан с широка кадифена панделка, която имаше нужда от едно дръпване, за да се развърже. Майка ѝ обожаваше докосването на мъхести меки платове и бе в състояние да гали богатата синя панделка, сякаш бе сиамска котка.

Когато отмахна хартията се появи малка муселинена торбичка, ароматизирана с уханието на пролетни цветя, и познатият мирис на лавандула докосна ноздрите ѝ. Джийн Томас вдигна торбичката с треперещи ръце, за да го почувства по-добре и вдъхна напоения със спомени аромат. Останали ѝ бяха малко удоволствия и насладата от приятни ухания бе едно от тях. Старите парфюми, с които беше свикнала, придобиваха възкисел, остър мирис, веднъж попаднали на кожата ѝ, но Андреа се грижеше за това сапуните и лосионите ѝ да ухаят приятно, а нощниците ѝ стояха в близост с топчици от ароматни

вещества, докато обгърнеха повехналата ѝ кожа с нежност и вълшебно ухание.

— Ще закарфичим торбичката до възглавницата ти, така че трябва само да си обърнеш главата, за да я помиришеш — увери я Андреа и се зае да изпълни казаното.

Иглата, която използва, за да прикрепи торбичката, представляваше лакирана теменужка в лилаво и златисто, една очарователна малка дрънкулка, която свърши същата работа като обикновената безопасна игла, която някой друг на нейно място вероятно би използвал. Един малък жест, но малките жестове повдигат духа, а когато цялото съществуване на човек е заключено между четири стерилни стени, малките жестове и малките неудобства придобиват колосално значение.

— Благодаря ти, миличка. — Благодарна бе на дъщеря си не само за торбичката. — Ще ми бъде много приятно да си я мириша през нощта.

Сърцето на Андреа се сви. Безсънните черни нощи, през които майка ѝ се мятеше от болка в безмълвна, обречена битка с болестта. Дори все по-силните дози успокоително не бяха в състояние да затворят в клетка ноктестия звяр, вкопчил се в гръбнака ѝ.

— Как върви картината, върху която работиш сега? — попита Джийн.

Когато завършеше картина, Андреа винаги я донасяше да я покаже на майка си и ако тя проявеше желание, уговаряше да ѝ я закачат на стената за няколко дни, така че да може да ѝ се порадва, преди тя да отиде у този, който я бе поръчал или купил. Картините ѝ с маслени бои винаги се продаваха добре, но комерсиалните проекти ѝ отнемаха по-малко време и бяха по-добре платени.

Времето бе субективно понятие, но не и разтегливо и понеже никога не го пестеше от посещенията при майка си, трябваше да краде от часовете, посветени на сериозното изкуство. Вследствие на това се натрупваха поръчки, върху които работеше когато можеше, или когато нетърпеливите ѝ клиенти бяха още по-настойтелни от обикновено.

— Почти е завършена. Сигурно ще съм готова по някое време другата седмица и ще ти я донеса да я видиш. Много съм доволна. Силвия Карингтън я видя в самото начало и веднага плати депозит. Досега бе необичайно търпелива, особено като се има предвид, че

смята да я изложи в дневната, и задържа работата на декоратора, докато не я завърши. Обажда ми се само веднъж седмично. Когато работех по онази, която виси в гостната ѝ, ми звънеше по два пъти и седмицата, докато не я заплаших, че ще я изтрия цялата с терпентин. — Андреа се засмя. — Това така я изплаши, че никаква не я чух, преди да ѝ се обадя да дойде да си я прибере. Спомняш си онази картина, нали? Полето от диви цветя с едно-единствено изсъхнало дърво на преден план отляво? Хареса я толкова много, че я оставихме на стената за седмица и половина.

— О, да. Беше една от любимите ми. Почти можеше да се види как цветята се люлеят на вятъра. Ти ми донесе един букет от същите цветя през онази седмица. Помня добре. Държах ги в ръце и си представях, че току-що съм ги набрала от полето. Дори попипах повърхността на това сухо, мъртво дърво... Гладките олющени места и парчетата груба кора. Беше много добра картина, Андреа.

Андреа извърна глава наполовина, гледайки през прозореца. Гласът ѝ остана спокоен, но очите ѝ се навлажниха.

— Радвам се, че ти е доставила удоволствие, мамо. Би ли искала да я видиш отново? Мога да я взема назаем от Силвия за колкото време искаш.

— Да, мисля, че бих искала. — Гласът на Джийн все още бе изпълнен със спомени.

— Ще я донеса утре, мамо — обеща Андреа.

Поговориха за други неща. Андреа прочете на майка си вестника, а след това няколко глави от един нов бестселър. Имаше поставка, на която книгата се слагаше под нужния ъгъл, тъй че Джийн само да отгръща страниците, но тя обожаваше гласа на дъщеря си, дрезгав и напевен, така че Андреа ѝ четеше на глас винаги когато имаше възможност и от която книга Джийн помолеше.

Стъпвайки на пръсти, влезе някаква усмихната сестра, за да ѝ постави вечерната инжекция и да ѝ даде хапчетата. Това беше сигналът за Андреа да си тръгва. Докато лекарствата действаха най-силно, майка ѝ можеше да поспи, възстановявайки донякъде силите си, които болката изцеждаше, но балансът никога не беше в нейна полза. Все същото бавно, неотклонно изтичане. Чашата никога не се пълнеше до същото ниво, а все по-малко. Един ден нямаше да има покачване.

Андреа се наведе да целуне майка си за довиждане, както я бе целунала за поздрав при идването си, но вниманието на майката бе приковано към малката доза забрава, която сестрата държеше в сръчните си ръце. Думите за сбогуване на майка ѝ бяха притеснени, почти резки и Андреа се усмихна тъжно на сестрата, която чакаше, получавайки в отговор съчувствено кимване. Идваха, отиваха си, но болката оставаше. Да бъде отблъсната за малко бе едно благодеяние, което тя не искаше да отлага за майка си или да я лишава от него дори и за секунда.

Дните преди петък бяха напрегнати. Получи няколко нови поръчки, цветята на масата разцъфнаха в пълното си великолепие, а когато взеха да процъфтяват, листенцата им закапаха. Андреа получи назаем картината, която бе обещала на майка си, в замяна на съгласието си да побърза със завършването на новата картина на Силвия. Пазаруваше, посещаваше майка си и понякога, в самотата на дома си, се питаше докога ще издържи на този ритъм.

В четвъртък реши да си направи подарък с някаква рокля, достойна за премиера на Девън Хармън. Чека за възложената работа, която бе изпратила по пощата в деня на запознанството си с Брек, получи сутринта и с неприсъща за нея екстравагантност реши, че ще бъде някак символично да използва по-голямата част от сумата, за да се облече подобаващо. Избраната от нея рокля наистина погълна солиден дял от парите, но си струваше до последния изцапан с боя грош.

Роклята беше черна, но в никакъв случай тривиална. Взе я със себе си, когато отиде да види майка си, и дори я нахлузи, за да ѝ я демонстрира. Няколко от сестрите влязоха и ахнаха, като не пропуснаха да изкоментират със завист невероятния ѝ късмет да успее да види Девън Хармън. Когато майката гордо обяви, че Андреа ще ходи и на партито на актьорския състав по случай премиерата, възгласите се удвоиха. Умоляваха Андреа да запомни всяка дума и израз на лицето на Девън Хармън, за да може на следващия ден да им разкаже всичко както трябва.

Дойде петък и макар да нямаше основание да каже, че седмицата бе изтекла твърде бавно, посрещна сутринта една ли не с въздишка на

облекчение. Честно призна пред себе си, че очаква с нетърпение вечерта. Макар да не бе особено подвластна на мистичното очарование на Девън Хармън, смяташе го за много добър актьор. Сюжетът на пиесата бе интригуващ и в края на краищата премиерата си е премиера!

Прекара една кратка сутрин в работа, довършвайки картината на Силвия. Ако вземеше подходящи предпазни мерки, щеше да може да я занесе на майка си да я види и да ѝ се порадва през почивните дни, преди да я предаде на Силвия в началото на следващата седмица. Един ден, за да изсъхне, и щеше да я закачи без рамка при майка си.

Точно в седем вечерта на вратата отекнаха две резки почуквания. Андреа отвори и отстъпи назад, като му махна с лявата ръка да влезе.

Наистина бе образец на мъжественост! Ръката ѝ на художник не я беше подвела. Строго елегантният вечерен костюм обгръщаше широките му рамене и слабия кръст без нито една гънка. На него не би му отивал смокинг под наем, а и носеше официалните си дрехи с непринуденост, която говореше за дългогодишна привичка.

Влезе в апартамента и тя затвори вратата след него. Обърна се да го погледне и установи, че не е свалил очи от нея. Лицето му бе непроницаемо, втрещеният поглед на яркосините му очи я караше да се чувства нервна.

— Д-добър вечер, Брек. — Като не знаеше какво да прави, му подаде срамежливо ръка.

С напълно неочаквано движение той се възползва от протегнатата ѝ ръка, за да я придърпа нежно към себе си и покри изненаданите ѝ устни с нежна като листенцата на цвете целувка, сякаш бяха стари приятели, които не са се виждали от месеци.

Докато тя го гледаше стреснато и мълчеше, той каза със задоволство:

— Знаех си, че съм запомнил правилно...

— Запомнил? Запомнил какво? — попита тихо тя.

— Колко си красива и колко нетърпеливо очаквах да те целуна. Макар че — заключи разсъдливо — това всъщност не беше кой знае каква целувка. Искаш ли да опитаме пак?

Тя бързо се дръпна назад. Брек изведнъж се усмихна и отбеляза:

— Жалко. Заради теб ми беше много трудно да се концентрирам върху нещо друго през последната седмица.

Преди да може да му отговори, той се обърна и заразглежда стаята и тя бе сигурна, че нищо не убягва от орловия му поглед.

— Много е добра. Твоя ли е? — Бе застанал пред една картина, която веднага привличаше погледа на този, който влезе във всекидневната. Фантастичен подводен пейзаж от преливащо се синьо и зелено, примесено с ивици жълто, червено и оранжево, които, докато човек ги гледаше, се сливаха и образуваха приказни коралови форми. Той втренчи внимателно поглед в горния десен ъгъл на картината и тя смълчана се усмихна. Бе видял лицето на морската сирена, нейното собствено, което имаше обезпокоителния навик да се появява само за да изчезне в една умно измислена оптическа илюзия. Лицето продължаваше в собственото ѝ добре оформено тяло, което, на свой ред, преминаваше в изкусителна рибя опашка.

Всъщност това бе една съвсем скромна творба, защото беше невъзможно да задържиш очите си на фокус достатъчно дълго, за да различиш специфичните детайли. Едно мигане и сирената свенливо се разтваряше отново в синьо-зелената безформена мъгла.

Той се разсмя.

— Голяма майтапчийка си! — Изгледа Андреа от горе до долу, като че преценяваше доколко достоверно е било появяването на морската сирена. — Била си твърде скромна.

Андреа се вцепени и очите ѝ заискриха от надигащия се гняв.

— Каза ми, че картините ти е маслени бои са просто добри — продължи той с равен глас, като я остави да се чуди дали нарочно е вложил двояк смисъл в думите си. — Ти си изключително талантива. Имаш ли достатъчно завършени творби за една малка изложба?

— Опасявам се, че не — каза хладно тя, повече от подозрителна към милата му наивност. — Почти всичките ми платна са по поръчка, а тези, които не са, се продават твърде бързо, за да събера достатъчно материал за цяла изложба. Единствените, които имам под ръка, са няколко лично мои, които са за собствено удоволствие и не се продават. Наистина имам една току-що завършена, но тя също е продадена. Трябва да я предам другата седмица, но сега можеш да я видиш, ако желаш.

Заведе го в ателието и включи осветлението. Беше използвала специална техника, с която бе постигнато неуловимото присъствие на сирената. Над горската поляна сякаш подухваше лек ветрец. Не се

виждаше жива душа, но човек усещаше, че само преди секунди откритото пространство е кипяло от движение. Наблюдателят като натрапник бе обърнал в бягство обитателите на поляната, но дори в този момент скрити очи гледаха из подвижните сенки, очаквайки чуждото присъствие да изчезне, за да може животът да потече постарому. Ухото се напрягаше да чуе шумоленето на листата, които очите възприемаха като току-що потрепнали.

Той се премести да погледне картината под няколко различни ъгъла, поклати глава и отново пристъпи към нея.

— Удивително! Повърхността на кората и листата на дърветата, променящите се светлини и сенки... придават усещането за мирис и звук и просто се пренасяме там. — Погледна я сериозно. — И ти си губиш времето с комерсиално изкуство, когато си способна на това? — Махна красноречиво с ръка към картината.

— Това — на свой ред посочи тя — не е направено за един ден, нито дори за седмица. Може би някой ден... Но засега трябва да мисля за прехраната си, а имам и други задължения. — Нито едно от които не те засяга, намекваше тонът ѝ.

— Май е по-добре да те нахраня — усмихна ѝ се, — очевидно си гладна.

„А ти очевидно си цар на намеците, помисли си доста кисело тя, намекваш, че настроението ми и може би маниерите ми страдат, когато съм гладна. Е, добре, господин Карсън, аз съм нелюбезна, а ти си вреш носа, където не ти е работата“. При тази мисъл уверено изгаси осветлението в ателието, като излязоха от стаята.

Взе наметката и чантичката си и изгаси всички лампи освен малката до кушетката. Слабата светлина превръщаше морската сцена в тъмна мистерия, засилвайки илюзията за неспокойни вълни, и Брек поклати глава с възхитено удивление.

— Проклет да съм, ако разбирам как си постигнала този ефект. Ако докосна картината, очаквам да намокря пръстите си.

Тя застана до вратата с ключа за резето в ръце.

— В спалнята ми има една малка картина, на която ято риби се появяват и после изчезват. Онази ми отне всичко на всичко два месеца. Беше първата, с която постигнах ефекта, към който се стремях. — Лицето ѝ се помрачи. — Бях на седемнадесет, когато я завърших.

Заклучи вратата зад тях и пушна ключа в чантата си. Несъзнателно се насочи към стълбището, но се спря.

— Извинявай. Обикновено се качвам и слизам пеша по стълбите. Това е едничкото ми редовно упражнение, но не и когато — засмя се — съм така издокарана.

Докато пътуваха в колата на път за заведението, където бе решил да я води на вечеря — не й беше казал кое е, а и тя не го беше попитала — той отново поде темата за новозавършената й картина. Искаше да знае кому я бе продала и тя му каза, като обясни, че Силвия притежава и друга от нейните картини. Чудеше се защо ли се интересува и го попита.

— Защото искам да я купя от нея — призна директно.

— О! — реагира тя някак безизразно.

Предполагаше, че трябва да се чувства поласкана, задето той харесва творбите й толкова много, но това й напомни за безмилостната решителност, която тъй ясно си бе проличала на скицирания му портрет. Стана й неловко. Творбите й бяха част от нея, продукт на мислите и уменията й, а не беше сигурна, че желае той да притежава някаква част от нея, дори и картина.

— Не мисля, че ще бъдеш в състояние да убедиш Силвия да я продаде — отбеляза тя. — Чакала е няколко месеца тъкмо тази картина и възнамерява да преобзаведе дневната си специално за нея.

Той просто се поусмихна и заговори за други неща. Тя покорно последва примера му и двамата си говориха приятелски и словоохотливо по време на отличната вечеря чак до вдигането на завесата за първо действие.

Андреа откри, че Брек притежава сух, остър като бръснач хумор, когато си даваше труда да го прояви, и ентусиазиран, вълнуващ ум. Те спореха, съгласяваха се и отново спореха по широк кръг от теми и макар да не можеше да се мери с него по дълбочина на познания във всички области, тя се прояви добре.

Не го отегчаваше и неведнъж дълбокият му звучен смях отекваше, когато тя проявеше остроумие. По средата на вечерята осъзна, че той ловко бе успял да я предразположи. Неговият чар бе разсеял първоначалната й предпазливост. Тя истински се забавляваше, повече от всякога, а причината не беше само превъзходната вечеря и очакването на първокласната пиеса. Беше в самия мъж.

Като си тръгнаха от ресторанта, тя не се възпротиви, когато той мушна ръката ѝ в своята и я покри покровителствено с голямата си длан. Тръгнаха към театъра, който беше само на една пресечка разстояние.

Времето бе разчетено прекрасно. Билетите ги чакаха, настаниха ги на чудесни места без суетене. Имаше време да се настанят удобно, да прочетат бегло програмата, а после, сякаш по тяхна команда, светлините бавно угаснаха, завесата се вдигна и пиесата започна.

Андреа се усмихваше. Смееше се и след това плачеше. С усилие се откъсна от света на актьорите, когато дойде време за почивката. Като че Брек разбра и давайки ѝ време да се върне към реалността, безмълвно я заведе във фойето, скри я от погледите зад някакво раздърпано, безименно растение в саксия и я остави. Едва ли бе изчезнал и за минута, преди да се появи отново, хванал стабилно в ръце две преливащи чаши с шампанско. Тя прие с готовност едната и отпи, като повдигна закачливо вежди, учудена от истински добрия вкус на шампанското.

Той се усмихна досущ като момче.

— Лични запаси — каза със смях. — Девън уреди да оставят бутилка за мен в офиса на театралния директор.

— Много по-добре, отколкото да се редиш на опашка — промърмори тя. — Ти да не си, как се казва — ангел?

— Не и за тази пиеса — отрече той, — но съм подкрепял някои от пиесите му преди време. Надява се за в бъдеще отново да го правя. — Лек цинизъм се прокрадна в гласа му и той отпи от шампанското, сякаш внезапно му се стори възкисело.

— Може би си пропуснал една добра инвестиция — каза небрежно и насочи разговора към пиесата. Нейната тактика на развличане се оказа успешна и пресушиха по още една чаша шампанско. Върнаха се на местата си, където той хвана ръката ѝ и отказа да я пусне до края на представлението.

След като свършиха поклоните на актьорите, изчакаха спокойно на местата си да оредее тълпата по редовете. Тя се обърна към него с усмивка:

— Брек, наистина съм като изцедена! Истински катарзис, насладих се на всеки миг. Благодаря ти, че ми послужи с носната си кърпа. Една салфетка за еднократна употреба може да е практична и

хигиенична, но в носна кърпа се плаче много по-добре. Знаеш ли — добави замислено, — един добър плач под артистична стимулация наистина действа забележително ободряващо.

— Много добре — отговори той. — Тогава не следва да те предупреждавам да се стегнеш. Тържествата по случай премиери са неизменно шумни и изтощителни. Напрежението го няма и всеки гледа добре да се позабавлява, преди да се впусне в еднообразието на ежедневието. Тържествата на Девън — заключи сухо — имат тенденцията да бъдат дори по-необуздани от повечето други.

— Не звучиш така, сякаш си влюбен в актьорските партита.

— Като цяло не си падам социално животно — обясни ѝ внимателно. — Големите групи от пияници ме дразнят и предпочитам да се забавлявам по-интимно. — Дари я с една хитра усмивка и се изсмя на неволно шокираното ѝ изражение.

Тя възвърна спокойствието си и каза, като се постара да прозвучи силна:

— Тогава защо ще ходим на това парти?

— Защото мислех, че на теб може да ти е приятно — отвърна простичко той. Тя веднага се почувства разоръжена, цялата ѝ надигаща се предпазливост бе пометена от искреността на думите му. — Мислех, че би желала да се запознаеш с Девън и с някои от другите актьори, а вярвам, че и сценографът също ще присъства. Появява се за премиерите, но отказва да се покланя публично. Но както решиш. Ако предпочиташ, можем да отидем да потанцуваме...

— О, не! — прекъсна го бързо Андреа. — Наистина бих искала да отида на тържеството. От доста време се възхищавам на Девън Хармън като актьор.

Той беше много проникателен.

— Но не и като мъж? — попита я замислено.

— Е... — Тя се поколеба, но независимо дали Девън му беше приятел или не, можеше да отговори само искрено: — Не, не му се възхищавам като мъж. Нямам особено високо мнение за мъже, които доказват своята сила и мъжественост с броя на жените, които отвеждат в леглото си. Това би трябвало да бъде особено взаимоотношение между мъжа и жената, не състезание за по-голямо число. Освен ако репутацията му не е пълна измислица, той има повече резки на стълба до леглото си, отколкото барон фон Рихтхофен — свалени самолети.

Брек я изненада.

— Добре! — каза с очевидно задоволство. — Ако не го харесваш като мъж, няма да стане нужда да го предупреждавам да стои надалече от теб. Девън наистина има трайна слабост към красиви жени, а не искам да създавам работа на гримьора му, който ще трябва да прикрива насинените му очи за сцената.

Тя помисли, че сигурно се шегува. А той не се шегуваше. Трябваше й само един поглед към твърдата издадена брадичка, за да разбере, че бе напълно сериозен. Коего си беше негово, си беше негово и не го делеше с никого.

Тълпата оредя и той я поведе зад кулисите. Доста хора поздравиха Брек сърдечно и той им отвърна свойски, поздравявайки ги за нивото на пиесата. На Андреа всичко това се струваше очарователно и докато си бърбеха с изпълнителя на втората главна мъжка роля и чакаха Девън да се преоблече, тя разсъждаваше върху интересния процес на превъплъщение, който всички актьори изживяваха — от възвишените сценични образи до нормалните човешки същества, каквито бяха.

Брек я запозна с Девън, както си му бе редът, преди всички да отидат в хотела, където щеше да се проведе тържеството. Той й се стори доста красив, направо магнетичен физически, но не се нуждаеше от ръката си на художник, за да разголи характера му. Очите му бяха тъмни и страстни, но около устата се четеше някаква слабост. Чарът му бе твърде добре отработен и като мъж я остави равнодушна.

Брек сигурно бе успял да долови нейната мислена оценка за Девън, понеже след като бе очаквал запознанството им с присвити очи, внезапно се бе отпуснал и приятелски гледаше нехайно бърбещата двойка. Андреа беше повече от способна да държи Девън на мястото му, както Брек го разбираше, и той бе доволен да я остави да се справя с това. Обаче, когато всички взеха да се разпръсват, преди да се срещнат отново на самото парти, той пак взе ръката й в своята с небрежен жест на собственик.

Девън наблюдаваше тази малка интерлюдия, от която му стана забавно, но очите му бяха малко тъжни. Брек си бе намерил истинска красавица и щеше да бъде интересно, ако се бе опитал да проникне под тази интригуваща резервираност, която тя носеше като пелерина. Апетитно мезе; завиждаше на Брек за първата хапка. Сви рамене.

Сегашната му дама не бе нищо специално, най-обикновена лъжица за всяка уста.

Брек беше прав, макар че се бе изразил твърде меко, призна Андреа на себе си. Партитата на Девън, ако това можеше да бъде показателно за останалите, бяха много по-така от другите. Компанията се състоеше от множество необуздано жестикулиращи, говорещи високо хора, решени да изконсумират огромно количество алкохол и почти нищо друго. Шумът бе направо оглушителен, завесата от цигарен дим ставаше все по-плътна, а топлината от човешките тела едва не я задушаваше. Стори й се достатъчно.

Брек я бе наблюдавал неотлъчно и веднага щом стигна до това заключение, се наведе над нея и каза тихо:

— Насити ли се?

Тя го дари с благодарна усмивка.

— Да — отговори учтиво като добре възпитано дете. — Стана доста горещо и шумно, пали?

— Да — съгласи се просто той. — Ще отидем на някое по-тихо място.

Не беше от това, което каза, или пък от начина, по който го каза, но внезапно Андреа го видя отново като викинг, готов да метне на рамо трофея си. Може би се дължеше на начина, по който бе отблъснал мъжете, които се бяха опитали да флиртуват с нея, а те не бяха малко.

Тя беше като рядка птица сред тази преситена, уморена от света група и привличаше мъжките погледи като магнит. Спокойната й съдържаност, примесена с тъй явно детинско наслаждение, бе неустоима и немалко самозвани кавалери бяха опитали късмета си. В началото Брек весело оставяше Андреа да ги обезкуражава внимателно, без обиди, но когато празненството стана по-шумно, а домогванията — по-настойтелни, той се намеси отново, обвивайки кръста й с ръка.

„Никой мъж, който има и зрънце чувство за самосъхранение, не се опитва да отнеме сочен кокал от Цербер“, помисли си развеселено Андреа, когато опитите за сближаване внезапно спряха.

Имаше няколко случая на проявен интерес и към Брек от страна на женската част от присъстващите, но той бързо и на моменти доста грубо даваше да се разбере, че интересът му е насочен само към жената до него. Дори изпълнителката на главната роля, която доста

явно желаше да се хареса на всички, бе отрязана. Опита се да се хвърли на врата му, когато пристигна на партито с Девън, но Брек я спря решително, като я хвана за горната част на ръцете, задържайки я неподвижна на метър от себе си.

От отровния поглед, с който стрелна Андреа, стана ясно, че няма скоро да забрави унижението, на което Андреа бе станала свидетелка, и на няколко пъти по време на вечерта младата жена улавяше изпълнените ѝ със злоба погледи. Брек засече един от тях и лицето му се превърна в непроницаема маска.

Този инцидент въобще не разтревожи Андреа. Навярно никога нямаше да я срещне отново на някое светско парти, а грубоватите ѝ аванси към Брек не бяха я засегнали ни най-малко. Тя се радваше на компанията му; никога не е приятно, когато кавалерът ти отделя специално внимание към друга жена, но към него тя не изпитваше собственическо чувство.

Андреа беше доста подозрителна към създаването на близки контакти с мъже. Наследството от недоверие, оставено от поведението на баща ѝ, я караше да бъде предпазлива, а за нея там, където нямаше доверие, не би могло да съществува взаимоотношение, по-дълбоко от обикновеното приятелство, или поне така си казваше. Истината всъщност бе, че никой мъж досега не бе успял да покори чувствата ѝ. По времето, когато другите момичета изпитваха назряващите си способности да очароват, тя си вадеше хляба и седеше до агонизиращата си майка.

През първите две години след случилото се с майка ѝ не беше излизала с никого. Твърде наранена от болката и вината, твърде уморена от трескавата си работна програма, пестеше малкото си свободното време като скъперник, използвайки го, за да възстанови емоционалното си равновесие. В продължение на много време избягваше мъжете, като ги очерняше със спомена за случилото се с баща ѝ, докато най-накрая здравият разум и уравновесеността на чувствата ѝ взеха връх и тя отново започна да се среща с мъже. С крива, умозрителна усмивка си каза, че те също са хора, някои от тях добри, други лоши, и трябва да бъдат преценявани индивидуално, според собствените им заслуги, не през призмата на омразата към баща ѝ. Емоционалната ѝ зрелост скоро щеше да достигне физическата. Тя бе узряла... И много уязвима.

Девън запротестира, когато ги видя да си тръгват от тържеството по-рано, но един спокоен поглед от сините очи на Брек спря думите в гърлото му. Не успя да избълва дори някой тънък подигравателен намек. Брек бе способен да натиква неразумните слова обратно в гърлата на нещастниците, които ги произнасяха, а подчертано собственическият му вид бе достатъчно предупреждение, че дамата е негова.

От тези игрички напълно ѝ се завъртя главата. Цигареният дим и шумът ѝ причиняваха главоболие, което свежият въздух щеше да излекува, но докато то продължаваше, улавянето на подобни нюанси бе извън възможностите ѝ. Оцени навременната реакция на Брек към неизказаното ѝ желание да си тръгнат, но не предвиди усложненията. След като той бе изяснил, че тържеството е за нейно удоволствие беше логично да си тръгнат веднага щом престане да ѝ е забавно. Една попитна жена би забелязала това, на което Андреа не обърна внимание — проникателността, с която той отгатна мига, в който тя престана да се забавлява.

Разходката до колата проясни главата ѝ. Поемаше дълбоко свежия въздух и изведнъж я обхвана чувство на радост от живота, което надви сдържаността ѝ. Подскочи импулсивно като агънце, което припка по пролетна морава.

Докато Брек я гледаше с почти бащинска благосклонност, тя свойски пъкна ръка в неговата и каза по детски, с безобидна искреност:

— Толкова много ти благодаря, Брек! Вечерята беше много вкусна, пиесата — отлична, партито — истинско преживяване. Забавлявах се чудесно. — Усмихна му се кокетно и продължи с престорено натъжен глас: — И като си помисля, че малко оставаше да не дойда...

— И защо за малко да не дойдеш? — попита я ласкаво, наслаждавайки се на играта на уличните светлини по съвършената ѝ фигура.

— Защото обичам да ме канят, не да ми заповядват, дори и с такива прекрасни посланици — отговори тя, за момент сериозна.

— Да, но аз каня само когато съм сигурен, че ще получа отговора, който искам да чуя. Когато не съм сигурен в благоприятния отговор, казвам, а не моля. Спестява време.

— И когато казваш, хората го правят? — Гласът ѝ все още бе шеговит, в очакване да се засмее над абсурда един човек винаги да се налага.

— Да, правят го, малка моя.

Тя сбърчи носле, като отказваше да го приеме сериозно.

— Да залижа ли перчема си, милорд, и смирено да направя реверанс?

При тези думи той се разсмя.

— Ти правиш реверанс, мъжете зализват перчем. А аз те отнасям на бойния си кон, за да изпълня господарското си право. Това е съдбата на всички красиви девици, които привличат погледа на господаря на имението.

— Ти не си господар на никакво имение! Ти си викинг — избъбра тя.

— Това няма да те спаси. Същата съдба, различни обстоятелства. Нали не страдаш от морска болест?

— Ужасно!

— Невъзможно. Нито една русалка не е боледувала някога от морска болест. Не можеш да избегнеш участието си, моя малка морска сирена.

Андреа са зарадва, че стигнаха до колата. Брек ѝ помогна да се качи и я изчака да закопчее колана си. После затвори и заключи вратата ѝ и заобиколи от другата страна. Тя се протегна и отключи вратата му, преди той да пъкне ключа. Като се намести на седалката до нея, тя почувства как гърлото ѝ внезапно се сви. Той бе толкова голям, тъй мъжествен. За първи път през живота си така рязко осъзнаваше мъжа, съпоставен със самата нея, жената.

Може би беше заради разговора, тъй лек и сърдечен. Макар че го бе оприличила на викинг, изведнъж нямаше проблем да си го представи като рус потомък на саксонците и нормандците, който изживява удоволствието си с някоя млада крепостна селянка, привлякла погледа му, докато е обикалял на кон из владенията си. Властен нормандски нос и гладка брадичка, синеок и русокос, с цвета на саксонците и цялата жизненост на един хибрид.

Почувства се необяснимо поруменяла и разгорещена; по вените ѝ се разля топлина. Може би беше от виното, което изпи на вечеря и на тържеството. С вечерята бе изпила само две чаши, а на партито — още

една, като държеше питието само за вид, но отпиваше от него от време на време, без да съзнава.

— Към къщи ли? — Въпросът му разби мислите ѝ на милиони трески.

Отвори уста, но шеговитото: „Към къщи, Джеймс“ остана неизречено. Изведнъж между тях се създаде високоволтово напрежение. Към къщи и... после какво? Целомъдрена целувка за лека нощ на вратата? Веднага се почувства тъй нелепо нервна, като ученичка на първата си среща. Ще го направи ли или не? А ако го направи, какво ще правя?

Той вероятно възприе мълчанието ѝ като знак на съгласие или в мрачината на колата му се стори, че тя кимна в знак на съгласие. Запали колата и скоро се приближиха до познати улици.

Паркира колата и без да бърза, заобиколи и застана от нейната страна, като изчака тя да отключи вратата. Тя го стори и той ѝ помогна да стане от ниската седалка, а топлината на ръката му, която я хвана под лакътя, остави парещ отпечатък върху кожата ѝ през ръкава на дрехата.

Той плъзна ръка и я хвана през талията. Качиха се заедно в асансьора. Докато стигнат до шестия стаж, гърлото на Андреа пресъхна и тя нервно облиза устните си — веднъж, после втори път.

Какво, за бога, ѝ ставаше? Какво толкова, ако Брек я целунеше за лека нощ? Миналата седмица Джони я бе целунал за довиждане и щеше пак да го направи, когато излезеше с него. „Но Джони е момче, прошепна съзнанието ѝ. Брек е мъж и...“. Стигнаха до входната врата.

— Искаш ли... искаш ли малко кафе? — заекна тя. „Глупачка!“ — изкрещя в себе си.

Брек погледна надолу към лицето ѝ. Очите ѝ бяха огромни и несигурни, а долната ѝ устна леко трепереше.

— Не мисля, че е уместно — отвърна сухо.

Очите ѝ се разшириха още повече, ако това бе възможно. В меките тъмносиви очи се преплитаха разочарование и облекчение.

— Аз... аз... — започна тя.

— Малкото ми глупаче — каза той с нежен укор. — Ако дойда с теб, няма да си тръгна тази вечер, а ти не си готова за това... все още.

Андреа се задъха, сякаш някой току-що ѝ бе изкарал въздуха с удар в слънчевия сплит. Шок, необяснимо вълнение, облекчение,

съжаление... В душата ѝ беше водовъртеж от противоположни чувства и желаниа и когато Брек я дръпна в обятията си, сякаш не можеше да устои на изкушението, тя отпусна тяло към неговото, доверявайки се на силните му ръце, защото краката и внезапно омекнаха.

Никога не бе влизала в допир с тялото на мъж по този начин. Беше като да се облегнеш на скала — твърда, неподдаваща, но горяща с топлина, която загатваше за нажежената ѝ до червено същност. Меката ѝ топла плът го обви като елемент от картинна мозайка, който прилепва към друг.

Нямаше нужда да повдига лицето ѝ. То се вдигна към неговото, както слънчогледът изправя главичка, за да проследи всекидневното препускане на бога Аполон в небето. Устните ѝ бяха притворени, но се разделиха от неговото докосване, откривайки вратата към наслади и тръпнещо проучване.

Ръцете ѝ се плъзнаха по неговите рамене и обвиха врата му. Дланите му я притиснаха възбудено. Едва осъзна интимността на контакта, защото вниманието ѝ бе насочено към атаката на устните му. Тя знаеше, че е неопитна, но той ѝ показва дълбочината на пропуските ѝ.

Не можа да се въздържи. Отвърна му с първична страст, която щеше да ѝ коства съня през тази нощ. Ако той я бе пожелал, тя щеше да се подчини. Дори по-късно, когато се самобичуваше и се наричаше идиотка, не можеше да го обвини, че се е възползвал от това, което бе готова да му даде. Самозаблудата не беше сред нейните слабости и не можеше да търси оправдание по този начин. Беше съвсем съзнателен участник, действащ по своя воля, и ако той не бе ѝ дал време, така че да я обхване паника, тя щеше да се съгласи... Не, да настоява... за финалния, пълен погром над сетивата ѝ.

Докато лежеше в леглото си по-късно вечерта, се смрази и разтрепери при тази мисъл. Преди беше самодоволна от яката броня на бащиния си пример, която я правеше неуязвима към всепоглъщащи страсти. Никой мъж нямаше да я направи своя робиня, така както майка ѝ бе поробена, пленница на своето желание. Страстите на Андреа щяха да бъдат обуздани навреме в руслото на женитбата за някого, на когото можеше да има доверие. Колко горчиво бе прозрението, че и тя е човек в крайна сметка!

Брек освободи устата ѝ, но по гърба ѝ полазиха тръпки. В нейното замаяно положение ѝ бе необходимо време, за да може думите, произнесени, когато устните му докоснаха ухото ѝ, да достигнат до съзнанието ѝ.

— Може би греша — промърмори. — Наистина ли да вляза с теб?

Страстта ѝ угасна като електрическа крушка. Ако не беше проговорил, ако просто я бе взел на ръце и отнесъл в полуосветения апартамент, ако бе продължил да я гали с разтърсваща, блокираща ума ѝ вещица, може би нямаше да лежи в това легло, трепереща и, слава богу, сама.

При нейното задъхано „не!“ бе спрял, вдигнал устни от шията ѝ за момент, и после бе продължил да я целува обратно по същата пътечка, която бяха оставили милувките му преди малко. Опита се отново да улови устните ѝ и да поправи това, което прошепнатите думи бяха развалили, скъсвайки нишката на чувственото очарование, в което я оплиташе.

За да попречи на очевидния му опит да я целуне пак, тя зарови лице в рамото му и отърка о него челото си в знак на несъгласие. Той бе твърде разумен да повдигне насила главата ѝ. Нишките на магията са толкова нежни, че и най-малкото недоразумение може да ги скъса безвъзвратно, ако се опиташ да оправиш стореното с твърде тежка ръка.

Ръцете му се спуснаха по гърба ѝ, нежни и успокояващи, подканящи, но не изискващи. Когато се поотпусна, той лекичко я отстрани от себе си и повдигна брадичката ѝ, за да се срещнат очите им. Не успя да избегне леката тъга, която пролича в извивката на неговата усмивка, но опитът беше похвален при все това.

— Кафето ще ме държи буден цяла нощ, а рано сутринта имам важна среща. Ще вечеряш ли с мен утре вечер?

Инстинктът ѝ подсказваше да отговори бързо и категорично с „Не!“, но вместо това прозвуча едно дрезгаво „Да“. Той беше попитал, а не заповядал, но резултатът беше същият. Не ѝ бе дал шанс да се измъкне.

С жест бе поискал ключа и бе отключил вратата. Върна ѝ го и като я хвана нежно за раменете, целуна челото ѝ, завъртя я и я поведе

към дневната. Гласът му прозвуча тихо над рамото ѝ, но тя разбра, че не бе влязъл след нея.

— Ще те взема утре вечер в седем. Сега заключи вратата след мен. — Вратата тракна и се затвори след него, но той не се отдръпна веднага. Като чу, че тя не възнамерява да му се подчини, почука леко по вратата и повтори: — Заключи я, Андреа.

Тя бързо последва думите му и той се отдалечи: стъпките му отекнаха в коридора. Андреа избяга в спалнята си, преди асансьорът да започне да се спуска.

Сега лежеше в леглото, с очи, приковани в скицата, опитвайки се да изтръгне отговорите на въпросите, които трябваше да зададе на живия първообраз. Остави я, взе скицника си и нарисува още една. Може би сега щеше да проникне по-дълбоко в тайните на сложната му същност.

Завърши втората рисунка. Вдигна двете за сравнение. Със сигурност имаше различия. На втората скица в очите му проблясваше повече хумор, но за нейно учудване в линиите на лицето му се четеше още по-безмилостна решимост. Този мъж гледаше открито това, което желаше, и бе готов да си го получи. У него се четеше търпение — качество, което бе пропуснала да забележи досега, но когато то се изчерпеше, а желанието все още не бе осъществено, той щеше да си вземе своето. В сравнение с предишната рисунка се виждаше по-голяма доза примитивна чувственост, но вероятно бе така, понеже тя току-що я бе изпитала. Винаги присъстваше, макар и непроявена.

Това пак бе портретът на викинг, който не признаваше обвързаността — освен плътската, готов да тръгне да се скита, след като утоли страстта си. Казано на съвременен език — мъж за любовни афери, не за стабилна връзка.

Каква ирония! *Какво тъжно съвпадение...* тя и майка ѝ. Нищо ли не бе научила от този урок, та да падне тъй лесно в ръцете на човек, който ще взима и ще взима, без да ѝ даде нищо друго освен страст?

Когато тялото копнее, а съзнанието му отказва, получилият се конфликт може да бъде жесток и продължителен. Тялото на Андреа, отскоро събудено за страстта, не беше склонно да се върне току-така към невинността. Невъзможно бе да се изплюе хапката от плода на Дървото на познанието... Вкусът примамливо остава на езика. Но най-накрая опитът — този на майка ѝ — наклони везните. Умът ѝ овладя

разбунтувалото се тяло. Щеше да излезе на вечеря с Брек утре вечер, но за последно. С болка съзнаваше уязвимостта си що се отнася до него, а и не беше твърде горда, за да потърси спасение в бягството. Нито обвинението в липса на смелост, нито сладките увещания можеха да я трогнат. Трите години на самодисциплина, прекарани в наблюдение на това каква болка може да причини неверният съпруг, си бяха свършили работата. По този въпрос тялото ѝ щеше да се подчини на разума!

На следващата сутрин животът ѝ тръгна постарому. Ако лицето ѝ бе леко отнесено, а в очите ѝ се четеше повече хладна вялост, това можеше да бъде отдадено на празнуването до късно през нощта. Разумът ѝ бе спечелил, но тялото нямаше намерение да се предаде в безкръвна битка. Бе спала лошо и се бе събуждала на няколко пъти, омотана в чаршафите, стиснала възглавница в смъртоносна прегръдка.

Провери картината и установи, че е достатъчно изсъхнала, за да я пренесе, ако внимава. Огледа я критично и дори собственото ѝ взискателно око не откри никакво несъвършенство. Андреа бе постигнала точния ефект, към който се бе стремилa, а тъкмо сега това постижение ѝ се струваше безсмислено — заради силния копнеж по устните на един мъж и по силните му ръце. Мъж, който не биваше, нямаше да притежава.

Този следобед взе картината със себе си и щастието в очите на майка ѝ бе достатъчна награда.

— Тази е най-добрата, която някога си правила, Андреа, скъпа — каза тихо гласът на Джийн. — Мога да почувствам мириса на пръстта и да чуя как листата шумолят от вятъра. Когато я гледам, за малко съм свободна от затвора на стаята и на това тяло. Спомняш ли си дългите разходки, които си правехме, когато беше малка, и затревеното хълмче, на което винаги спирахме да изядем обяда си? Когато свършихме, ти се търкаляше по тревата, отново и отново.

Андреа се засмя леко, нарочно изпадайки в настроението на унесена сантименталност. Майка ѝ сякаш все повече потъваше в този по-щастлив, свободен от болка свят, спасявайки се от настоящото си монотонно съществуване.

— Спомням си — добави тиха — А ти спомняш ли си онзи път, когато реши да се търкулнеш и ти по хълма? Онези две начални учителки, които провеждаха на открито час по биология и те хванаха с

такова неодобрително и кисело изражение... Обзалагам се, че просто са ти завиждали, защото бяха пълни с твърде много задръжки, за да опитат, на свой ред.

Лицето на Джийн изведнъж стана сериозно. Погледна дъщеря си, която седеше до високото болнично легло. Протегна безплътната си ръка и Андреа я пое топло с дългите си и одухотворени пръсти. Ръката на Джийн бе съсухрена и стара, не можеше да хване здраво нищо повече, дори и собствения си живот, който безмилостно се изплъзваше през омаломощените ѝ пръсти.

— Андреа, скъпа дъще... Най-доброто нещо, което дойде в живота ми, се случи, когато пренебрегнах една условност, на която светът държи. Никога не съм съжалявала за това, което направих. Искам да го знаеш. — Спря, сякаш да събере думи и сили. — Знаем, че ти беше много тежко, съкровището ми. Баща ти... — Лицето на Андреа замръзна като маска, но майка ѝ продължи, доста отчаяно: — Баща ти не е човек, когото можеш лесно да обичаш. Знаем слабостите му... но навикът на любовта е силен, а аз съм го обичала от времето, когато беше само съседското момче. Може би ако бях постъпила по-различно в началото, животът на всички ни щеше да протече в по-добра насока, но докато ти се появиш на бял свят, ние бяхме впримчени в отредените си роли. Знаеш ли, ти беше моето малко чудо. Обичах те още от мига, в който притиснах мъничкото ти топло телце до сърцето си и ти отми от душата ми цялата горчилка, която се събираше и ме разяждаше. Простих му за много неща, когато ми даде теб.

— О, майко, моля те, недей! — задавено каза Андреа, заровила лице на леглото ѝ. — Не мога да понеса това, което ти е сторил. Не мога да го обичам даже и заради теб.

Джийн погали дъщеря си по наведената глава.

— Знаем, мила. — Гласът ѝ прозвуча тъжно. — Със собствените си самонадеяни действия той пропиля най-ценния дар, който ни предлага животът — безграничната обич на едно дете. Ако можеше да го познаваш, когато беше дете... Ти много приличаше на него — умна, жадна за живот... Той не се е задоволявал винаги с посредственото. — Отдъхна си за момент и продължи: — Обичала съм го толкова дълго... Чуй ме, Андреа. Той не ме наранява вече. Аз... аз сега го съжалявам. Платих за грешките си и се поучих от тях, но той все още е

ненаситното хлапе, което гони удоволствието и го гледа как се стопява, нищожно и неудовлетворяващо, и изтича през пръстите му. Ако си неспособна да го обичаш, поне не го мрази повече, за твое добро е. Вместо това изпитвай към него съжаление. Да го мразиш само ще те нарани. Ще изкриви душевността ти. Омразата разяжда като рака и изкривява този, който я таи в сърцето си. Не можеш да изпиташ щастие, ако си изпълнена с омраза. Учи се от грешките на нас двамата с баща ти, мила. Не позволявай нашият лош пример да те направи неспособна да обичаш, да вярваш някому. Може да останеш наранена... Животът е болезнен... Но също така ще откриеш и щастие. Искам това за теб, Андреа. Искам го много силно.

Андреа тихо хлипаше. Вече не беше малкото дете, което да поднесе проблемите си на майка си и тя да оправи всичко. Сега проблемите ѝ бяха големи и нямаше никой, на когото да ги остави. Някъде някак си трябваше да намери вътрешна сила да ги понесе сама и да оправдае вратата на тази жена в нея. Дълго мълчаха: жената, която се приближаваше към заника на живота си, и младото момиче, което тепърва започваше своя.

Най-накрая Андреа успя да вдигне глава. Джийн се бе загледала спокойно към картината, която Андреа бе донесла и бе окачила, за момент освободена от напрежението и болката. Тя извърна глава и се усмихна мило, при което се съживи частица от някогашната ѝ хубост.

— А сега, миличка, разкажи ми за вчерашната си вечер. Как беше пиесата? А Девън Хармън наистина ли е толкова красив, колкото изглежда във филмите си? Харесваш ли той Брек Карсън и...

— Стой! Спри! Почакай и задръж! — Андреа избухна в смях при внезапния порой от въпроси. — Вече забравих кой беше първият въпрос. Един по един, моля, ако наистина искаш да ти отговоря.

При тези думи Андреа се опита да опише пиесата и тържеството с подробности; това, което различните хора, с които се бе запознала, бяха казали или направили (не всичко, разбира се) и някои от впечатленията си за известните и по-малко известните личности от срещата си на живо с тях. Разказваше убедено за всекиго и за всичко друго, но не и за Брек.

Би трябвало да се досети, че на прозорливата майка не ѝ минават такива явни опити за измъкване. Тихият въпрос: „Ами Брек Карсън,

скъпа? Харесваш ли го?“ — пресече красноречието ѝ на две посред изблика му.

На Андреа ѝ се наложи да мисли по-бързо, отколкото когато ѝ да било досега. Това трябваше да се изпипа. Тя позволи на една усмивчица да сбърчи ъгълчетата на очите ѝ.

— Ами малко е трудно да се каже. Брек е твърде динамичен човек, за да кажеш, че просто го харесваш. Насладих се на вечерта и той бе много внимателен кавалер, но мисля, че ако прекалявам с него, ще ми дойде... ъ-ъ-ъ... твърде много. Доста е изтощителен — продължи внимателно тя. — Наистина ще вечерям с него довечера, но после той отлита за някаква важна среща и предполагам, че няма да го виждам особено много след това.

„Точно така — нито една лъжа в цялата история. Майка ѝ усещаше лъжите като с радар. Обяснимо, като се имаше предвид колко много лъжи бе слушала от съпруга си“, помисли си цинично Андреа.

Останалата част от посещението премина гладко. Андреа си тръгна малко по-рано от обикновено, защото майка ѝ беше много изморена, а и тя знаеше, че добре може да оползотвори времето си, приготвяйки се за вечерта. Не бе изпълнена с очакване, само със страх. Ако можеше, би предпочела да проспие всичко и да се събуди на сутринта, когато щеше да е останало зад гърба ѝ като кошмар, който постепенно избледнява с идването на зората и пълното събуждане. Брек нямаше да бъде лесен за забравяне, но колкото по-скоро, се заемеше с това, толкова по-добре за нея.

ТРЕТА ГЛАВА

Точно в седем на вратата отекна властното двукратно почукване. Както и преди, тя отвори вратата и с жест го покани вътре, но този път не му подаде ръка, нито пък застана достатъчно близо, че да може да я придърпа в прегръдките си. Той усети предпазливостта ѝ и устата му се сви, а в очите му проблесна нещо.

— Няма нужда да стоиш толкова далеч, Андреа. Няма никакво значение. Ако реша да те целуна, просто ще дойда и ще го направя. — Усмихна се, но тя разбра, че не се шегува.

Реши, че ще бъде по-достойно да пренебрегне това подмятане, а и не можа да измисли подходящ отговор.

— Искаш ли едно питие, преди да излезем?

Тя играеше ролята си на домакиня и устните му отново се свиха.

— Да, мисля, че бих пийнал нещо — отговори тихо.

Андреа мина покрай него на път за кухнята, където държеше няколко бутилки с алкохол за редките си гости и виното, което тя лично предпочиташе, когато понякога пиеше.

— Какво ще пиеш? — запита го.

Когато дойде при него, той я подхвана в ръце и се засмя:

— Теб! Колко мило от твоя страна да дойдеш при мен. Спести ми труда да дойда да те взема. — Целуна я без да бърза.

Като я пусна, Андреа успя само да каже:

— Нали искаше нещо за пиене!

Той се засмя; първият истински смях, който чуваше от него. „Много приятно се смее, помисли си тъжно тя, дълбоко и звучно, свободно, но не и прекалено гръмко“.

— Ти си единственото опияняващо нещо, от което имам нужда, сладка моя. Хайде, време е да излизаме, ако искаш да ходим на вечеря. По-скоро бих останал тук, но обещах да те нахраня.

Вечеряха в различен ресторант от онзи, който бяха посетили предишната вечер, но храната и обслужването бяха също толкова добри. Изглеждаше така, сякаш Брек трябва само да повдигне вежди и

някакъв келнер се появява при него. Като че ли възнамеряваше да я удави във вино и да я натъпче с говеждо от Кобе и тя го запитва дали не се опитва да я напие порядъчно, или да я прехрани твърде много, та да не може да се помръдне, когато започне да я сваля.

Прекрасният смях отново прозвуча, а погледът, който ѝ отпрати, я предупреди, че навлиза в опасна територия. Подобни шеговити подмятания отваряха безброй вратички към най-различни предположения и, разсъди тя, трябваше да останат затворени, а и не беше нужно да му внушава разни мисли. Всеки негов поглед ѝ говореше, че те вече се бяха появили.

След като си поръчаха менюто за вечерята и лично определиха кои от великолепните пържоли да бъдат препечени до съвършенство, той в действителност не свали очи от нея през остатъка от вечерта. Когато се появяваше келнер, готов да изпълни и най-малката му прищявка, даваше заповеди, без да отмества поглед от лицето ѝ.

Въпреки страха си от това, което можеше да последва след вечерята, Андреа с лекота говореше с него. Той имаше твърдо изградено мнение по широк кръг от въпроси, без да бъде догматичен. Можеше да я накара да се разсмее и го правеше, омагьосваше я с разказите си за летата, прекарани в лагери за събиране на дървен материал.

Изоставен от родителите си, когато бил малко момче, Брек бил преминал през един много бунтарски период, сменяйки най-различни детски домове толкова бързо, че „едва имаха време да научат името ми. Успях да се измъкна от това да бъда взет в местния изправителен дом само защото най-накрая попаднах на осиновител, който беше по-як от мен. Той буквално ми съдра гащите от бой. После ме накара да седна и ми рече, че ако мястото ми ще бъде щатският затвор, съм подготвен добре. Ако обаче съм искал да направя нещо от себе си и да докажа, че струвам повече от родителите, които са ме изоставили, щял да ми покаже начина“.

Гласът на Брек прозвуча тъжно.

— Сега е мъртъв, но преди да си отиде, ме убеди да залягам над учението. После ми уреждаше работа за през лятото, където да използвам силата си и да избия някои от разочарованията, които има всеки тийнейджър, с тежък, изтощителен труд. Тъкмо от това се нуждаех. В дърварските лагери никой не се интересуваше от произхода

ми. Приемаха ме такъв, какъвто съм, и заради работата, която можех да свърша. Извоювах си място сред тях с пот на челото, буквално казано.

Когато започна да ѝ разказва за произхода си, сърцето на Андреа се сви. „Недей, искаше ѝ се да каже. Моля те, недей. Защо ми е да видя какво се крие под кожата ти, да узная защо си такъв, какъвто си днес? Ще промени ли това чувствата ми към теб или само ще ги засили, ще ме накара ли по-трудно да те забравя, отколкото е важно за мен да го сторя?“.

Би могла да се разплаче за това малко момче, което се е смятало за нищо неструващо, защото родителите му са го изоставили, и е щяло да докаже това на света, ако един мъдър, практичен човек не му е посочил друг път в живота. По-късно Андреа щеше да плаче за силния мъж, опитвайки се да го отстрани от живота си, прерязвайки с безмилостността на хирург всички чувства и копнежи, които свързваха неговия образ със сърцето ѝ.

Бе хванал ръката ѝ през масата и разсеяно галеше опакото на дланта ѝ, докато говореше.

— Най-накрая развих една приложима философия от всичко това — продължи той. — Твоите родители, които и каквито да са те, ти дават живот и ако си късметлия — добра стартова база, но това, което постигаш в крайна сметка, зависи от собствените ти възможности и това как си ги използвал. Ако имаш кофти родители, започваш с една пречка, но тя може да бъде преодоляна.

Погледът, който ѝ хвърли, беше някак си значим, но Андреа нямаше желание да го разгадава, така бе загрижена да устои на все по-силното, главозамайващо привличане на този човек. Насочи разговора към не толкова лични теми и той я последва, но по лицето му мина сянката на безпокойство, тъй светкавично, че не можеше да бъде сигурна във видяното.

Когато приятната вечеря свърши, си поръчаха кафе и поседяха още малко, погълнати в разговора. Андреа се забавляваше пълноценно, живеейки за момента, забравила за това какво ще последва, но когато Брек отново започна да се рови в душата ѝ, тя се скри под защитната си черупка.

— Ако мога да го избегна, не мисля и не говоря за баща си, Брек. — Очите ѝ загубиха кадифената си сива мекота и станаха ледени. — Това, което представлява, и това, с което се занимава сега, вече не

могат да ми повлияят. Това, което ми е сторил, не може да се изкупи. Развитието на неговия бизнес никога не е представлявало интерес за мен, а личният му живот ни най-малко не ме интересува. Ще го сполети неговото си проклятие, а тези, които щеше да повлече със себе си, сега са свободни.

Остана слисан от пламенните ѝ думи. Знаеше, че не храни особена любов към баща си, но дълбочината на това чувство се простираше отвъд обикновената ревност или морално оскърбление. Още не беше получил подробното досие на Томас, но до утре щеше да го има, за да го вземе със себе си и да го проучи, иначе нечия глава можеше да хвъркне.

— Добре, Андреа — каза помирително, но стореното си беше сторено.

Тя отново бе напрегната и нервна, а цялата хармония между тях изчезна. Когато помоли да я закара къщи, той се съгласи. Имаше чувството, че е способна да си вземе такси, ако ѝ откаже; не можеше да ѝ позволи да го направи, а и не си се представяше да я метне на рамо, за да ѝ попречи. Тепърва щеше да открива ключа към поведението ѝ. Очевидно той се криеше някъде във взаимоотношенията ѝ с Томас и веднъж въоръжил се с повече факти за него, щеше да знае как да подходи към нея, без да трябва постоянно да навлиза в минираните полета, обграждащи тази тема.

Съвсем разумно не направи опит да я докосне, докато вървяха към колата, защото Андреа щеше да реагира и на най-малкия опит за сближаване с озлобеността на дива котка. Всяко споменаване името на баща ѝ се отразяваше катастрофално на настроението ѝ и само затвърждаваше решението ѝ да прекъсне своята зараждаща се връзка с Брек. Разумът беше взел надмощие и тя използваше като оръжие баща си и въпросите на Брек за него, за да засили решимостта си да потисне желанието на коварното си тяло и новосъбудилите се апетити.

Както и преди, застана пред вратата, но Брек не се опита да я целуне. Изчака, докато тя отключи, а когато се обърна да му благодари за вечерята, възпря думите ѝ.

— Не ми пожелавай още лека нощ, Андреа. Ще вляза за онази чашка кафе, а и вътре има нещо, което ми принадлежи.

Тя го погледна изучаващо, опитвайки се да вникне в смисъла на думите му. Ако се опитваше почтено да я предупреди, че възнамерява

да я прелъсти, то тя му бе приготвила неприятна изненада. Точно сега бе като имунизирана към правенето на любов и единственият начин, по който би му се отдала, щеше да бъде насилието, а това не беше в стила му.

— Добре, Брек. Нека да е чаша кафе.

Сега беше негов ред да я изгледа пронизващо. Лесно се бе съгласила, но той изведнъж разбра, че е някак си неуязвима. Бе се отдалечила някъде, макар тялото ѝ да бе все още съблазнително близо и във въздуха да се носеше парфюмът ѝ. Чувстваше същото, както когато танцуваше с нея за първи път. Тя съзнателно бе изключила всяко сетивно възприятие на неговата мъжка същност. Това го дразнеше, защото я бе държал в ръцете си, жива и топла, възбуждаща за него, както никоя друга жена.

Андреа го остави във всекидневната, застанал пред картината, отново в удивление от прийома, който бе вдъхнал живот на свенливата русалка. Когато се върна, понесла на табла кафето и другите неща, той още стоеше така.

Усмихни се леко и му каза:

— Ако се напрягаш твърде много, ще кръстосаш поглед от взирание. Русалките са едни от най-изплъзващите се създания. Остави горкото момиче да си отплува в дълбините, където е най-щастлива, Брек. Кафето ти е сервирано, а вече изстива.

— Русалките могат да бъдат уловени — отвърна той, като покорно взе чашата си и седна на кушетката. — Нужна е само подходяща стръв.

Андреа изрита обувките си и седна на леглото, подвивайки крака под себе си. Замислено го погледна над чашата си.

— А каква точно стръв би използвал, за да уловиш русалка? Накити, бижута? — Надсмя се нежно. — Тя сама може да си ги вземе от дъното на океана. Мисля, че примамката трябва да бъде много специална, за да я привлече, да я накара да понесе болката, която ще прорязва хрилете ѝ като с кама, когато диша въздух, и болезнения бавен вървеж по сушата, когато е била способна да се плъзга по сребърните води с лекотата на птица във въздуха. Знаеш ли, на русалките им е известна съдбата им на сушата. Слухът се е разнесъл, след като Малката русалка си е изпатила. Те никога не са били толкова

горди, че да не се учат една друга от опита си, а спомените на тези същества са отколешни.

Лицето ѝ изразяваше горчивина, сякаш ѝ се бе явил някакъв тъжен спомен. Точно в този момент би дал всичко, за да прочете мислите ѝ. Тя сякаш целеше да го отблъсне. Това бе повече от сигурно, а в спомена, който хвърляше сянка върху лицето ѝ, лежеше заветният ключ.

— Няма да ти кажа каква стръв възнамерявам да използвам. Може да предупредиш русалката и после да ми избяга. Не мисля да допусна това. Искам я от мига, в който я зърнах, и тя ще бъде моя. — Употреби същата метафора, с която и двамата завоалираха прякото значение, и видя как лицето ѝ стана сериозно.

— Мислил ли си изобщо за русалката? Искам да кажа, за това как се чувства тя? Ти си готов да я извадиш от естествената ѝ среда, да я накараш да изпита непознати неща, които може да не желае. — За пръв път го погледна право в лицето, а сивите ѝ очи питаха и молеха. — Риболовът за трофеи, Брек, е жесток спорт. Една русалка заслужава по-добра съдба от това да бъде само прашно украшение, закачено на стената на някой ловджия.

Това бе единствената молба, която някога щеше да отправи към него, и преди да я произнесе, знаеше, че е напразна. Безполезно бе да се надява милостта да смекчи лицето на този воин. Ръката ѝ не я бе излъгала. В тези сини очи, които срещнаха нейните в мълчалива схватка, не се четеше състрадание.

„Е, както желаеш, помисли си унило. Нека да изиграем сценария до горчивия му край“.

— Ти каза, Брек, че в този апартамент има нещо, което ти принадлежи. Би ли ми казал какво е то, при положение че си изпи кафето? — Остави чашата си, наполовина пълна, и търпеливо го зачака да направи следващата стъпка.

Нейната броня отново бе на мястото си. За момент я бе свалила и той бе зърнал жената, очарователна и желана, и решимостта да я притежава се бе усилила. Тя кипваше кръвта му и му беше доста трудно да се въздържи да не я докосне. Никой мъж не беше я притежавал. Беше очевидно — със същия успех би могла да носи табелка с надпис „девственица“, вероятно голяма част от страховете ѝ се дължаха именно на това. На това и на претенциозната неохота да се

обвързва със случайни връзки, с каквито баща ѝ явно изпъстряше живота си.

Усмихна се вътрешно. Връзката, която замисляше с нея, изобщо не можеше да се нарече случайна. Тя бе способна да подлуди един мъж от удоволствие и той щеше дяволски добре да се погрижи да я отведе със себе си, когато си тръгне. О, не! Тя щеше да остане неговата русалка, гореща и мила към неговите желания, не някакъв трофей на стената. Какво изобщо бе насадило тази представа у нея? Нима мислеше, че всичко, което иска от нея, бе една споделена нощ? О, малка русалке, колко слабо познаваш мъжете и самата себе си, за да смяташ, че един мъж би се задоволил да те притежава веднъж и след това да те забрави, като си тръгне, без да поглежда назад. Не възнамерявам да те изоставя само след една нощ. От тебе искам нещо повече!

Нищо от това, което си мислеше, не се изписа на лицето му и когато проговори, тя го погледна изненадано.

— Каква рамка смяташе да поставиш на картината ми? — каза.

— Твоята картина? — Неволно погледна към морския пейзаж на стената зад тях, преди, смаяна, да се обърне към него. — Рамка?

— Казах ти, че я искам — зави той търпеливо, но на нея ѝ прозвуча загадъчно. — Тази сутрин я купих от госпожица Карингтън. Или, за да бъдем точни, откупих нейното право да я купя. Разбрах, че ти е платила депозит, но не и пълната цена.

Той се обърна леко, както беше седнал на кушетката, попипа в задния си джоб и измъкна портфейла си. Отвори го, извади един чек на нейно име и ѝ го подаде. Тя изгледа чека безизразно и отново погледна към него.

— Силвия ти е продала картината? Тази сутрин? — Сякаш не можеше да го проумее. Би могла да се закълне... Трябва да е предложил на Силвия огромна сума пари.

— Но ти би могъл сам да си поръчаш една, ако толкова много ти харесват работите ми. Нямаше нужда да позволяваш на Силвия да те изнудва. Тя не би изпуснала тази картина лесно, а самата картина не си струва парите, които си платил, включително и това. — Махна неопределено към чека, който лежеше в скута ѝ.

— Аз сам определям кое има стойност за мен — отговори с немалка арогантност. — Струва повече, отколкото съм платил, а аз

искаш тази картина. Оценяваш работата си твърде евтино, Андреа. Ако добиеш популярност, картините ти ще се продават на четворна цена. Не трябва да се пазариш на дребно. Събери достатъчно платна за изложба, нека някоя галерия с репутация да я изложи и аз ти гарантирам, че не само ще покриеш разходите си, ами ще вдигнеш до небето и търсенето, и цените на личните си продажби.

— Нямам време да подготвям изложба, Брек. Точно сега сериозното изкуство трябва да остане на заден план. Аз... аз имам други задължения.

— Комерсиалното изкуство! — Тонът му бе презрителен. — Това е престъпление спрямо таланта ти. Аз определено не съм специалист, но мога да оценя това, което правиш.

Сега вече тя започна да се ядосва. Тя също знаеше, не, знаеше по-добре от него, че би трябвало да рисува сериозно през цялото си време за работа, но знаеше и защо не можеше да рисува, както пожелае. Твърде скоро, страшно скоро щеше да бъде свободна да рисува, ала цената на свободата ѝ извикваше сълзи в очите ѝ, а на гърлото ѝ се спираше някаква буца. В болката си го нападна с думи:

— Това, което правя, изобщо не е твоя работа, Брек. Можеш да си вземеш картината другата седмица. Ще ти дам името на магазина, откъдето си взимам рамките, и можеш сам да си избереш. Ще го уредя предварително. Само кажи на Кевин коя искаш и той ще ти я сложи в рамка безплатно. Всичко влиза в цената на картината.

Андреа се държеше преднамерено обидно, но сякаш не можеше да се спре. Беше нелепо да тормози Брек по този начин, но не се интересуваше от последствията. Твърде дълго, в продължение на години, бе упражнявала над себе си неестествен контрол и най-накрая силите ѝ свършваха. С невероятно усилие го погледна право в очите, с напрегнато и изопнато като маска лице.

— Вечерта свърши, Брек. Благодаря за вечерята. Сега бих искала да си вървиш.

Стана от кушетката и го погледна в очакване да се изправи, за да го изпрати до вратата. Чекът бе паднал до краката ѝ; когато го намери на следващия ден, върху него имаше отпечатък от обувката на някой от двамата.

— Бих искал отново да видя картината си, след като няма да мога да я взема преди другата седмица. — Брек се изправи и тя трябваше

силно да отметне назад глава, за да срещне погледа му, защото стоеше боса, събула обувките си пред кушетката.

— Съжалявам. Не е възможно — отвърна. Наистина съжаляваше. Ако това щеше да го накара да си тръгне, би му показала всичко.

Очите му се свиха.

— Защо да е невъзможно? Ти каза, че е завършена, а дори да не е достатъчно изсъхнала, за да се мести, аз няма да я докосна. Само искам да я погледна.

Той тръгна към вратата на ателието.

Гласът ѝ го спря:

— Не можеш да я видиш сега, защото не е тук.

— Къде е, Андреа? — Звучеше тихо и безстрастно.

Никога не ме нарича Анди, помисли си без връзка тя. Чудя се защо? На глас му отговори точно и подробно.

— Окачена е на стената срещу леглото на майка ми в нейната стая в клиниката „Грейсън“. Винаги оставям най-новата си картина за малко при нея, след като я довърша. Така може да гледа нещо по-различно от четири болнични стени. Занесох я при нея днес, веднага щом изсъхна достатъчно, за да бъде пренесена. Можеш да си я вземеш следващата седмица.

— Майка ти? Мислех, че майка ти е умряла. Баща ти...

Трудно му беше да повярва, че от тези красиви устни може да се чуе подобен жлъчен смях.

— Баща ми? — каза, довършвайки започнатото изречение. — Не, баща ми не афишира това, че съпругата му е още жива. Но тя е! Баща ми ще трябва да изчака известно време, за да бъде напълно свободен от нея. Но това е само една правна формалност в края на краищата... Мир на праха ѝ и други такива. Тя умря за него преди малко повече от три години и той много добре играе ролята на веселия вдовец.

— Преди три години... Тогава си била на осемнадесет. — Парчетата от мозайката бързо се подреждаха.

— Една седмица след като навърших осемнадесет, за да бъдем точни. Мама бе осакатена в автомобилна катастрофа. След като в болницата сториха за нея всичко, което можах, преместиха я в клиниката. Оттогава е там и ще си остане...

— И ти напусна дома на баща си — каза тихо, но прозвуча като установяване на факт, не като въпрос.

— Да.

— Той ли я караше?

— Не. Той я докара дотам.

Замисли се върху това двусмислено изявление и се почуди дали ще се спре по-подробно върху него. Погледна лицето ѝ и разбра, че не възнамерява.

— Парализирана ли е? — Това му изглеждаше нормален въпрос, но тя се сепна, сякаш я удариха през лицето, и отново се разсмя дрезгаво, като че ли гърлото ѝ се раздираше, а това изобщо не беше смях.

— Парализирана? Не, не е парализирана. За бога, де да беше! Поне болката нямаше да я има. Не може да върви, но чувства краката и тялото си. Не можеш да си представиш. Чувала съм я да крещи от това усещане! Гръбнакът ѝ бе натрошен непоправимо и бе измъкната от ноктите на смъртта, за да понесе тези три години живот като в ада.

Почти бе забравила за присъствието му. Три години на страдания се изляха в дрезгавия ѝ глас.

— Ходя всеки ден. Когато е добре, си говорим и аз виждам нямата болка в очите ѝ, вдълбана все по-дълбоко в линиите на лицето ѝ. Когато е зле, гледам сълзите, които извираат, и слушам стонове, отронващи се от устата ѝ, без значение колко здраво се опитва да я стисне.

Ужасен, той каза:

— Но остават лекарствата! Сигурно могат да успокоят болката ѝ.

— Продължителното приемане на достатъчно големи дози, които да премахнат болката или поне в голяма степен да я притъпят, би я убило, а никой лекар не ще поеме отговорността. Аз бих го направила за нея, ако ме помоли, но тя не споменава за това. Така че балансират нещата като върху острие на бръснач, както са правели през тези три години. Достатъчно лекарства, за да бъде болката поносима, но недостатъчно, за да я спрат. Ако беше по-слаба, досега да е умряла, но тя е... беше... силна, така че се държи — безстрастно го информира тя.

— Съжалявам за всичко това, Андреа. Знам, че с нищо не мога да ти помогна, но съжалявам.

Тя сякаш погледна през него.

— Мразя баща си, Брек. Преди... преди катастрофата не го обичах, но сега го мразя. Майка ми иска от мен да не го ненавиждам,

но не мога. Той трябваше да лежи в онова легло. Може би когато тя умре и най-сетне намери покой, ще го забравя. Няма да му простя, но ще го забравя. Ще го изтрия от живота си, сякаш никога не е съществувал.

Мъчителни конвулсии разтърсваха стройното ѝ тяло; обвила се бе с ръце около кръста. Все още гледаше право пред себе си, неவிждаща. Лицето ѝ пламтеше, а очите ѝ бяха леденостудени, но не плачеше. Ако през последните три години майка ѝ бе в ада, то Андреа бе неотлъчно с нея. Това беше непосилно бреме за крехките ѝ рамене.

Приближи се до нея и сложи ръце на плещите ѝ с намерение да я прегърне и да я успокои. Тя се вцепени и веднага се отдръпна от него.

— Не! — изпъшка.

Андреа съзнаваше, че не се осмелява да потърси утеха от него. Тя копнееше да се скрие от света в широките му гърди, да бъде обгърната от тези мускулести ръце. Отчаяно искаше да бъде люляна и утешена. Брек бе пропукал защитната ѝ броня, както само той умееше, а тя не можеше да се осланя само на вярата, че той ще ѝ даде единствено силното си тяло, на което да се опре.

— Върви си, Брек. — Очите ѝ бяха умоляващи, изпълнени със съжаление. — Върви си и ме остави да се успокоя, доколкото мога. Достатъчно си ми навредил с твоето човъркане и разпитване. Казах ти неща, които не съм изричала пред друг човек, а е по-добре да не се изричат никога. Те не пречистват, не облекчават. Само изгарят устата на този, който ги произнася.

— Сядай отново на кушетката, Андреа. Няма да те оставя, докато още си разстроена. Няма да те докосна, но ще ти донеса нещо за пиене, бренди, ако имаш малко, и ще те видя как ще го изпиеш. Ще пийна и аз едно.

Нямаше спасение. Сега Андреа го знаеше. Този фарс трябваше да бъде изигран до ужасния му край. Надяваше се да го отложи, докато се възстанови от разрушителната емоционална буря, която съвсем наскоро вилнееше в душата ѝ, но той нямаше да я остави. Щеше да изпие брeндитo си, което ненавиждаше, да възвърне крехкото си спокойствие, а после върху изстрадалата ѝ глава щеше да се разрази нова буря.

Може би така беше по-добре, помисли си, като се премести да седне на кушетката по негово указание. Облегна се и затвори очи. Брек

отваряше и затваряше вратичките на барчето, търсейки алкохол и чаши. Нека! Колкото по-дълго се забавеше, толкова повече време имаше да се овладее. Може би бе проява на страх да се надява финалният сблъсък да бъде отложен, но това трябваше да бъде свършено, така че защо да не увенчае един истински противен ден с една страховита експлозия?

Ако това изобщо бе въпрос, то той бе риторичен. Нямахме как да го отложи. Брек го биваше да я притисне в ъгъла. Правеше го от момента, в който танцуваха заедно... дори преди това, защото тя знаеше, че бе изпратил баща ѝ да ги доведе с Джони на главната маса. Баща ѝ никога не би се приближил до нея на публично място в присъствието на една от любовниците си.

Девлин не би ѝ се доверил, че ще запази приличие. Никога преди не беше правила сцени, освен когато му бе казала какво мисли за него след катастрофата с майка ѝ. Докато опаковаше нещата си, за да си замине, в къщата бяха само те двамата, но той никога нямаше да рискува да предизвика повторно сблъсък като онзи.

Брек бе открил брендите и чашите. Нейната чаша бе пълна наполовина, но собствената му почти преливаше. Това бе единственият белег, че сцената отпреди малко също го бе засегнала. Лицето му бе спокойно и малко отнесено; очите му — малко по-тъмносини от обикновено. Подаде ѝ чашата, като за кратко докосна с пръсти нейните. Остави чашата в ръката ѝ веднага щом се увери, че я е хванала здраво.

Не свали поглед от лицето ѝ, като я наблюдаваше как отпи и направи гримаса, после отпи отново. Наистина мразеше вкуса на брендите. Сякаш я удари в стомаха и го изгори. Остави чашата недопита и каза:

— Сега съм спокойна. Не искам повече бренди.

Беше вярно. Примирението бе възвърнало спокойствието ѝ. Предполагаше, че чувството бе сродно с това, което изпитва осъденият на смърт, когато присъдата е произнесена и разстрелът е неизбежен. Примирение, едно безропотно приемане на нещата, понеже емоциите ѝ вече бяха изстискани; и една готовност да приключи с всичко това. Цялата надежда у нея се бе изпарила, останала бе само мрачната решителност, която да я преведе през изпитанието с някакво подобие на достойнство.

— Излитам отново за Ню Йорк утре следобед. Няма да ме има една седмица. — Думите на Брек прозвучаха накъсано, рязко, като изречени под налягане. — Трябва да тръгвам. Обядвай с мен, преди да замина.

Ето, моментът идваше. Пое дълбоко дъх и бавно, беззвучно каза:
— Не, Брек!

Беше внимателна, но неумолима. Отказът се отнасяше за нещо повече от обяда и двамата го съзнаваха.

— Защо? — Лицето му бе изопнато, гневът вече му придаваше неприветлив израз. Две бразди се бяха появили между ноздрите и ъглите на устата му и безмълвно издаваха самообладанието, което упражняваше върху себе си.

— Не ти дължа никакво обяснение, Брек. — Още твореше с тих глас и прямо го погледна в сините очи.

— Така ли, Андреа? — Гласът му прозвуча леко стържещо. Самоконтролът му не можеше да се сравнява с нейния. — Боиш ли се от мен? Или от собствените си желания? Не можеш да отречеш целувката онази вечер. Може да си страхливка, но не си лъжкиня.

— Благодаря — пламна от иронията му тя. — Не се срамувам от нея, Брек. Наричаш ме страхливка и това е вярно. Привлечена съм от теб и ти отговорих. Не го отричам. — Вдигна гордо глава, но пак го гледаше в очите: — Ала нищо няма да стигне по-далеч, защото аз няма да позволя. Няма, каквото и да правиш или да говориш, няма да промениш това.

Той понечи да каже нещо, но беше безмилостно прекъснат.

— Можеш ли да ми обещаеш, че ще се задоволиш с платоническа връзка? — Смехът ѝ прозвуча наистина развеселено от израза на лицето му. — Не, виждам, че тази идея не те привлича.

Приведе се напред, с ръце на коленете си. Решена да бъде разбрана докрай, изрече думите ясно, с ледена отмереност:

— Аз няма никога да имам връзка с теб. Има причини, които не знаеш и не възнамерявам да ти ги кажа; те ми дават основание да съм сигурна в това. Но ти ме привличаш... Виждаш ли колко съм откровена? Една откровена страхливка. Когато съм до теб, си нямам доверие, така че няма да бъда до теб. Наричай ме страхливка, малодушна. Не можеш да ме подтикнеш към нищо и няма да промениш решението ми. Точно сега в живота ми е цялото нещастие, с

което мога да се справя, и не смятам целенасочено да си навличам по-голямо. Може да съм страхливка, но нямам склонност към самоубийство. — Стана и смело се изправи лице в лице с него. — Моля те, върви си сега, Брек. — Думите ѝ не бяха повече от един дрезгав шепот. Беше на края на силите си. — Пусни обратно русалката. Свали я от тази жестока кукичка и я остави да отплува в своите безопасни тъмни дълбини.

Тази молба би развълнувала и камък. Нито един мускул не трепна по лицето му. Ако го бе скицирала точно сега, на рисунката щеше да има само една жестока, безизразна маска, без чувства, без жалост. Само очите му бяха живи и горяха в страшна ярост.

Тя наистина щеше да го направи! Тази крехка, нежна полужена-полудевойка щеше да го изхвърли от живота си. Да се отрече от него! Да не го види никога вече освен при случайна среща на улицата. Мъжка гордост и други, неназовими емоции се надигнаха в страховит бунт у него. В спазъм сви ръце в юмруци.

Сега Андреа не гледаше към него. Последният изблик на чувства я бе изтощил до крайност. Не ѝ беше останало нищо. Бе отправила апела си и ако той предпочетеше да не се съобрази с него, оставаше беззащитна. Стоеше пред него в класическата поза на жена пленница, с наведена глава пред робството на подчинението. Най-накрая плачеше; сълзите ѝ се стичаха бавно и тихо, в непрестанен порой. Не хлипаше, не отронваше и звук, дори не усещаше влагата по бузите си.

Той я взе, прегърна я здраво, в случай че се съпротивлява, но тя се остави отпуснато в ръцете му. Седна на кушетката, нагласи я удобно в скута си и започна да я целува и гали.

Тя бе една мека восъчна кукла, а устните ѝ криеха примамливите възможности на целулоиден манекен. Никаква целувка, била тя нежна или страстна, не бе в състояние да я раздвижи или да я накара да му отвърне. Дори когато ръката му се плъзна в деколтето ѝ, за да погали гърдите ѝ, тя стоеше неподвижна, изнемощяла.

Това беше възможно най-неприятната пасивна съпротива. Той беше победен. Тя бе заключила всичките си реакции зад една стъклена стена и нищо, което той би направил, не можеше да достигне до нея или да я развълнува. Ако я съблечеше гола и я проснеше върху килимчето, за да я обладае като отдал се на безчинства викинг, който

завлича бойния си трофей в някоя удобна канавка, тя щеше да остане, легнала отпуснато под него.

Вдигна устни от нейните, ръката си от пълната ѝ топла гръд и изруга:

— Добре, Андреа. Ти спечели. Никой мъж не обича да прави любов с парцалена кукла.

Отметна назад лицето ѝ, за да го разгледа ясно. Очите ѝ бяха затворени, изпод украсените като с бисери клепачи си течаха непрестанните вадички от сълзи, но ако в този момент бе отворила очи, щеше да остане изненадана от израза на напрегнатата, мъчителна болка, който бе отпечатан на лицето му. Очите ѝ останаха затворени. Тя не го видя.

Погледна я в един дълъг, безмълвен миг и я отмести настрана. Стана прав, извисявайки се над нея. Не можеше да я остави така на кушетката. Бледността ѝ говореше за пълно изтощение и тя спокойно можеше да си лежи там цяла нощ. Вдигна я на ръце, намери спалнята, направи гримаса при вида на единичното легло и отметна покривката с една ръка.

Когато я мушна под завивките, както си беше облечена, каза тихо:

— Андреа, погледни ме! — Натезжалите ѝ зачервени клепачи се повдигнаха бавно, съвсем бавно и тя с мъка фокусира погледа си. — Довиждане, Андреа.

Той се обърна и излезе от стаята, загасяйки лампата при излизането си.

Андреа го чу как си тръгва. Чу го да прекосява апартамента, да отваря входната врата и да я затваря след себе си. После дойде приглушеното бръмчене на асансьора, което замря в пуста, кънтяща тишина. Така се чувстваше тя отвътре. Пуста. Кънтяща. Последното тихо „Довиждане“ отекваше отново и отново някъде из необятната ѝ самота.

Чувстваше в себе си някаква празнина. Това беше странно усещане, сякаш кожата ѝ бе опъната около някакъв черен вакуум и нищо друго. Студено, мрачно и пусто. Без болка, без радост, без сълзи, без смях. Парализирана. Усещането проникна в главата ѝ. Тя припадна.

По някое време неусетно заспа в припадъка си. Когато на следващата сутрин се събуди, беше ѝ трудно да отвори очи. Затворени,

бяха като залепени, сякаш някой бе вързал на възелчета горните и долните ѝ мигли. Запрепъва се, полуневеждаща, към банята и пусна студената вода в ръцете си, като с пълни шепи наплиска лицето си. Леденият шок на водата разсея мъглата в главата ѝ и тя вдигна лицето си, от което се стичаха капки вода, за да го разгледа в огледалото. Ах! Ако не беше и без това потисната, гледката на собственото ѝ лице щеше да стори това.

Спомни си всичко. Нямаше я успокояващата амнезия, тъй обичана от романистите в лицето на *deus ex machina*^[1]. Бе отпратила Брек и той си бе тръгнал, без да се обръща назад.

Това, което бе сторила, се бе оказало правилно. Беше необходимо, но сякаш нещо се бе откъснало от сърцето ѝ. Не беше съзнавала колко много значи той за нея, докато не го беше отпратила... и той си бе тръгнал. Безполезни фрази „ако само...“ се гонеха из мозъка ѝ. Ако само той беше отказал да си тръгне! Но не го направи. Ако само бе казал: „Не мога да те загубя. Обичам те. Омъжи се за мен!“, но той не каза нищо такова.

Брек не го направи, унило си каза тя. Бе изпълнила това, което си бе предначертала, и сега беше необходимо да продължи да живее живота си. Защо, точно сега не знаеше, но се предполагаше, че навикът ще я преведе през всичко това. Навикът пусна душа и я държа под него, докато не излезе мокра и трепереща, но някак си по-събудена. Навикът ѝ свари кафе, единственото нещо, което стомахът ѝ можеше да поеме.

* * *

За майка ѝ това бе един от особено тежките дни, тъй че на Андреа не се наложи да се извинява за бледността и мрачно стиснатите устни. Сестрите си шушнеха съчувствено зад гърба ѝ. Всички те се бяха възхищавали на предаността и неотклонната ѝ загриженост, на изобретателното ѝ търпение и действено състрадание към останалите пациенти. Съжаляваха я, като гледаха как напрежението и късащата сърцето гледка на бавно умиращата ѝ майка мятат мрачната си плащаница върху обичайната ѝ жизненост.

Три дни бяха нужни на майка ѝ, за да се възстанови донякъде след рязкото влошаване на състоянието ѝ. Андреа бе останала край леглото ѝ дълго след изтичането на редовното време за посещения, държейки безплътната костелива ръка. Не се опитваше да спре смъртта, бе далеч от тази мисъл. Не би могла да се надява на по-лек край за майка си. Просто ѝ даваше утеха, доколкото можеше, преливайки топлина и обич от младата си ръка в майчината.

Всяка вечер оставаше, докато тези безплътни пръсти отпуснеха съзнанието, в което се бяха вкопчили немощно, и тя се унесеше. Би стояла и до след полунощ, ако станеше нужда. Не ѝ беше необходима лекарска заповед, за да има свободен достъп до майчината си стая. Само да ги помолеше, сестрите щяха да внесат легло за нея, но тя седеше часове наред на един стол с твърда облегалка, за да не заспива.

До края на третия ден майка ѝ се посвести още веднъж. Колкото Джийн възвръщаше бавно силите си, толкова повече Андреа се стопяваше. Не бе възстановила обичайния тен на лицето си и бе отслабнала. През часовете, прекарани до леглото на майка ѝ, имаше твърде много време за размисъл и тя прехвърляше отново и отново в съзнанието си оскъдните спомени за Брек, докато съвсем ги разнищи.

Не се беше обаждал, нито пък тя очакваше подобно нещо; опитваше се да си внуши, че това е за добро. Спеше много лошо и се хранеше зле и ако трябваше да бъде честна пред себе си, щеше да си признае, че това е само отчасти заради тревогите около състоянието на майка ѝ. Често Брек и мислите за него я хвърляха в безсъница и крадяха от апетита ѝ. Беше отчаяна и ѝ личеше.

Дори когато майка ѝ си възвръщаше донякъде силите, Андреа все така изглеждаше не на себе си и сестрите започнаха да я гледат загрижено. Тя прибегна до грима си, използвайки повече руж, отколкото обикновено, за да придаде някаква руменина, изкуствена или не, на страните си.

В сряда вечерта свали от стената картината на Брек, въпреки че още не беше осребрила чека му. Не бе казала на майка си за тази промяна на притежателя и тя предполагаше, че картината заминава при Силвия. Андреа не се опита да поправи това нейно впечатление. Невъзможно ѝ беше да говори за Брек пред когото и да било, а за обяснението защо Брек толкова държи да притежава картината не ѝ стигаха силите. И тя самата всъщност не го разбираше.

В четвъртък остави картината в магазина, където поставяха рамки на картините ѝ, след като изтръгна от Кевин обещание, че ще уведоми Брек за местонахождението на картината. Кевин щеше да приспадне от нейната сметка избраната рамка. Дватамата заедно се спряха на няколко и момчето ги отдели настрана, за да ги покаже на Брек, когато дойдеше. Личеше си, че Кевин е повече от любопитен заради този странен начин да доставиш картина на клиент, но не зададе въпроси. И така беше по-добре. Нямахше да получи никакви отговори.

Върна се в апартамента си за обяда или за това, което изяде от него. Докато се хранеше, преглеждаше пощата за деня. Сметки, запитвания, нищо неструващи рекламни материали; пресея всичко това и мрачно ги подхвърли на масата. В действителност не бе очаквала нищо друго, но тази малка, неумираща надежда винаги разцъфтяваше без покана, макар да бе решена да я смачка. Знаеше, че е глупаво. Ако имаше какво да ѝ каже, нямаше да го напише. Брек не беше човек, който послушно ще седне да пише писмо. Щеше да ѝ се обади по телефона или неочаквано да се появи на вратата.

— Андреа, спри да въздишаш по този мъж като ученичка! Той искаше само едно нещо от тебе и като не можа да го получи, вече не си му нужна. — Думите проехтяха в тишината на апартамента. Вече бе стигнала до положението да си говори сама. Беше си повтаряла този урок толкова често през последните няколко дни, че ако беше грамофон, плочата щеше да се изтърка. Някой ден даже щеше да повярва на всичко това.

Когато този следобед влезе в стаята на майка си, трябваше да се досети. В очите ѝ блестеше слаб огън, какъвто отдавна нямаше, и ако не беше прибързала да си помисли щастливо, че това е един от все по-редките „добри дни“ за майка ѝ, Андреа щеше скоро да стигне до верния извод. Както излезе, нейните думи бяха първият намек за това, което щеше да се случи.

— Андреа, скъпа! — Непривично твърдият глас на майка ѝ привлече веднага вниманието ѝ. В него подчертано звучаха нотки на „знам, че няма да ти хареса това, но искам въпреки всичко да го направиш“. Когато беше дете, това обикновено предвещаваше посещение при зъболекаря или при чичо доктор за профилактичен преглед. Погледна майка си предпазливо.

Джийн, като видя, че е завладяла изцяло вниманието на дъщеря си, смело пристъпи към същината на въпроса.

— Баща ти ще намине следобед, Андреа. Искам да останеш, докато трае посещението.

— Мамо! — Просто не можеше да подмине това без протести.

— Андреа, искам да видя съпруга си и дъщеря си в една стая още веднъж, преди да умра. Знам чувствата ти и ти знаеш моите. Също така знам какво те моля да сториш, но искам да го изпълниш. — Протегна се немощно да улови ръката на Андреа и тя веднага реагира, като хвана топло слабата ръка. — Моля те, скъпа моя. Ти изпълняваш всяка моя прищявка и даже... — Продължи с някаква сянка на усмивка: — ... даже онези, които аз не подозирам. Изпълни и тази.

Андреа не можеше да каже нищо.

Когато Девлин влезе в стаята, носейки някакъв претенциозен букет от червени рози с дълги дръжки, на Андреа ѝ се стори, че ще се задави. Отровният поглед, с който го стрелна, без да види майка ѝ, не му остави никакво съмнение, че тя е тук по принуда. Сякаш червена боя заля врата му. Дали от яд или от огорчение?

Докато той разменяше поздрав с жена си, Андреа гледаше човека, който беше нейният „отец“. Беше висок и елегантно слаб. Дължеше собствената си фина конструкция и цвета на лицето си на неговите гени. Бе чаровен в лицето, зареден с подходящи остроумия за всеки случай, но за критичното око на Андреа това беше лъскавият блясък на огледалото, който му придаваше илюзорна дълбочина, реално несъществуваща. Беше един използвач, себичен до мозъка на костите си, но това не беше наивната, себелюбива егоцентричност на някое дете. Беше един възрастен егоист, който се интересуваше от другите хора само дотолкова, доколкото те имаха връзка с неговата личност. Изпитваше някакво извратено удоволствие от неизменната любов на Джийн, а и Господ знаеше, че ѝ бе дал достатъчно причини да го мрази. Животът им бе осеян с неговите изневери.

Андреа признаваше и собствената си вина. Въпреки това, което казваше майка ѝ, ако не беше тя, нима Джийн нямаше да го напусне и да си изгради по-добър живот? Вина и благодарност. Веригите на

любовта, изковавани всекидневно, ведно с другите окови, които щеше да носи, докато смъртта не ги разкъсаше.

И така, тя присъстваше на посещенията. Не говореше с баща си, нито гледаше право към него. Не го беше погледнала, откакто му хвърли онзи първи мрачен поглед при влизането му, понеже майка ѝ не откъсваше очи от двамата. Не би оскърбила допълнително майка си, като покаже презрението си с такава безочлива рязкост.

Андреа го слушаше, докато говореше с Джийн, но не коментираше изобщо. Девлин беше твърде хитър, за да рискува да го срежат директно. Знаеше, че даже присъствието на Джийн няма да възпре Андреа да се намеси рязко, когато започнеше да става глупаво многословен. Дъщеря му напълно го презираше. Тя бе язвата в почти несъществуващата му съвест и когато ясните ѝ сиви очи, със същия цвят като неговите, но с непостижима за него дълбочина, насочеха пронизващия си поглед към лицето му, винаги чувстваше как нещо се сгърчва и погрознява в душата му.

— Девлин, изглеждаш уморен. — Слабият глас на Джийн издаваше загриженост. — Добре ли се чувстваш, скъпи?

Каква гротескна размяна на ролите! Андреа се сгърчи вътрешно. Нямаше да може да понесе още много от всичко това. Ако баща ѝ не си тръгнеше скоро, на нея щеше да ѝ се наложи, против волята на майка ѝ или не. Щеше да е по-добре да си отиде, отколкото да си проличи, че ѝ се гади. Дори сега лекият обед, който бе успяла да преглътне, придобиваше размерите на голяма оловна топка някъде из стомаха ѝ.

Андреа нечуто стисна зъби, когато Девлин отговори на загрижения въпрос на жена си за неговото състояние.

— Заради този проклет Брек Карсън! — Андреа трепна, но за щастие вниманието на Девлин бе насочено към жена му и той не видя неволната ѝ реакция.

— Брек Карсън? Новият собственик на компанията? Какво е направил той, Девлин? — любопитства Джийн.

О, дано да не спомене, че съм излизала с него, помоли се безгласно Андреа. Баща ѝ щеше да научи рано или късно от хорските слухове, но по-добре да бъде късно. Не мислеше, че ще успее да се въздържа, ако започнеше да я наставлява пред майка ѝ.

— Разбутал е цялата компания като мравуняк, в който е била мушната пръчка. Сега е в Ню Йорк по работа, но докато го няма, е

наредил финансови ревизори да разнищят цялата документация. Мисля, че планира да разруши това предприятие до основи и да го издигне наново... Реорганизация от горе до долу.

— Колко досадно за теб, Девлин. Предполагам, че трябва да ръководиш всичко, докато го няма. Но една реорганизация не би те засегнала, нали, скъпи? — Джийн вложи в гласа си успокояващата загриженост, която я правеше тъй безценна за егото му.

— Е, всъщност аз нямам нищо общо с това разместване — отвърна Девлин на въпроса на Джийн. — Карсън си има свой собствен екип от мениджъри. Работи с тях, за да реши какво точно трябва да се направи, но обикновено не ги оставя да си правят каквото си искат толкова скоро и с такова усърдие, фактически той е в Ню Йорк, за да осъществи последния трансфер. Хората му направиха предварителна оценка на компанията, когато започнаха преговорите, и знаехме, че се очакват промени, но е много необичайно да се предприемат такива действия още преди окончателните документи да бъдат подписани.

Андреа слушаше напрегнато. Е, добре, баща ѝ се тревожеше за нещо. Бе доловила следи от безпокойството му на празненството на компанията, но сега тревогата му беше по-подчертана, някак си полична. Разбира се, баща ѝ винаги приемаше всичко лично. Тя стреля напосоки:

— Звучи почти така, сякаш господин Карсън търси нещо, нали? Ревизорите дават тласък на такива неприятни и обезпокоителни спекулации — рече на въздуха в стаята. Не можеше да понесе да се обърне направо към баща си, било то за да отправи някоя хаплива забележка.

Наблюдаваше го с присвити очи как пребледня, а после цветът на лицето му стана тъмночервен. Случайно беше уцелила! Сигурно наистина ставаха разни неща в компанията, щом неприятният мирис на злоупотреби се носеше из разрежения въздух на висшата администрация. Ако избухнеше скандал, можеше да паднат главите на изпълнителни вицепрезиденти, макар че тя смяташе баща си за повече от опитен в стратегията на оцеляването. Той владееше тънкото изкуство да хвърли някой от пътниците в руската тройка на изгладнелите вълци. Дори се беше хвалил в уединението на дома си за някакъв особено ловък пример на забиване на нож в гърба.

Претегли направените от нея изводи. След някои светкавични изчисления се успокои, че ако възникне необходимост, ще бъде в състояние да поеме пълната отговорност за медицинските разходи на майка си. Това означаваше да се съсипе от работа, но щеше да бъде полезно за нея и нямаше да ѝ остава време да мисли. Почти бе готова да приветства тази възможност. Но пък, каза си, сигурно няма да се стигне до това. Даже ако следата ги отведеше към някой от хората под прякото ръководство на баща ѝ, бе уверена, че той ще е приготвил изкупителната жертва, с която да затъкне гърлата на вълците. Това щеше да позволи на Девлин Томас да се измъкне без нито една драскотина.

Малко след това баща ѝ си тръгна, като изрече обещания да дойде пак след няколко дни. Андреа се закле, че няма да присъства следващия път, каквато и форма на морално изнудване да приложи майка ѝ.

Остатъкът от седмицата изтече бавно. Принудителната среща с баща ѝ беше като мрачно петно в една и без това еднообразна седмица. Дори и времето беше против нея. Когато колата ѝ спуска гума на сред път, че и по време на буря, на Андреа ѝ идеше да размаха юмрук към небето, но тогава някакъв много галантен мъж спря и смени гумата вместо нея. Покани я на среща, но тя му отговори, че е сгодена и ще се омъжва. Той я поздрави много мило по този повод, макар че в гласа му се прокрадна тъга. Почувства се доста виновна, че го е подвела, но не дотам, че да приеме да излезе с него.

Все още спеше лошо, макар апетитът ѝ да се бе подобрил частично. Джони се обади на няколко пъти, но тя му отказа да се срещнат — първия път, защото майка ѝ се чувствала тъй зле, а когато се обади втори път, му каза, че е претрупана с работа, която трябва да довършва, макар и майка ѝ да е вече по-добре.

Наистина изоставаше с работата си, но главно защото проявяваше обезпокоителна тенденция да си седи и да зяпа в празните листове хартия, вместо да ги изпълва с изискваната художествена работа. Каза си, че ако не беше толкова жалко, щеше да е смешно. Държеше се като викторианска госпожица, която вехне по изгубената си любов. Самонавиването също не даваше добри резултати.

---

[1] Въплъщение на Божествените сили в древногръцката трагедия (лат.). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Гледаше унесено през прозореца, зареяла поглед в пелената на дъжда. Сутринта бе вече преполовена, но навън бе сумрачно като в началото на вечерта. Станала беше още в шест и най-накрая бе успяла да се потопи що-годе в най-спешната си задача. Вчера, в събота, беше получила запитване от художествения директор, чиято фирма ѝ бе изпратила поръчката. На няколко места се споменаващо нещо от рода на „Зная, че сте заета, но...“ и тя с мрачна решителност бе навела часовника си да звънне рано сутринта.

Преди двадесетина минути си бе направила почивка за едно кафе и остатъкът от него сега стоеше, студен и неапетитен, на дъното на чашката ѝ. Пръстите ѝ бяха изцапани, а дънките и тениската — изплескани с акрилна боя. Беше изпробвала нова техника на нанасяне на боята на пръски и тя се бе оказала успешна.

Както се беше умислила, звуците на асансьора не достигнаха до съзнанието ѝ, а може би той просто се бе качил по стълбите, но внезапното двойно почукване я стресна така, че бутна чашата си от перваза на прозореца. Хвана я, преди да се пръсне на пода, и за щастие нямаше повече от една четвърт от кафето в нея. Но за лош късмет, също като кръвта, малко кафе може да направи доста поразии и към петната от бои и мастило по дрехите ѝ се прибавиха лекета от кафявата течност.

Погледна към вратата в очакване чукането да се повтори. Може би получаваше слухови халюцинации. Двойното почукване отново отекува през всекидневната, този път придружено от извиканото с пълно гърло: „Андреа, отвори вратата!“.

— Добре де, добре, идвам — викна на свой ред тя, поставяйки вече празната чашка отново на прозореца.

Изтича към вратата и махна резето, като държеше с една ръка мократа си фланелка, за да не залепне за корсажа ѝ.

Когато чу, че ключът щракна, Брек не изчака Андреа да завърти дръжката. Бутна вратата и тя се отвори, а Андреа трябваше да отскочи

пъргаво, за да не я събори.

— Защо се забави толкова? — изръмжа той. Изглежда я внимателно. — Изглеждаш ужасно. Сигурно си свалила пет килограма, а ти не можеш да си го позволиш.

— Разлях си кафето, а килограмите са само три — сопна се отбранително тя, вече излязла от равновесие. — Отивам да се преоблека. Можеш да обереш с един парцал разлятото. Ти беше виновен, че го разсипах.

— Горещо ли беше? Опари ли се? — Хвана я за ръката, а тя се дръпна. — Дай да видя, Андреа.

Тя отстъпи назад.

— Не, не беше горещо, Брек. Просто беше останало в чашата, докато си почивах. Само се намокрех — каза в заключение и излезе.

Когато затвори вратата на спалнята зад себе си, дишаше тежко, сякаш именно тя бе спринтирала по стълбите до шестия етаж.

Той наистина, ама наистина беше тук. Висок, рус, от плът и кръв, но какво ли искаше? Беше развълнувана и едновременно с това тревожна. Разумът ѝ казваше да внимава, ала сърцето ѝ, което ѝ бе коствало загубата на три килограма и на съня ѝ, бе в състояние само да препуска неудържимо.

Преоблече се в сухи дрехи толкова бързо, колкото ѝ позволяваха треперещите пръсти. Ако той си помислеше, че се е забавила твърде дълго, можеше да реши да я последва в спалнята, а това трябваше да бъде избегнато на всяка цена. Беше се върнал и докато тя не знаеше защо, нямаше намерение да поема никакви рискове.

Когато излезе от спалнята, дочу някакъв шум от кухнята и заключи, че бе приел думите ѝ буквално и почистваше разлятото кафе. Всъщност нямаше намерение да го кара да върши това. Просто ѝ бе хрумнало да го каже, без да се замисля. Но ако за момента той се занимаваше с нещо, тя можеше да поизчисти боята и мастилото от ръцете си... и от лицето, добави, след като се погледна в огледалото на банята.

Изтърка повечето петна и пръски, но не успя да направи кой знае какво за тъмните сенки под очите или за хлътналите бузи, които подчертаваха скулите ѝ. Трябваше да си признае, че тъкмо навлизаше в интересната категория на скелетите. Още килограм-два и щеше да успее. Съдейки по първата му реакция, Брек не одобряваше това и

можеше да се изрази по-обстойно по въпроса, когато тя влезеше във всекидневната. Нямаше намерение да го кара да мисли, че той е бил причината за това влошаване на състоянието ѝ!

Нанесе лек руж на страните си и си сложи малко червило, мушна блузата в полата си и напусна своето светилище — банята.

Брек беше изчистил разлятото кафе и бе сложил да заври вода за още.

— Само с нескафе ли разполагаш? — посочи той презрително към бурканчето с гранули.

— Да. Винаги слагам толкова много захар и мляко, че не заслужава да се правя на изтънчен чревоугодник и да си смилам сама кафето. Пия го, защото е горещо и заради кофеина, не заради вкуса му. Нескафето е било създадено за еснафи като мен. — Тя едва не се изсмя на глас при вида на ужасения израз, който се мерна на лицето му. — Доколкото виждам, ти си сноб, що се отнася до кафето. Още една капка мляко и допълнително захар и няма да усетиш разликата — посъветва го шеговито, докато забързано приготвяше чисти чашки и чинийки.

Той промърмори нещо под носа си и свали свистящия кафеник от газовия котлон, а тя сложи с лъжичка по малко кафе в чашите им. Брек разбърка доста припряно своето, отказвайки да приеме нейния съвет и да прибави захар и мляко. Почти очакваше да се хване за гърлото и да извика след първата глътка, но самоконтролът му можеше да издържи на по-големи изпитания от нейното кафе.

Той учтиво изчака да го въведе във всекидневната и когато Андреа седна в единия край на кушетката, Брек се настани в средата, неудобно близко, като се вземат предвид размерите му. Тя отпи нервно от кафето си и се опита да диша нормално. Усещаше, че внимателно оглежда всяка сянка и вдлъбнатина по лицето ѝ и нямаше да остане изненадана, ако я хванеше за китката, за да измери пулса ѝ.

Както очакваше, той подхвана темата за външния ѝ вид, който очевидно силно го разочарова.

— Дяволски зле изглеждаш. Липсвах ли ти? — Последното бе изречено с такава доволна арогантност, че Андреа побесня.

— Не! — озъби се тя. — Състоянието на майка ми беше критично през последната седмица и постоянно бях при нея. Не ласкай

себе си, Брек. Понесох отсъствието ти отлично, а съм сигурна, че и ти моето.

Не възнамеряваше да го среже толкова злобно и съжали в мига, в който думите се отрониха от устните ѝ. Неволно прикри с ръка устата си, сякаш за да възпре нови обидни думи, но беше твърде късно, за да оттегли произнесеното. Мрачната му физиономия ѝ подсказваше, че ще си плати за тази хаплива забележка и очите ѝ се разшириха, докато го наблюдаваше с тревога.

— Как е майка ти сега? — попита я той сковано.

— Тя е... По-добре е. Състоянието ѝ става все по-нестабилно, но за момента е добре. Лекарят отново трябваше да увеличи дозата, а това се отразява много лошо на сърцето ѝ. Получава се един порочен кръг. Болката отслабва здравето ѝ, както и все по-интензивната болкоуспокояваща терапия. — Андреа въздъхна и уморено отметна косата от челото си. — Наистина е само въпрос на време. Ден след ден лежи там и отслабва все повече и повече... — Стисна отчаяно юмруци в скута си, но той не ги покри с ръка, нито се опита да я успокои. — Преди беше красива. Баща ми не го привличат друг тип жени.

Бе предоставила удобния случай, който той чакаше. Лицето му стана по-мрачно и по-сурово и Андреа се вцепени. Брек изглеждаше някак... див, а после се усмихна. Но тя потрепера от усмивката му. Изведнъж изпадна в ужас и скочи от кушетката. Беше се изправила само наполовина, когато той я върна на мястото ѝ, като я хвана здраво за ръката.

— Недей да бягаш, Андреа — каза, а в гласа му прозираше заплаха.

— Причиняваш ми болка — задъхано отвърна тя.

Брек леко разхлаби хватката, но не я пусна напълно. Сините му очи я изгаряха и тя знаеше, че скоро ще си плати за неразумното подмятане отпреди малко.

Той погали зачервеното място на ръката ѝ и докосването му беше странно нежно, но думите му не подхождаха на тази малка ласка.

— Съжалявам, Андреа. Не исках да нараня нежната ти кожа. Сега съм лично заинтересован да бъде непокътната.

— А какво трябва да значи това? — Опита се да успокои гласа си, но той леко потрепера.

В очите му необяснимо гореше победно пламъче. Нали не възнамеряваше да я изнасили? Но очите му пробягаха по тялото ѝ, сякаш му принадлежеше всеки сантиметър от него. Гърлото ѝ пресъхна.

— Брек?

Обви с ръка шията ѝ, като нежно я галеше, а тя го гледаше като хипнотизиран заек. Когато пръстите му се плъзнаха по-надолу, разкопчавайки копчето на блузата ѝ, тя разтреперано си пое въздух, но не помръдна. Този мъж бе опасен... Чувстваше го.

Той продължи настойчиво с ласките си. Андреа знаеше, че е усетил как сърцето ѝ бие в паника. То пулсираше под топлата му твърда длан.

— Брек? — каза отново въпросително, виждайки, че контролът му се крепи на тънка като паяжина нишка и опасявайки се да не я скъса.

Той въздъхна тежко и бавно вдигна ръката си, като плъзна пръсти по кожата ѝ, за да удължи момента на допир с копринената ѝ мекота. Сега тя забеляза линиите, издаващи умора, които опасваха като скоби устата му, и видя, че той също има сенки под очите. Но докато нейните ѝ придаваха изнежен вид, неговите просто го правеха суров и опасен.

Моментът, в който сякаш се зараждаше насилие, изглежда, отмина, но тя знаеше, че трябва да внимава много. Нещо не беше наред, нещо страшно се беше случило и със свито сърце тя си помисли, че по някакъв начин това е свързано с баща ѝ. Лицето на Брек се бе променило, когато бегло бе споменала Девлин. Изражението му беше станало... победоносно.

— Брек — каза тя за трети път. — Моля те. Каж ми какво има. Какво се е случило?

— Баща ти е крадец — постанови грубо той.

Очите ѝ се разшириха от изненада, а той се усмихна отново с онази невесела, безмилостна усмивка, която така я ужасяваше.

— Не разбирам — прошепна тя.

— Много е просто, Андреа, скъпа. Знаехме, че в компанията има човек на отговорен пост, който е вършил злоупотреби, преди да я купим. Моят екип изрови доказателствата по време на предварителната проверка на книгата, преди да оформя сделката. Сумите са значителни и са присвоявани за период от приблизително три години.

Наблюдаваше как лицето ѝ пребледнява с почти лекарски интерес. Затвори очи, а мускулите на гърлото ѝ се раздвижиха, когато преглътна. Когато отвори очи, той продължи:

— Както вече казах, сумите са значителни. Недостатъчно, за да осакати компанията, но ако изтичането беше продължило — и това щеше да стане. Не знаехме кой стои зад всичко това, защото беше нужно много внимателно да проверим накъде водят следите, а аз не бях подготвен да го направя, докато компанията не станеше моя.

На Андреа направо ѝ прилоша, като си спомни думите на баща си за ревизорите, на които Брек бил наредил „да разнищят цялата документация“, и реакцията към нейното подмятане. Не е бил просто уморен. Бил е в паника! Злоупотребията се спасява от разследване само докато е извън подозрение. Веднъж надушат ли го, всички трикове и увъртания с документи са безсмислени. Остава следи като мръсни лапи из числата и единственото нещо, което трябва да направи ревизорът, е да го проследи до бърлогата му.

Развратник и крадец. Какво наследство! Чувстваше се омърсена, срамуваше се да погледне Брек в очите. Нищо чудно, че я беше изгледал тъй странно. Греховете на бащите... Ако само знаеше другото, нямаше да понесе да стои в една стая с нея.

Тя стоеше с наведена глава и гледаше пръстите си, които се извиваха и чупеха, сякаш си имаха свой живот.

— Арестуваха ли го вече? — Това беше обичайното, което се пита в такъв случай, и тя зададе въпроса, макар че не се интересуваше от отговора. А би трябвало, както ѝ стана ясно от следващите думи на Брек.

— Още не, скъпа. Затова съм тук. Съдбата му е изцяло в твоите ръце. — Остана смаян, когато тя се разсмя.

— Натикай го в затвора и хвърли ключа в морето! Нека веднъж в егоистичния си неморален живот да плати за делата си. — В смеха ѝ се долавяха нотки на истерия, но лицето, което вдигна към него, беше безпристрастно в своето спокойствие. — Няма да прося милост за него, Брек! Той не заслужава. Предай го на правосъдието. — Беше като римска матрона, която казва: „Хвърлете го на лъвовете!“. Тонът ѝ беше неумолим, жестът — насочен надолу палец.

Тази жена беше удивителна. Нежна и безкрайно любяща към майка си, тя беше способна да мрази силно и той не бе проумял, нито

измерил дълбочината на омразата ѝ до този момент. За миг се поколеба. Може би не беше това начинът. Ако го намразеше толкова силно, колкото мразеше баща си, какво щеше да му струва това? Но беше твърде късно. Едва сега го осъзна. Всичко бе решено, жребият бе хвърлен и той трябваше да продължи започнатото. Нито една от тези мисли не разчупи маската му на воин; кимна леко.

— Както желаяш, но замисляла ли си се за отражението върху майка ти, когато баща ти бъде арестуван? Тя май все още го обича, нали? — Тонът му беше спокоен, просто посочваше един интересен факт.

Андреа пребледня като платно. Майка ѝ! Как бе могла да забрави? В себичното си сляпо задоволство бе забравила за въздействието, което арестът и позорът на баща ѝ щяха да окажат върху майка ѝ. Мислите ѝ летяха трескаво. Може би щяха да успеят да го скрият от нея. Сестрите щяха да помогнат, както и лекарят. Някакво неразположение от страна на баща ѝ, от време на време цветя, изпратени от негово име. Вероятно щяха да се справят с това за краткото време, което ѝ оставаше.

Всяка мисъл се отпечатваше на изразителното ѝ лице и Брек я гледаше внимателно. Той леко се отпусна. Всичко щеше да бъде наред. Нейната реакция към евентуалната съдба на баща ѝ го бе разтърсила и заплашваше да срути картонения му замък.

— Няма да стане, Андреа — каза кротко.

— Какво? — отвърна разсеяно, все още погълната от плановете си. — Какво няма да стане?

— Няма да успееш да го скриеш от майка си. Ако арестуват баща ти, тя ще научи. — Тонът му още беше кротък. Сега можеше да си го позволи.

— Не, няма — каза решително Андреа. — Може да не бъде лесно, но сестрите и лекарите ще помогнат. Ще поокастрим вестниците. И без това обикновено аз ѝ ги чета. Ще ѝ казваме, че е настинал и не може да я посети и аз ще ѝ изпращам цветя и бележки от негово име. На нея... на нея не ѝ остава много... — Гласът ѝ потрепера при тези думи. — И аз мога да го скрия от нея. Трябва да го направя. Достатъчно е страдала заради него.

— Няма да успееш да го скриеш от нея — повтори той нежно, но настоятелно. — Тя ще го узнае.

— Как? — сопна се Андреа. — Току-що ти казах, че...

— Понеже аз ще се погрижа да разбере, Андреа — обеща й той.

Не можеше да повярва на ушите си, но от един поглед към лицето му разбра, че говори сериозно. Той е способен на това, помисли си тя със свито сърце. Всеки, който беше достатъчно безмилостен, можеше да проникне през слабата охрана на клиниката. Те можеха да пазят от случайно възникнали пожари, но не и да опазят майка й от някой, решен да й донесе новината.

— Защо, Брек? Защо? — Викът се изтръгна от сърцето й. — Толкова ли ме мразиш?

— Да те мразя, скъпа Андреа? — Гласът му отново беше мек като коприна. — Тъкмо обратното. Изобщо не те мразя. Всъщност отчаяно те желая.

Тя бе в състояние само да го гледа неразбиращо. Той продължи, а гласът му стана страховито плътен и нисък:

— Ти терзаеш нощите ми и измъчваш дните ми. Долавям гласа ти в гласовете на други жени. Ароматът на косата ти дразни сетивата ми... един спомен, който не мога да прогоня. Ти си ме обсебила, заставах между мен и работата ми, и моите удоволствия. Трябва да изгоня този призрак. Ще те взема и ще се опивам от теб, докато престана да те желая. Щом не искаш да дойдеш при мен по своя воля, ще дойдеш насила, но ще го направиш.

— Ти си луд — прошепна тя.

— Може би. — Той сви рамене, а ъгълчетата на устата му се повдигнаха. Но в сините очи, които обхванаха с поглед лицето й, нямаше и следа от веселие. — Както се пее в песента: „Луд по това момиче“.

Изглежда го пронизващо. Сигурно се шегуваше или блъфираше, или... Но не. Беше победена и го знаеше.

— Добре, Брек, ти печелиш. Хайде, изложи условията си. — Гласът й бе безстрастен и равен и разкриваше как внезапно, като парализирана, повярва в невероятното.

— Ще бъдеш ли моя? — настойчиво попита той.

— Да.

— Добре. Няма да дам под съд баща ти. Ще бъде пенсиониран принудително, но към него няма да бъдат отправени съдебни обвинения. Въпреки всички предпазни мерки, понякога се случват

изненади, а ако той бъде осъден, майка ти може да научи. А пък и не би било хубаво да осъдя тъста си.

Андреа трепна.

— Тъст? — повтори тя.

— Разбира се. Нали не се интересувахте от никаква друга връзка. Спечели, Андреа. Ще получиш пръстена и другите законни придобивки, а аз ще получа... теб. Плащам висока цена: свободата си и над сто хиляди долара. Това е приблизително сумата, която е откраднал баща ти. Погрижи се да си струваш парите.

Лицето ѝ се изопна и сякаш хлътна, ясните очертания на скулите ѝ изпъкнаха под внезапно пребледнялата кожа.

— За теб тази женитба не значи повече от един правен договор, нали? Необходимост заради моралните ми скрупули, които не ми позволяват да скоча в нечие друго легло освен това на законния ми съпруг?

Той сви рамене.

— Ти беше категорична миналата седмица, Андреа. Изложи изискванията си и аз съм готов да се съобразя с тях.

— А ако не се омъжа за теб?

— Ще съдя баща ти, докато си получи пълното наказание според закона, и ще се постарая майка ти да научи това. — Гласът и лицето му не издадоха никакви чувства. Той просто съобщаваше факти.

— Макар и да знаеш какво ще означава за нея, какво ще ѝ причини?

Погледът му твърдо срещна нейния.

— Да. Искам те.

Тя притвори за миг очи и когато ги отвори, те бяха безизразни, просто сиви, и не излъчваха никаква светлина.

— Печелиш, Брек. Надявам се победата да ти горчи на езика, но засега рундът е твой.

Той се отпусна на кушетката. Погледът му не беше победоносен. Гледаше сдържано през спуснати клепачи.

— Ще се оженим в сряда. Аз ще уредя всичко.

Усмивката ѝ го спря посред изречението.

— О, не, Брек. Аз няма да се омъжа за теб. Когато се омъжа, ако изобщо се случи, ще бъде за мъж, когото мога да обичам и да уважавам. Разбираш ли, все още вярвам в брака като институция,

въпреки съвсем нерадостните примери, на които съм се натъквала. Ако се омъжа, ще го направя за цял живот. Когато давам клетва, наистина имам предвид това, което казвам, и правя всичко възможно да я изпълнявам.

Той направи неволно движение, което тя пресече с ръка.

— Казах, че печелиш — побърза да го увери. — Ще дойда при теб. Ще бъда твоя любовница, но не и твоя съпруга. Ще ти бъда любовница, докато майка ми умре. Когато вече нищо не може да я нарани, ти си свободен да съдиш баща ми и да го оставиш да гние в затвора; това няма да ме интересува. — Сякаш по ушите му падаха студени като камък думи, които се забиваха в кожата му като сачми от лед.

Сега очите ѝ го изпепеляваха, в тях се бе разгоряла омразата.

— Ще притежаваш тялото ми, Брек, докато мама е жива, но то е всичко, което ще ти дам. Нито една мила дума, нито грам състрадание или загриженост. Ако си уморен, наранен или пък болен, търси помощ другаде, защото няма да я получиш от мен! Това са моите условия, Брек, и те са единствените, които ще чуеш от мен.

— А какво ще каже майка ти? Подобно споразумение не би ли я огорчило?

— Майка ми няма да узнае. Ти ще се погрижиш за това. Ако разбере, нашата сделка — подигравката беше явна — се прекратява. Тя е изолирана от света, на успокоителни лекарства, защото болката ѝ постоянно се увеличава, а баща ми и аз сме нейните единствени посетители. Ти ще се погрижиш да го убедиш, че е в негов интерес да си мълчи за нашето споразумение.

Той капитулира.

— Както желаяш, Андреа. Ще се погрижа нещата ти да бъдат преместени в моя апартамент. Щом веднъж приключиш с поръчките, които си започнала, можеш да започнеш да рисуваш сериозно през цялото време. — Той стана и закрочи насам-натам. — Ти ли плащаш за медицинското обслужване на майка ти? Аз ще го поема, така че няма да имаш нужда от комерсиални поръчки, а ще поема и наема на този апартамент. Дай ми името на банката си и ще уредя една сума да се превежда месечно на твоята сметка.

Андреа скочи като светкавица от кушетката и ядосано се изправи срещу него.

— Ти не си ме чул добре, Брек. Ще ти бъда любовница, а не съпруга. Ателието ми и апартаментът си остават, както са си. Няма да живея с теб в апартамента ти. Можеш да ме посещаваш, но аз ще се издържам и няма да приема нищо от теб... никакви подаръци, кожени палта и бижута или каквото там се смята за привилегия на любовниците. Нашата сделка има само две клаузи: ти обещавах да не съдиш баща ми, докато майка ми е жива, а аз плащам за това обещание с тялото си.

Той се сепна и тя горчиво се изсмя.

— Звучи твърде грубо, а, Брек? Как да се изразя по-приемливо? Какви думи би искал да употребя, за да характеризирам предстоящата ни връзка?

Мъжът стисна юмруци.

— Езикът ти е доста остър, момичето ми — каза през стиснати зъби.

— Сигурно е заради присъствието ти — не му остана дължна тя.

— Дай ми ключ за този апартамент! — заповяда ѝ той.

Тя се обърна и отиде в кухнята, където порови в едно малко чекмедже. Извади ключодържател с няколко ключа и свали един от тях, прибирайки останалите в чекмеджето. Върна се при него и ръката, с която му подаде ключа, потрепера леко.

Той го грабна ведно с ръката и я придърпа в обятията си. Целуна я жадно, като за изкупление, и я одраска с брадата си. Тя не се съпротивляваше, но и не му отвърна. Когато я пусна, тя се олюля леко и вдигна ръка към пълните си устни.

— Тази вечер имам и друг ангажимент — съобщи ѝ той. Андреа вдигна очи с неразгадаемо изражение към лицето му. — Работна вечеря с моите банкери — уточни Брек с равен глас. — Няма да се видим до утре, вероятно късно следобед. Ще излезем на вечеря, освен ако не предпочиташ да ми стотвиш нещо сама. — Гласът му бе подигравателен.

Тя го изгледа гневно.

— Не? А, да, това сигурно попада в графата със задълженията на една съпруга, които ти не си дължна да изпълняваш. Жалко. Баща ти казва, че си отлична готвачка.

— Ходя на посещение при майка си всеки следобед, Брек, ще продължа да го правя — предупреди го тя.

— Разбира се — съгласи се той. Целуна я още веднъж по устните, този път по-леко. — До утре, скъпа моя.

Затвори леко вратата след себе си и подскочи, когато чу трясъка от счупено стъкло и разплискала се течност. Поклати глава и се отдалечи по коридора, като си каза: „Дано успее да изчисти петната от кафе от килимчето!“.

Андреа стоеше като вцепенена пред вратата, от която се стичаха капки, и трепереше. Това не можеше да се случва на нея, мислеше си. Беше като кошмар, от който всеки момент ще се събуди. Не можеше току-така да е обещала да стане любовница на Брек Карсън!

Наведе се машинално да събере парчетата от счупената чаша, която бе запратила по вратата. Едно остро парченце се заби в пръста ѝ и тя изсмука капчицата кръв. Вярно беше. Кръвта бе истинска.

Вдигна по-внимателно останалите парченца и взе една кърпа, с която да попие кафявата локва кафе. Движеше се, сякаш внезапно бе се превърнала в старица, скована и с треперещи ръце като на стогодишна бабичка. „О, Брек, изплака сърцето ѝ, как можа да ми сториш това, как можа да го сториш на двама ни? Трябваше да се съберем с любов, нежност и доверие, а не от похот и разочарование“.

— Не мога да направя това — изрече думите на глас, подхвърляйки ги на празния апартамент. — Няма! Няма да стана като майка си! — Каква ирония в края на краищата; по лицето ѝ потекоха сълзи, когато се замисли за дните непосредствено след катастрофата с майка ѝ.

Тя знаеше, че баща ѝ се среща с някаква друга жена, но той беше по-безочлив от обикновено и двамата с майка ѝ се бяха скарали. В трескавата възбуда на унижение и отчаяние майка ѝ бе потеглила с колата само за да бъде докарана няколко часа по-късно в много тежко състояние, спасена от разбитите останки на автомобила. От полицията бяха казали, че катастрофата е била неизбежна и не по вина на майка ѝ. Някакъв дизелов влекач с неопитен шофьор зад волана се бил завъртял, когато водачът натиснал спирачките твърде рязко, в опита си да избегне врязалата се пред него кола. Джийн била въвлечена в последвалата катастрофа.

Не, вината не беше у нея. Андреа знаеше защо беше излязла на пътя през онзи ден. Знаеше кой е виновникът и му го каза; младото ѝ лице бе изкривено от ярост и болка. Бе чувала майка си да плаче сподавено във възглавницата, когато баща ѝ „работеше до късно“, и си спомняше лицето ѝ, когато по погрешка вкъщи пристигнеше сметка от бижутера за някой комплект гривна с обеци, който тя никога не бе получавала.

След това, засегнат от чувството за вина и от безмилостното огледало на истината, което дъщеря му държеше пред лицето му, Девлин Томас направи непростимото. Каза ѝ истината за нейното раждане. Може би по своя извратен начин се опитваше да вклени отчуждението между жената, която наричаше своя съпруга, и момичето, на което бе станал баща, но вместо това срина завинаги самия себе си в очите на дъщеря си. Презрението ѝ се превърна в омраза. Онази нощ тя опакова нещата си и напусна дома му.

Джийн не била истинската ѝ майка. Една от любовниците на Девлин забременяла и когато момичето, защото тя била точно толкова млада, умряло при раждането ѝ, той занесъл детето на Джийн. Те нямали собствени деца.

Джийн ѝ беше дала име и я беше обичала, без никога с дела или думи да покаже, че е нещо по-различно от истинска, любяща майка. Девлин ги бе използвал и двете: Джийн, за да се грижи за случайното дете — той призна, че се бил опитвал да накара момичето да направи аборт, но то отказало, и Андреа, за да обвърже Джийн още по-силно, ако се наложи. Джийн обикнала детето и била неспособна да стори нищо, което да накърни разбирателството между двете. Девлин не го беше казал, но Андреа го познаваше добре: косвено следваше, че той е държал в ръцете си коза с истината за родителските права на Джийн.

Дъщеря на един женкар, дете на развратница. А скоро щеше да стане заложница на мъжа, в когото за малко не се влюби. Ако трябваше да мисли само за себе си, много вероятно би прерязала вените си и теглото ѝ щеше да свърши. Вместо това ридаеше с горчиви, безнадеждни сълзи и се гърчеше в разтърсващи конвулсии. Лежеше на килимчето във всекидневната, свита в ембрионално кълбо, и плачеше, докато сълзите ѝ не пресъхнаха и не беше способна да диша само на пресекулки, а въздухът сякаш изгаряше дробовете ѝ.

Когато хлипането спря, тя се изправи разтреперана и тръгна, залитайки, към банята, където се преви над тоалетната и понесе отмъщението на изтормозената си нервна система. Повръща, докато стомахът ѝ остана напълно празен, наплиска с вода лицето си и отиде при телефона. С треперещи пръсти набра номера на клиниката, представи се на сестрата, която вдигна слушалката, и каза:

— Кажете на майка ми, че ще дойда да я видя довечера. Няма да мога да пристигна този следобед, но ще намина малко след вечеря. — Известно време слушаше и после добави: — Не, няма нищо. Просто имах малко проблеми с колата и това няма да се уреди до късно следобед. Моля ви, нека тя да не се притеснява. Няма да пропусна да дойда довечера.

Андреа знаеше, че сестрата не ѝ повярва. Не можеше да накара гласа си да звучи естествено, но сестрата нямаше да тревожи майка ѝ. Тя щеше да направи извинението що-годе приемливо. За първи път Андреа пропускаше следобедното посещение, но нямаше никакъв избор. Не можеше да се срещне с Джийн, докато се намираше в такова състояние. Поредното нещо, за което имаше да си връща на Брек и на баща си.

След като затвори телефона, Андреа влезе в спалнята и спусна завесите на прозореца. Тъмнината бе убежище, една пещера, в която да се скрие, остров на краткотрайната забрава. Съблече се в тъмното и се мушна в леглото, като се зави презглава, временно спасявайки се от реалността, която ѝ се струваше непоносима.

Когато се събуди, бе изпълнена с решителност. Съвсем спокойно можеше да извика: „Няма да го направя!“, хвърляйки думите си на вятъра, но това нямаше да промени положението ѝ. Русалката бе хваната на въдицата и първите глътки въздух я срязаха болезнено.

Андреа знаеше с какво щеше да се сблъска. С разочарованието. С насилственото привличане на един мъж, който беше арогантен и закоравял и готов да я използва за удовлетворяването на желанията си, така както баща ѝ бе използвал истинската ѝ майка.

„Той щеше да се ожени за теб“ — прошепна подигравателно един вътрешен гласец.

„Но само защото си мислеше, че не може да ме има по никакъв друг начин — отвърна с горчивина тя. — Ако това да му се отдам само плътски е деградация и срамота, какво, по дяволите, би била една

женитба, която се гради на същата основа? Какво изтънчено садистично изтезание!“.

С тези думи тя се замисли за плановете си. Сега вече знаеше най-лошото. Не се измъчваше повече от раздвоението между разума и сърцето си, разкъсвана от надежди и желания. Да бъде с Брек беше неизбежно, докато майка ѝ бе жива, но когато тя умреше, русалката щеше да се откачи от кукичката. Макар тя да изтръгнеше сърцето ѝ, сирената щеше да отплува в непрогледните дълбини и никаква стръв не би успяла да я примами отново към слънцето.

Посещението при майка ѝ протече по-гладко, отколкото бе очаквала. Джийн прие съвсем спокойно разказа ѝ за малката повреда, макар че Андреа не беше сигурна доколко този факт се дължи на нейните добри актьорски способности и доколко — на увеличените дози болкоуспокояващо. Джийн безвъзвратно си отиваше от живота и вече не полагаше усилия да забави фаталния изход. Андреа знаеше, че оставащото ѝ време се измерва в седмици, при това само няколко.

На следващата сутрин Андреа стана много рано. Сега имаше желание за работа и смяташе да изпълни колкото се може повече поръчки преди смъртта на майка си. Щеше да има нужда отколкото може повече пари в брой, които винаги да ѝ бъдат подръка и с които да се препитава, докато бъде в състояние отново да си вади хляба. Когато разбереше, че краят приближава, щеше да уведоми клиентите си да задържат възлагането на поръчки, докато не им съобщи новия си адрес. Щеше също така да ги предупреди да не разкриват местопребиваването ѝ пред никого без нейното изрично позволение.

Първоначалният договор за наем на апартамента ѝ бе изтекъл и настоящото споразумение за плащане на всеки месец нямаше да представлява пречка, когато дойдеше времето да си замине. Щеше да даде на склад мебелите. Бяха хубави, но не изпитваше сантиментални чувства към тях. Някой ден, ако пожелаеше, можеше да си ги вземе. Всичко останало — картините и дрехите си — щеше да вземе със себе си в колата. Спартанският ѝ начин на живот през последните години я бе оставил без особено много лични вещи, а каквото притежаваше, бе преносимо.

Работеше бързо и много съсредоточено — нещо, което ѝ бе невъзможно от доста време. Свърши работата, с която се бе захванала вчера, преди сутрешната си почивка. Следобед по пътя си към клиниката щеше да изпрати всичко по пощата, придружено от едно кратко писмо.

Отново се потопи в работата си. Докато се занимаваше, не ѝ се налагаше да мисли за вечерта... и за Брек. Винаги когато мислите ѝ се отклоняваха към него, на стомаха ѝ ставаше гадно. Беше неопитна, но не и невежа. Съгласно съвременните училищни теории бе напълно запозната, направо клинично, с биологичните функции на човешкото тяло... с всички от тях. Но преминаването от теория към практика беше съвсем друга работа.

Въпреки произхода си — или може би точно заради него — тя отчаяно носеше в себе си мечтата за единствения мъж, отрицание на тези от типа на баща ѝ, който да я цени и уважава като жена и като личност и с когото да прекара остатъка от живота си. Неволното привличане, което беше изпитала към Брек, разтърси тези нейни мечти, а онова, което в действителност щеше да се случи, я изпълваше със самопрезрение.

Ако се бе поддавала на моментна страст, завладяна от превъзбудените си сетива, ако де факто беше прелъстена, това щеше да ѝ бъде по-лесно да понесе за в бъдеще, отколкото тази хладнокръвна сделка с тялото ѝ. Брек щеше да я обладае с предварително режисирана страст и — още по-лошо — можеше да я накара да му отвърне, макар че бе решена да му устои! Безмилостно честна пред самата себе си, трябваше да си признае, че единствено към Брек изпитваше влечение като жена към мъж. Нещо дълбоко и първично се пробуждаше у нея, когато го погледнеше, нещо, което страхът от собственото ѝ чувствено наследство не можеше да заглуши. Тя не искаше да бъде като биологичните си родители — роб на желанията си!

Искаше нещо повече от живота, едно дълбоко взаимоотношение, което да се докосва до всички нива на възприятие, не само до физическото. Ненавиждаше Брек за това, че бе неспособен или не желаше да ѝ даде това, от което се нуждае, и защото може би завинаги я лишаваше от възможността да установи подобна връзка с друг мъж.

И така, тя щеше да избяга. Когато дойдеше краят за майка ѝ, щеше да замине, да се освободи от досегашния си живот и да направи всичко възможно да го изключи напълно от мислите си. Може би с времето, необременена от чувството на дълг, на обич и омраза, щеше най-после да се превърне в жената, която искаше да бъде. Нови места, нови хора: те щяха да бъдат нейното лекарство. Някак успокоена от плановите си, продължи да работи.

Обядва по пътя за клиниката, осланяйки се на трудносмилаемата експедитивност на една верига от закусвални за хамбургери, в които можеше да пазаруваш от колата, понеже не ѝ достигаше време. Още не беше взела обичайното си малко подаръче за Джийн, а за да открие тъкмо онова, което търсеше, щеше да ѝ се наложи да обикаля. Все появната слабост на Джийн и намаляващата ѝ жизненост допълнително усложняваха задачата да се намери нещо, което да възбуди интереса ѝ. Най-накрая Андреа прибягна до някаква нова касета с класически изпълнения на китара. Кристално звучащата виртуозна игра на пръстите грабваше вниманието и поне за малко щеше да я разсее.

Джийн се зарадва на новата музика и те я прослушаха няколко пъти този следобед. Решиха, че младият китарист все още не притежава зрялата прецизност на Сеговия, но младежкият огън и избликът на чувства компенсират това и допринасят за вълнуващото въздействие. Андреа обеща да се опита да намери и други негови записи, много доволна, че майка ѝ наистина се бе увлякла от заниманието им.

Тя остана по-дълго от обикновено, за да компенсира краткото си посещение вчера, а и защото изпитваше някаква неизразима неохота да се прибере в апартамента си. Знаеше, че когато се върне вкъщи, отново ще стане жертва на страховете и предчувствията за приближаващата вечер. Отивайки си у дома, трябваше да се приготви за идването на Брек и за всичко, което това предвещаваше.

Паркира колата на обичайното ѝ място и с влачеща се походка влезе в асансьора. Липсваше ѝ енергия да щурмува стълбите, както редовно правеше. Облегна се отпуснато на стената, докато асансьорът скрибуцаше и стенеше по пътя нагоре. Може би щеше да заседне между етажите и тя да прекара нощта сама на твърдия му, боцкащ от песьчинки под. Изсмя се мрачно. Брек вероятно щеше да се изкачи на ръце по кабелите, за да я хване.

Не, нямаше изход за нея. Както е било с жените от незапомнени времена, тя бе окована във вериги от воин завоевател. Украсена с цветя, както беше първата покана, ако изобщо тя можеше да бъде смятана за покана, или изречено с непресторената власт на победителя, както последният ултиматум, тя знаеше през цялото време какво преследва той.

Изведнъж устата ѝ се изкриви в мрачна усмивка. Спомни си ядното разочарование в гласа му, когато ѝ каза: „Никой мъж не обича да прави любов с парцалена кукла.“ Може би, ако и да не можеше да предотврати това, което щеше да се случи, би могла, поне да се увери, че Брек няма да изпита никакво удоволствие с нея. Едно отпуснато, пасивно тяло под неговото — тяло, което би могло да принадлежи на „всяка друга“. С непогрешим инстинкт съзнаваше, че може да го нарани жестоко, ако просто не откликва на нагона му да притежава. Може да казваше, че желае тялото ѝ, но само голата обвивка, неизпълнена от съзнанието и духа ѝ, нямаше да му даде нищо. Щеше ли да съумее да го направи? Това беше единственото ѝ средство за защита. Трябваше да опита.

Отвори входната врата на апартамента, пристъпи вътре и се вцепени от изненада. Някакво бюро, което никога не беше виждала, прекрасно и масивно, от орехово дърво, с извит сгъваем капак, беше поставено до стената, а от специалните прегради за писма стърчаха листове хартия. Един черен телефон с делови вид и един телефонен секретар лежаха на отрупаната с хартийки повърхност редом с използвана чашка за кафе; една от нейните. До кушетката бяха подредени различни части от стереоуредба и до тях — поставки за касети и за магнетофонни ленти.

Чу някакво движение в кухнята и бързо се отправи да посрещне лице в лице натрапника. Брек се появи от кухнята с кафеник в едната ръка. Това не беше нейният кафеник. Тя не притежаваше такъв.

Той май наистина не обича нескафе, несвързано ѝ щукна в главата.

Брек спокойно се приближи до бюрото и си наля още една чаша кафе. После, извил въпросително вежди, вдигна кафеника към нея.

— Как беше майка ти днес, Андреа? — попита я учтиво. Когато тя не му отговори веднага, продължи: — Изглеждаш уморена. Тъкмо бях решил да вечерям къщи тази вечер.

Тя успя само да го изгледа втренчено. Погледът ѝ бе привлечен от няколко кашона с книги и една сглобена наполовина библиотека. Той проследи погледа ѝ и обясни:

— Не успях да сглобя полиците. Имах няколко телефонни обаждания и за някои неща трябваше да се погрижа веднага. Ще ги сглобя утре и ще можем да се освободим от кашоните. На твоите полици нямаше достатъчно място за моите книги.

— Ти не можеш... — каза пресекливо и после пак: — ... не можеш просто да домъкнеш тук тези неща. Това е моят апартамент. Нямах право да... да...

— Да живея тук с теб? — довърши вместо нея той. Усмихна се дяволито. — Е, щом ти не искаш да живееш с мен, аз ще живея с теб. За щастие спалнята ти е голяма и има достатъчно място за голямото легло, което съм докарал, и за допълнителните шкафчета. Онова целомъдрено единично легло беше изпратено на Армията на спасението. Понеже няма да посрещаме гости, не се нуждаем от легло за гости. Сложих допълнително чаршафи в онзи шкаф в банята, но трябва да вземем и покривка за леглото. Съмнявам се, че ще успеем да намерим нещо, което да подхожда идеално на десена на пердетата, но на първо време можем да ги съчетаем с някакъв едноцветен плат. Взех за нас и няколко нови хавлиени кърпи. Обичам ги големи и плътни, а твоите изглеждат всичките малки и почти окъсани.

— Сигурно полудявам — прошепна тя. После гласът ѝ стана по-силен и тя просъска: — Изчезвай от тук, Брек. Махай се от апартамента ми!

Той внимателно постави кафеника върху купчина листове и небрежно скръсти ръце, като поседна на бюрото.

— Ти какво по-точно си представяше, Андреа? — провлечено и с присмех каза той. — Че ще те посещавам веднъж-дваж в седмицата, ще пооставам за около час и ще си отивам?

— Опитях се изобщо да не мисля за теб — троснато отвърна тя.

Той се изсмя, развеселен от безпомощната ѝ, кипяща, безсилна ярост.

— О, не, скъпа моя „бъдеща любовнице“. — Той сякаш вкушваше от думите. — От теб искам нещо повече от това. Възнамерявам да получа нещо повече. Докато си моя, ще бъдеш моя изцяло. Когато те поискам, ще те имам. — Чертите на лицето му се изопнаха, а устните

му образуваха тънка черта. — Няма да се срещаш с други мъже, докато си жената за мен, а това включва и Джон Маккей. Аз ще съм тук, за да се погрижа за това, макар че ми се струва, че Маккей ме разбра правилно — информира я той с явен намек.

— Какво си направил? Какво си казал на Джони? — изграчи гласът ѝ. Това не беше за вярване.

— Той се обади преди малко, сигурно за да те покани да излезете. Изглеждаше изненадан, когато аз вдигнах слушалката, макар че всъщност беше сбъркал адреса — изсмя се леко Брек. — Разбира се, не позна гласа ми, но аз го уверих, че е избрал верния номер. Той се представи и аз сторих същото. Също така му казах, че сега и аз живея тук и че ще бъда щастлив да ти предам, ако има съобщение за теб, когато се прибереш след посещението при майка си в клиниката. Не остави съобщение — завърши Брек с примитивно задоволство.

Андреа беше способна да му издере очите. Никога повече нямаше да може да погледне Джони в очите.

— Ти обеща никога да не научи. Излъга ме! — Сълзи на ярост пареха очите ѝ. Нахвърли се върху него, извън всякакъв контрол, с намерение да го нарани колкото се може повече. В този момент го ненавиждаше с онази омраза, която досега бе пазила за баща си.

Той бързо избегна нападението, отскачайки на една страна с пъргавината на котка. Обви я със стоманените си ръце, като прикова към тялото ѝ нейните протегнати ръце без никакво усилие. Тя риташе и се бореше, докато не ѝ остана дъх от ярост, но той я държеше, без да ѝ причинява болка, като просто я възпираше да не нарани никого от двамата.

Когато леко се успокои, той ѝ каза тихо:

— Не съм престъпил обещанието си, Андреа. Съгласих се само да не научи майка ти. Знаеш, че всичко това можеше да се избегне. Аз щях да се оженя за теб. Все още съм готов да го направя. Нямам желание да те унижавам, но няма да съм мълчалив съучастник в укриването на нашата връзка. Нямам желание да идвам в топлото ти легло и да си тръгвам, да напускам прегръдките ти и да карам през града, за да се прибера в студения си празен апартамент.

Той я завъртя, за да застанат лице в лице. Изразът му беше странно сдържан, но тя не вдигна очи, за да го прочете.

— Андреа, ще се оженим ли в края на краищата? Трябва ми само думата ти и ще уредя всичко.

Горещи и студени вълни една след друга заливаха Андреа. Дори не слушаше думите на Брек, толкова дълбоко се бе разстроила, че сега целият свят щеше да научи, че тя е играчката на този мъж, неговата развратница. Помисли си в бесен ужас, че отново повтаря историята на майка си от игла до конец. Това, което беше заложено в костите и в кръвта, неизбежно се проявяваше, колкото и да се съпротивляваше, за да избегне съдбата си. Сега ѝ оставаше единствено да нарани този мъж тъй жестоко, както той я беше наранил.

Тя се наведе назад, доколкото можеше в стисналите я като в шини ръце, и го погледна дръзко в очите; нейните светлосиви очи не трепваха.

— Мразя те, Брек Карсън. Никога няма да ти простя това. Няма да се омъжа за теб! Няма да се обвържа по никакъв начин с някого, когото презирам колкото баща си. Ти насила ме въвлече в тази ситуация, а сега ме жигоса позорно пред света, пред един човек, когото харесвах и уважавах. Може би един ден щях да поискам да се омъжа за него — нарочно прибави, за да го заболи.

Никога не би помислила да се омъжи за Джони. Той ѝ беше приятел, а не любовник, но Брек имаше някаква собственическа нагласа и споменаването на Джони в тази връзка щеше да бъде удар с кама по слабото място на бронята му. Искаше да види как Брек се гърчи, както самата тя, и бе готова да използва каквито оръжия имаше подръка, за да го накара да кърви.

Успя напълно в намерението си. Очите му я изгаряха, а хватката се затегна толкова, че ѝ идеше да извика от болка.

— И така, ти избираш да ми бъдеш любовница пред това да бъдеш моя съпруга — започна с яден глас.

— Не аз избирам да ти бъда любовница — прекъсна го яростно тя, решена отново да го ухапе. — Ако имах право да избирам, нямаше да те погледна никога повече!

— Но ти нямаш това право, Андреа — процеди през стиснатите си зъби. — Съгласи се на това и направи своя избор. Има много неща, на които ще трябва да се научиш, скъпа Андреа. — Гласът му се сниши до заплашително мъркане и тя отново се опита яростно да се освободи, а бясно извиващото ѝ се тяло беше изпълнено с ужас.

Той я вдигна на ръце. Ефектът, който тя постигаше върху силното му тяло, по-скоро наподобяваше милувка. Продължи със същия мъркащ глас, като я гледаше отгоре с победоносно блеснали очи:

— За мен ще бъде удоволствие да те науча на всичко, което трябва да знаеш, и първият ти урок ще започне сега.

ПЕТА ГЛАВА

Брек закрачи към спалнята, като я носеше с лекота, и отвори вратата с рамо. Когато тя се затвори с трясък зад тях, Андреа замръзна в ръцете му.

В спалнята беше сумрачно като в полусянка, но не беше тъмно. Андреа гледаше в ужасен захлас как Брек отива към километричното легло. То беше постлано с чаршафи в тъмни краски и с одеяла в същия тон. Той ги отметна с една ръка и я пусна задъхана на леглото.

Тя веднага се опита да се примъкне към другата страна на леглото, но той я улови, преди да е изминала и четвърт от разстоянието. Решително я придърпа там, където я беше оставил, и се изправи заплашително над нея; в сянката на стаята силуетът му изглеждаше огромен.

— Сега вече няма да ми избягаш, Андреа. Само ще се нараниш, ако се опиташ да ми противостоиш. — Гласът му беше неумолим, а ръцете му посегнаха към копчетата на ризата му.

Това наистина се случваше с нея. В слисаната си неподвижност приличаше на дребно диво животинче, заслепено от фаровете на идващата насреща му кола, хипнотизирано от скорострелно приближаващата се неизбежна участ.

— Не си прави труда да ме гледаш като сърна, която очаква да бъде застреляна от ловеца, сладка и желана моя — каза намусено той, измъквайки ризата от дънките си. — Ще приемеш съдбата си с желание. Тази малка смърт ще бъде ужасно приятна, обещавам ти.

Очите ѝ се приковаха към съвършеното мъжко тяло, което се появи изпод ризата. Художникът в нея откликна на изваяната грация на широките мускулести рамене, които преминаваха в тънката талия, но неопитното момиче почувства как гърлото ѝ пресъхва от напрежение. За момент спря ръце на колана на дънките си, но после те отново се насочиха към нея.

Тя лежеше като марионетка.

— По-красива си, отколкото си те представях — каза дрезгаво той. Не сваляше погледа си от нея. Дори и да ѝ обърнеше гръб, Андреа не би се опитала отново да избяга. Беше я обзело някакво вълшебно спокойствие и тя лежеше застинала, съвсем откъсната от това, което ставаше. По-късно щеше пак да изпитва омраза, да беснее и да се нахвърля с обидни думи, но сега не изпитваше дори свян. Това бе съвсем различно от часовете по рисуване, когато беше рисувала голи модели, но погледнати от някакъв лишен от страст ъгъл, просто извивки и линии.

Брек хвана с ръка брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към своето, като я принуди да срещне погледа му. Нейният сребристосив поглед с разширени зеници бе удивително пуст, сякаш гледаше някъде надалеч през него. Той изучаваше лицето ѝ; после се усмихна невесело.

— Така няма да ми избягаш, скъпа моя. Ще върна духа ти отново тук, колкото и надалеч да се опитваш да го изпратиш. Твоето съзнание е закотвено за прелестното ти тяло и ще си остане тук, за да сподели и да се наслади на това, което ще направя с теб сега.

Докосваше я леко, сякаш я галеше с перце.

— Първия път може да те заболи малко, Андреа — промърмори нежно той, — но ще изпиташ и удоволствие, както и аз.

Последвалите минути бяха изпълнени с дълго чувствено опознаване. Ръцете и устните на Брек я измъчваха, изучавайки всеки инч от тялото ѝ, като нежно и неумолимо я завладяваха. Очите му не се откъсваха от нея и следяха жадно всички предателски признаци на надигащата се у нея страст. Заглуши с целувка лекия вик на болка, който се изтръгна от устните ѝ, и продължи да се опива като от сока на сладък плод от стоновете на удоволствие, извиращи сякаш от дълбините на тялото ѝ.

* * *

Андреа лежеше на гърдите на Брек и чуваше ударите на сърцето му. Чувстваше тялото си натежало, но същевременно странно олекнало и сякаш съживено. По-късно щеше да мрази и Брек, и себе си, но сега това изискваше твърде голямо усилие и натежалите ѝ клепачи се

отпуснаха. Заспа, за да се събуди освежена, както не ѝ се беше случвало от месеци.

Брек придърпа завивките и заспа с отпусналата се до него Андреа. Щеше моментално да се събуди, ако тя се опиташе да се измъкне от прегръдката му.

Когато се събуди, стаята вече не беше мрачна, а тъмна. Андреа все още спеше дълбоко и уморената бледност на лицето ѝ, когато бе дошла от леглото на майка си, още витаеше в съзнанието му. Настани се по-удобно и зачака Андреа да се събуди.

Когато тя отвори очи, сякаш бе обвита в пашкул от топлина и черен като в рог мрак. Опита се да се протегне като доволна котка, но усети нещо тежко и твърдо до себе си. Скочи, сподавяйки вика си, и някакъв дрезгав смях наруши тишината:

— Нали не си ме забравила толкова скоро, Андреа?

Заопипва наоколо в търсене на нощната лампа, но ръката ѝ срещаше легло и само легло! Брек се премести и след краткото изщракване в стаята нахлу приглушена светлина. Те запримигаха, за да свикнат очите им.

Тя седеше в едно огромно легло в собствената си спалня. До нея лежеше Брек. Изведнъж в главата ѝ нахлуха спомените за това, което се бе случило. Тя се изчерви силно и бузите ѝ пламнаха.

— О, боже мой! — изплака и покри лице с длани, като положи чело на свитите си колене. Това наистина се бе случило. Тя... дори му беше отвърнала! Споменът за изживяното удоволствие избледня нацяло и тя единствено можеше да си мисли, че сега вече не беше по-добра от родната си майка. Заплака и тялото ѝ се разтърси от ридания.

Брек слушаше известно време вцепенен. Тя не плачеше като момиче, което оплаква загубената си непорочност, а така, сякаш душата ѝ бе разкъсана, изтръгната от тялото, със сърцераздирателни хлипания на черна мъка. Той се опита да я притегли в ръцете си, да я прегърне през раменете и да я успокои. Тя се съсипваше и трябваше да бъде спряна.

Докосването му, ръцете му на раменете ѝ наистина я накараха да спре. Хвърли се към него като амазонка.

— Бъди проклет, Брек! Заради теб се чувствам не по-добра от майка си. Нищо повече от развратната повлекана, която е била — разсмя се истерично. — Какъвто бащата, такава и дъщерята. Каквато и

майката... Кръвта вода не става, наистина. — Звучеше почти като песнопение, а в очите ѝ горяха сребристи пламъци.

Не можеше да направи нищо друго. Рязко я удари през лицето и тя внезапно млъкна, а главата ѝ отскочи от удара. Втренчи се в него, без да мига, на тебеширенобялата буза остана червен отпечатък от ръката му.

— Прости ми, Андреа — извини ѝ се, опитвайки се да я утеши. — Ти беше изпаднала в истерия и това бе единственото нещо, което можех да направя, за да те измъкна. Не знаеше какво говориш. Знам, че мразиш баща си, но не мразиш майка си, Андреа. Не можеш да мислиш наистина това, което каза за нея. — Гласът му беше нежен, съзнателно успокоителен. Не посмя да я привлече към себе си, за да не излезе отново извън контрол; не можеше да си представи, че ще има сили да я удари пак.

Устата ѝ се разтегна в някаква неописуемо горчива усмивка.

— Говорех сериозно, Брек. Всяка дума е истина. Мислеше, че говоря за Джийн, нали? Тази добра, силна жена, която ми е майка по сърце, но не и кръвна майка. — Видя как бавно на лицето му се изписа разбиране. — Започваш да проумяваш, нали, Брек, защо отказвах да имам връзка с теб, докато не ме изнуди да го сторя. Заради Джийн.

Тя се измъкна от леглото и се приближи към пердето на дрешника, като вървеше сковано, но решително. Беше изправила гордо гръб, с пълно съзнание, че изглежда добре. Дръпна перденцето, като бегло отбеляза, че някои от дрехите на Брек прилежно бяха окачени до нейните. Измъкна някаква сребристосива дълга туника и я навлече през главата си. В стаята се чувстваше вечерната хладина и на нея ѝ стана приятно от меката топлина на материята.

Когато се обърна към леглото, Брек тъкмо закопчаваше дънките си на кръста. Вдигна ризата си от пода и мушна ръце в ръкавите, но не я закопча. Краката му, както и нейните, бяха още боси, ала тя не го изчака да сложи обувките си. Напусна стаята, вървейки безшумно към кухнята, където си наля една водна чаша с бяло вино.

Тъкмо поднасяше чашата към устните си, когато влезе Брек, обут в чорапи, но все още без обувки на краката. Гледаше я, докато тя отпи няколко големи глътки, и също си взе една чаша от бюфета. Наля два пръста чисто шотландско уиски, обърна чашата и после си наля още два, като размисли и прибави лед.

Все още без да разменят нито дума, той я последва във всекидневната и тя запали няколко от лампите. Покани го с жест да седне на кушетката под картината с русалката, а тя прекоси стаята да се подпре на новопоставеното бюро, където лицето и тялото ѝ се скриха в сянка. Отпи още няколко глътки вино и заговори:

— Джийн е съпруга на баща ми, но не ми е майка — постанови без заобикалки тя. — Аз съм детето на една от многото любовници на баща ми. Една грешка, нещастният резултат от твърде много страстни нощи. Опитал се да я накара да абортира, но тя не го направила и умряла при раждането ми. Мисля, че е била най-много на двадесет, когато е умряла. Твърде млада, за да плати такава висока цена за безразборните си връзки, но пък, изглежда, повечето жени, които си имат работа с баща ми, накрая заплащат доста висока цена. — Лицето на Брек се напрегна от тихата свирепост в ниския ѝ глас. — Той ме занесъл при Джийн и тя станала моя майка във всяко едно отношение, като изключим кръвта. — Андреа се задави, а когато възвърна гласа си, продължи: — Можеш ли да си представиш какво ѝ е струвало да ме приеме в дома си? Мен, видимото доказателство, че съпругът ѝ, мъжът, когото обичала, е дал на друга жена детето си? Когато — след повече от пет години брак — той не ѝ бил дал дете, което да изпълни живота ѝ, което да люлее в ръцете си? Нарочно ѝ отказал да имат деца, а после ѝ довел копелето си.

Брек гледаше как Андреа кърши ръце несъзнателно, в очевидно несъответствие със спокойната монотонност на гласа ѝ.

— Джийн ме взела в дома си — продължи тя. — Приела ме и ме обичала. Аз съм ѝ дъщеря — по неин избор, а и по мой. Баща ми е посадил живота ми в нечие тяло, но моята майка Джийн ми даде живот. Направила своя избор малко след раждането ми, когато баща ми ме положил в ръцете ѝ. Аз направих избора си в нощта, когато напуснах завинаги дома на баща си. Беше нощта след катастрофата, когато разбрахме, че ще оживее... и какъв живот ще води отсега нататък.

Тя пристъпи в светлия кръг от лампата и той видя, че лицето ѝ беше също като гласа, без следа от емоция, която да раздвижи маската на спокойствието. Само ръцете я издаваха. Те се превиваха и кършеха, сякаш имаха свой живот.

— Онази вечер той ми каза истината за моето раждане. Обвиних го, че беше станал причина за катастрофата с Джийн, а той ми го върна, като каза, че това не е моя работа, защото тя не била истинската ми майка. — Брек издаде някакъв животински звук, но Андреа неумолимо продължи: — Те се караха заради безочията на неговата връзка с поредната му секретарка — не, не тази сегашната, мисля, че тя се възцари на престола само преди три месеца. Джийн беше разстроена и излезе да се поразходи с колата, за да се успокои. Катастрофата беше непредвидена случайност. Полицията беше категорична, но тя никога нямаше да излезе на тази автострада, ако не беше скарването им. Баща ми носи моралната, ако не физическата отговорност. — Пое си треперливо дъх и заключи: — Затова ненавиждам баща си и обичам майка си Джийн. И понеже тя все още го обича, бог знае защо, аз няма да позволя той да попадне в затвора, докато тя е жива и може да научи. Ако не беше тя, бих искала да го видя как изгнива в най-мрачния затвор, който някога с бил построен.

Андреа изпи остатъка от виното в чашата си и се върна в кухнята. Брек чу звъна на стъкло върху стъкло и разбра, че си налива още една чаша.

Последва дълга тишина и Брек чу да се отваря чекмедже и да потракват прибори. Скочи рязко от кушетката и се добра до кухнята с пет гигантски крачки. Андреа посрещна слисано стремглавото влизане. Брек видя острия нож, който стърчеше в ръката ѝ, и се вкамени. Внимателно и предпазливо тръгна към нея.

— Дай ми ножа, Андреа. Това не е разрешение на проблема. — Навел се напред на пръсти, прецени какъв е шансът да стигне до нея достатъчно бързо.

Тя го изгледа в недоумение.

— Какво?

После сякаш разбра към какво беше приковал погледа си и погледна към ръката си. В изненадата си проумя какво става. Замахна на шега с ножа и се разсмя. Той не се отпусна изобщо.

Тя хвърли ножа на кухненския плот и отиде до хладилника, отвори го и извади двете пържоли, които той беше сложил вътре следобед.

— Предполагам, че са предназначени за вечеря? — подхвърли през рамо. — Е, ако се приготвят на скара с тази тлъстина по края,

мазнината ще почне да пръска и ще изцапа всичко. Смятах да изрежа тлъстината и да се заема с приготвянето им, освен ако почистването на фурни не ти е хоби...

Сръчно взе да орязва пържолите, като боравеше с острия нож със завидна лекота.

— Преживях целия ден само с кафета и един отвратителен хамбургер и сега съм гладна. Ако ти се чака, можеш да си изпечеш картофи. Аз ще си приготвя една пържола, ще си хапна малко зелена салата и малко от чесновия хляб, който е във фризера.

Пристъпвайки към дела, тя извади скарата от шкафа и плесна първата пържола върху нея. Обърна се и го погледна, като посочи другата пържола, чиято сланина също беше отрязана.

— Искаш ли да приготвя и твоята сега или ще чакаш? На печените картофи им трябва малко повече от час, а и трябва да почакаш, преди да ги ядеш.

— Искам си пържолата сега — отвърна автоматично той. Тя плесна и другата пържола до първата.

— В хладилника има огретен с карфиол. — Изгледа го от горе до долу, като явно реши, че се нуждае от гарнитура към така описаното меню. — Искаш ли го? — Той се съгласи с готовност и тя сръчно започна да подрежда масата.

Без никой да му казва, Брек намери чинии и сребърни прибори и следвайки показалеца ѝ, издърпа едно чекмедже с подредени в него покривки за маса и салфетки. В рамките на няколко минути седнаха на масата. Брек отвори бутилката първокласно вино „Каберне Совиньон“, което беше донесъл в допълнение към пържолите, но трябваше да си го пие сам. Андреа продължи с бялото си вино.

— Малко съм невежа и по отношение на виното — изкоментира тя, когато му отказа. — Не си падам особено по червените вина. Всъщност поначало пия рядко и когато го правя, се придържам към „Лийбфраумилх“. Това беше първото вино, което опитах. Вкусвала съм и други, но все още го предпочитам. Ако не мога да намеря от него, случвало се е да пия и „Грийн Хънгериън“ или „Шенен Блан“, но обикновено просто пропускам виното. Алкохолът е капан за глупци.

Известно време Андреа се хранеше мълчаливо, а после продължи:

— А сега по въпроса за самоубийството, Брек. Доколкото виждам, ти мислеше, че се каня драматично и мърляво да изпоцапам кухнята преди малко, като си прережа вените. Според теб имах ли основание? — неочаквано рече тя.

Видя как под бронзовата му кожа изби гъста червенина. Нападката ѝ го беше сварила неподготвен. Вниманието му бе приспано от рутинното приготвяне на вечерята и спокойния разговор за вината. Изглежда я внимателно и отново забеляза непроницаемия блясък в очите ѝ, които бяха заприличали на две сребърни огледала и не го допускаха до мислите ѝ. Нямаше го ясният, искрен поглед. Можеше да прочете в очите ѝ само това, което тя решише да му открие.

Андреа го гледаше изпод клепачите си. За първи път лицето му беше като отворена книга, както нейното преди това бе за него. Ако невинността ѝ бе това, което желаше у нея, тогава не би трябвало да я желае повече, понеже тя бе мъртва. Изминалите няколко часа я бяха умъртвили тъй безвъзвратно, както щеше да замлъкне завинаги сърцето ѝ, ако беше пожелала. Тя вече беше жена, създадена такава от него, а девическата ѝ младост бе умряла в ръцете му.

Той стоеше нащрек, обезпокоен, в очакване на нов истеричен пристъп. Нейните признания го бяха разтърсили. Никой мъж не можеше да остане безучастен, когато чуеше разкритото от нея; най-малкото би му станало неудобно, а ако обичаше тази жена, сърцето му щеше да се къса. Андреа не се заблуждаваше. Брек не я обичаше, но я желаше. В такъв случай той бе донякъде уязвим, донякъде зависим от нея заради споделеното от двамата удоволствие. Ако решише, можеше да му причини болка.

— Не бих се самоубила заради теб, Брек. Както е казала лейди Макбет: „Стореното не може да бъде поправено.“ Извървах пътя си дотук в името на Джийн, ще стигна и до горчивия край. Ще изпълня своята част от сделката. Ти се погрижи да изпълниш своята.

Тя приключи с храненето, занесе чиниите си в кухнята и ги остави в миялната машина. Мина покрай масата, където Брек още седеше и си играеше с остатъка от виното в чашата си, без да го удостои с поглед. Не след дълго той чу звука от пуснатия душ.

Когато доста по-късно си легна, тя спеше дълбоко. Не се беше потрудила да си сложи пижама или нощница. Може би по принцип не носеше. Не знаеше това, но някак си неприкритата ѝ голота бе сама по

себе си обидна. Дръпна чаршафа от тялото ѝ с намерение да я събуди, но невинно протегнатата ѝ ръка, която беше положена до главата ѝ, привлече вниманието му. Изглеждаше тъй беззащитна, дългите ѝ фини пръсти отпуснати и леко свити — като ръката на заспало дете.

Когато се събуди на следващата сутрин, леглото до него беше празно и студено. Тя си бе отишла. Отметна завивките и едва спирайки се да нахлузи дънките си, влезе във всекидневната. Беше почти осем часът и в кухнята нямаше и следа от нея, ако не се броеше още топлият чайник с вода, поставен на задния котлон. Отправи се към ателието и отвори рязко вратата.

Тя не погледна към него, застанал в рамката на вратата. Можа да прецени, че влизането му ѝ бе оказало някакво въздействие — не пропусна да забележи почти недоловимото сковаване на раменете ѝ — но ръката ѝ не трепна и тя продължи работата си. Изглеждаше като илюстрация за заглавна страница на книга. Занимава се с рисунката още няколко минути, докато не довърши причудливите люспи по тялото на средновековното чудовище, които изрисува в зелено и златисто.

Той се приближи и погледна към почти завършения звяр. Беше някакъв дяволит дракон, който гледаше шеговито и умно. Почти беше готов да се закълне, че се готви да намигне на страхливичкия рицар, изправил се срещу него.

— Това е за корицата на една детска книжка — каза не принудено тя, сякаш бе задал на глас въпроса си. — „Питър и Пърсивал“. Пърсивал е драконът, нещо като бика Фердинанд. Питър е сър Питър, един рицар, който някак си не може да се справи с полагаемите се рицарски подвизи, както си му е редът. Когато тръгва да търси Светия Граал, се връща с тенекиения съд на някакъв просяк, а спасената от него девица се оказва дъщерята на хлебаря, която имала злочеста слабост към изделията на баща си, в ущърб на линията и тена на лицето си. Не се представя кой знае колко по-добре пред Пърсивал, който е едно лениво и мързеливо животно в най-добрия случай, но не е склонен да бъде пронизан от пиката за рицарски турнири на Питър. Много неразбран дракон наистина. — Подаде му купчина графични рисунки и додаде: — Това са илюстрациите за самата книга. Дори конят на Питър, Парсли, няма много време за него, а тежестта на

бронята на Питър само влошава ишиаса му. — Тя отново се захвана за работа.

Брек прелисти рисунките и се разсмя при вида на измъчения, доста пълничък боен кон, който определено нямаше войнствен блясък в очите, особено когато беше протегнал шия към една съблазнителна ябълка от близкото дърво, съвсем нехаен към желанията на ездача си да препуснат в търсене на приключения. Той за сетен път се възхити от изчистения рисунок и прецизността на изпълнението. Всяка скица беше едно малко произведение на изкуството.

— Надявам се издателството, което е поръчало тези илюстрации, да прояви далновидност и да запази оригиналите, след като издаде книгата. Някой ден ще струват много пари — каза сухо той.

Андреа сви рамене.

— Не им отделям много време. Направих тези сутринта. А тази — посочи илюстрацията за корицата — ще завърша до обед и ще я изпратя следобед по пощата.

Забеляза оставената на пода до нея празна чаша от кафе, но нито тук, нито в кухнята имаше следи от закуска. Сякаш прочела мислите му, каза:

— Мисля, че има останали някакви яйца, а в камерата има и пакет наденички. Нямам тостер, но можеш да използваш скарата. — Продължи усърдно да работи.

— От колко часа работиш тази сутрин? — попита я Брек.

— От шест. Винаги правя така, когато работя. Обикновено вечер съм твърде изморена, за да изпълнявам поръчките си качествено, така че работя сутрин, докато съм свежа. — Прибави малко червено към дясното око на дракона. Той определено се готвеше да намигне на Питър всеки момент.

— Как обичаш яйцата?

— Не ги обичам. Когато се налага, ги ям бъркани, но когато работя, никога не закузвам. Пърженото яйце е нещо ужасно с това отвратително жълто око, което те гледа злобно. Още по-гадно е, когато прободеш жълтъка и той се разтече върху белтъка. Уф!

Добре направи, че излезе, преди тя да го отвори напълно от закуската му. Андреа се появи малко преди десет и половина, и то само за да си направи още една чашка нескафе. Той работеше на бюрото, провеждаше телефонни разговори и отривисто диктуваше на

секретарката си писма, които тя щеше да разгадава по-късно. Ако от време на време не чуваше собствения си глас, апартаментът щеше да му изглежда пуст. От ателието не се чуваше и звук, та именно лекото раздвижване попадна в периферното му зрение, когато тя отиваше към кухнята, и това привлече вниманието му, а не нечутият звук на босите ѝ крака.

Преди да си влезе отново в ателието, я запита:

— Някакъв срок ли гониш?

Всичко, което му отвърна, беше:

— Нещо такова. — След което се върна към работата си.

Андреа се бе изразила съвсем точно. За този конкретен проект нямаше ясно определен срок. До издаването на книгата оставаха месеци и всичко, което се изискваше от нея, беше една разумна скорост на работа, но тя сама си бе определила крайния срок за предаването. Все още възнамеряваше да свърши колкото се може повече, а сега това беше подчинено на една двойка цел.

Повече от всякога бе решена да се махне оттук след смъртта на Джийн и щеше да има нужда от пари. Щеше да ѝ бъде много трудно да избегне бдителността на Брек, при положение че той беше тук, в апартамента ѝ. Изобщо не го беше предвидила! Той се бе оказал прав, а тя — несъмнено наивна да сметне, че той ще се задоволи с това да я посещава веднъж или два пъти в седмицата и да си отива, но никога не ѝ беше минало през ума, че ще се нанесе при нея! Ако ѝ беше хрумнало, може би щеше да се съгласи да се пренесе да живее в неговото жилище, за да запази неприкосновеността на собственото си, едно убежище от него самия.

Сега или щеше да се наложи да се примири с факта, че ще вземе само дрехите на гърба си, или да измисли някакъв план как да се изплъзне от опеката му. Съвсем не ѝ мина през ума, че той ще се изнесе след смъртта на Джийн. Самите му постъпки опровергаваха тази надежда. Щеше да я напусне, когато сам решише, не с изтичането на техния договор за пълно подчинение.

Ателието беше единственото ѝ тихо пристанище. Брек бе сложил ръка на другата част от битието ѝ, на нейното жизнено пространство. Само зад вратата на ателието беше отчасти свободна от всепроникващото му влияние.

Доколкото можеше, щеше да се преструва, че не забелязва присъствието му в апартамента. Щеше да се придържа към обичайната си програма за деня, като решително нямаше да му позволи да разстрои реда и навиците, които си беше изградила през последните няколко години. Що се отнася до нощите, щеше да се оправя с това, когато му дойдеше времето.

С последни движения на четката довърши илюстрацията на корицата и я остави да изсъхне. Постави чисти листи между рисунките и ги запечата в картонен плик. Щеше да опакова заглавната илюстрация по същия начин и после щеше да сложи всичко в един по-голям, подплатен отвътре пакет за безопасно транспортиране.

След като възстанови реда в ателието, влезе в спалнята да си вземе чисти дрехи с намерението да се изкъпе преди тръгването си към клиниката. Брек изглеждаше погълнат в разговор по телефона, така че се вмъкна невидяна под душа. Преди да излезе, взе предпазната мярка да се облече напълно, решена да не му даде възможност да осъществи на дело несъмнения блясък на желанието, което се появяваше в очите му всеки път, щом я погледнеше. Сякаш някаква ръка я погали по гръбнака, когато тази сутрин я измери с поглед от прага на ателието, докато тя работеше. Нужно беше цялото ѝ самообладание, за да продължи спокойно да попълва онези люспи, без ръката ѝ да трепне.

Когато излезе от банята, Брек я чакаше. По някое време сутринта се бе избръснал и взел душ и сега носеше всекидневен панталон и плетен пуловер без яка, който подчертаваше мъжествените линии на тялото му. Какъв съвършен модел на някой скулптор би излязъл от него, помисли си в опит да бъде безпристрастна.

— Свърши ли за днес? — попита я нехайно.

— С работата, да — съгласи се предпазливо тя. — Ще хапна набързо и ще отида да видя майка си. — Понечи да тръгне към кухнята, но той я възпря с ръка върху нейната. Тя замръзна, без да каже нищо.

Той се намръщи леко, но гласът му беше безизразен:

— Ще те заведа на обяд. Искам да се запозная с Джийн, тъй че ще дойда с теб в клиниката.

— Не можеш да направиш това! — задъхано изрече тя, шокирана. — Тя не се чувства достатъчно добре, за да приема посетители. Няма да ти позволя да я разстройваш.

— Няма да я разстройвам, Андреа. Или предпочиташ да се видя с нея насаме? Мога да отиде сутринта, ако искаш. — Гласът му беше ужасно безстрастен.

— Знаеш, че не искам — сопна се тя. Безполезно бе да се препира с него. Извисяваше се над нея като канара! — Добре де, можеш да дойдеш — съгласи се неохотно, — но ако днес е един от лошите ѝ дни, няма да е в състояние да я видиш. Сериозно говоря, Брек. — Погледна го, развълнувана, право в очите.

— Естествено. Не съм някакво неразбрано чудовище, Андреа — каза с нежен укор Брек.

Погледът, който му хвърли през рамо, като мина покрай него, не оставяше никакво съмнение, че с желание би спорила относно това твърдение по всяко време. Не видя киселата усмивка, която изви ъгълчетата на устата му.

Обядваха в някакъв ресторант за морски деликатеси, където скаридите бяха едри и сочни, а сосът — достатъчно лютив, за да смъкне кожата от небцето ти, или поне така твърдеше предупреждението върху листа с менюто. Докато се хранеха, Андреа разказа за обичайната си практика да носи всеки ден подарък за майка си. Сподели, че с всеки изминат ден става все по-трудно да се намери нещо, което да отвлече Джийн от влошаващото ѝ се състояние.

Брек се замисли за момент и каза:

— Имам идея. Ще видим какво мислиш за нея, като се наобядваме. — Не пожела да каже нищо повече и те довършиха обяда си в разговор за други неща.

Заведе я в някакъв магазин, където се продаваха малки, задвижвани от моторче кинетични скулптури. Тя избра една, която съчетаваше успокояващото, вечно повтарящо се движение на вълните, които се разбиват в брега с приглушените, променящи се цветове на дъгата. Той не щеше и да чуе Андреа да плати, каза само:

— Моя е идеята, аз черпя. — И тя остави нещата дотук.

В клиниката се оказа, че денят е „добър“ за Джийн и тя влезе при нея да я подготви за неочаквания посетител. За безкрайна изненада на Андреа, Джийн изобщо не изглеждаше обезпокоена или недоумяваща от факта, че Брек Карсън бе решил да я посети. Андреа се почувства неудобно при мисълта, че майка ѝ щеше проникателно да си вади

собствени заключения. Можеше единствено да се надява, че нямаше непременно да бъдат правилни.

Когато влезе в стаята, Брек не показа дори с потрепване на мускулче по лицето шока си от вида на Джийн. Почтително и нежно пое слабата ѝ ръка в своята голяма топла длан и чаровно ѝ се усмихна. Поведението му представляваше идеалното съчетание между интерес и загриженост и Джийн просто разцъфна под вниманието, което ѝ оказваше. Визитата му продължи тъкмо колкото трябваше и той си тръгна, преди нищожният запас от сили на Джийн да се изчерпа напълно.

Каза на Андреа, че ще се видят по-късно, като остави впечатлението, че са дошли поотделно, но ще се срещнат отново вечерта. Андреа не можа да не се възхити от финеса, с който вложи толкова многопластово значение в няколко кратки изречения. Тя знаеше, че ще я чака, когато напусне стаята на Джийн, и потръпна при мисълта за впечатлението, което щеше да произведе пред сестрите. Въздъхна. Парният ваяк изглеждаше лек като перце пред Брек, когато си поставеше за цел да постигне нещо.

Прекара остатъка от времето си с Джийн в парирание на прозорливи въпроси, касаещи чувствата ѝ към него и състоянието на тяхната връзка. За да я отклони от истината, Андреа се принуди да намекне, че може сериозно да обмисли въпроса за женитба с Брек, но всъщност бе твърде рано и за двамата им да взема подобно решение. Джийн не бе пропуснала да забележи собственическата нагласа на Брек към Андреа — което за него беше естествено като дишането — и Андреа не се съмняваше, че той предназначено, по известни само нему причини, подклаждаше увереността на Джийн в романтичната страна на връзката им.

Нямаше смисъл да се опитва да разбере защо. Стореното беше сторено и откакто се запозна с Джийн, тя щеше най-малкото да отсява слуховете, които биха достигнали до ушите ѝ, от гледна точка на възможната им женитба, а не на съществуваща тайна връзка. Андреа предположи, че трябва да е благодарна за подобни малки прояви на снизхождение, след като големите не ѝ бяха отредени.

Както беше предвидила, около Брек се бе събрала групичка от почитателки, когато тя най-накрая излезе от стаята на Джийн. За момент остана незабелязана, наблюдавайки го, и беше учудена от нещо

в маниера му. Беше любезен, да, но нищо повече от това, към няколкото жени, които явно се опитваха да привлекат вниманието му в по-голяма степен, отколкото бе склонен. Две от сестрите бяха това, което разговорно се нарича „готини гаджета“, и Андреа най-малкото очакваше той да ги оцени като мъж. С начина, по който Брек реагираше на тях, спокойно биха могли да бъдат шейсетгодишни бабички.

Макар че никой от групата не я забелязваше, а и тя не издаде нито звук, Брек внезапно вдигна поглед точно към нея и изражението му чувствително се промени. Сега вече имаше чувство, и то в изобилие. Тя усети как се изчервява силно от бузите към гърлото. Той се извини учтиво, но кратко и се приближи до нея, като я придърпа до себе си с плавно движение. Жените, които беше оставил така прибързано, си размениха съзаклятнически погледи и побутвания. Те очевидно сметнаха, че и Андреа заслужава малко късмет в живота си.

— Готова ли си да тръгваме, мила?

Хвърли му унищожителен поглед, но той отскочи от невъзмутимата му усмивка. В очите му светна някакъв подозрителен блясък, който я предупреждаваше, че ако го предизвика, може да направи нещо наистина скандално.

— Да, Брек, готова съм — отвърна хладно. Каза довиждане на многото сестри, които още се мотаеха наоколо, и позволи на Брек да я заведе покровителствено до колата си.

— Трябва ли да го правиш толкова очевидно? — просъска тя.

— Да — каза просто той. Това не й позволи да добави нищо.

* * *

Никой от двамата не говори много по време на вечерята. Андреа още беше ядосана, а Брек изглеждаше дълбоко погълнат от някакви неособено радостни мисли. Андреа не се опита да разбере какво го тревожи — обикновено тя завършваше всеки кратък диалог, който завързваха — а и що се отнасяше до нея, нека се пържи в собствената си мазнина, колкото по се сгорещи, толкова по-добре.

Когато се прибраха в апартамента, Брек се обърна към нея и каза:

— Върви се преоблечи в нещо по-удобно; онова сребристосиво нещо става. Ще ти наля чаша вино. Нищо чудно, че изглеждаш толкова уморена. Програма като твоята би погребала и слон. — Леко я побутна към спалнята.

Андреа влезе в стаята. Докато той беше в кухнята и наливаше питиетата, нямаше да дойде в спалнята и да я свари как се съблича, а тя наистина копнееше да „облече нещо по-удобно“, както се изрази той. Искаше ѝ се само да се свие на кушетката и да слуша музика, да избяга от усложненията в живота си макар и за минутка. Нямаше чувството, че Брек ѝ готви някаква велика сцена на прелъстяване върху кушетката. Гласът му беше прозвучал просто мило, сякаш подозираше, че при повече натиск от негова страна тя щеше да се пръсне на хиляди остри парченца, които нямаше да могат да бъдат сглобени отново.

Въпреки това не рискува. Набързо се облече с дългата туника. Тя беше любимото ѝ домашно облекло и освен това не беше особено изкусително. Не съзнаваше, че цветът ѝ подчертаваше сивото на очите ѝ и придаваше някакво сияние на кожата ѝ, а пък и Брек би я сметнал за изкусителна и облечена в чувал.

Когато се върна във всекидневната, Брек си почиваше на кушетката с чаша уиски, закрепена на корема му, и гледаше в тавана. Беше пуснал Третата симфония от Сен-Санс и отмерваше такта с показалеца си. Както и предишния път, той сякаш усети присъствието ѝ, понеже погледна към нея, макар всеки шум при влизането ѝ да бе погълнат от звуците на музиката.

Стана, взе нейната чаша с вино и отиде при нея да ѝ я даде. Тя я пое, внимателно избягвайки да докосне пръстите му. Той не каза нищо, просто хвана за китката свободната ѝ ръка и я поведе към кушетката, като остана прав, докато тя не седна. Андреа се настани и заби поглед във виното си.

Брек седна до нея, излегна се плътно до стената и протегна едната си ръка, после внимателно я придърпа и я настани до себе си, като облегна главата ѝ върху протегнатата си ръка. Отначало тя лежеше сковано, но гърбът ѝ започна да протестира от неестественото напрежение, тъй че се отпусна, като се повъртя насам-натам, за да се настани удобно.

— Сега си пий виното и слушай музиката — каза провлечено той, прилепайки буза към слепоочието ѝ.

В действителност ѝ беше приятно. Не предяви никакви изисквания към нея, само я бе прегърнал нежно, сякаш се наслаждаваше да бъдат един до друг, и тя почувства как напрежението и безпокойството ѝ се изпаряват. Когато той стана, за да смени музиката и да напълни чашата ѝ, тя търпеливо го изчака да се върне и отново се отпусна в ръцете му, без да протестира.

Идилията продължи няколко часа, докато накрая клепачите ѝ натежаха като олово и тя започна да се прозява полусподавено като коте. Брек се засмя и я изправи на крака. Насочи я към банята и каза тихичко:

— Иди да се приготвяш за сън, Андреа. Аз ще затворя заведението и ще спра музиката. Хайде, тичай.

Дали от тактичност или не, той не се появи в спалнята, докато не мина достатъчно време, за да може тя да се съблече и да нахлузи една стара нощница като за баба ѝ, с висока яка и много широка, която носеше само посред зима. Както беше предположил, обикновено спеше гола, но тя откри за себе си, че беше едно да се появи гола пред него в яда си и съвсем друго да стори това тази вечер.

Когато влезе в стаята, я завари как тъкмо се пъха в леглото. При вида на опакованото ѝ тяло от устата му се откъсна ругатня на учудване и той се разсмя.

— С какво, по дяволите, си облечена?

— Това е нощницата ми — увери го, едва запазвайки достойното си държане, а в очите ѝ се появиха весели искри.

— Помислих, че е палатка. Свали я!

— Няма!

— Е, добре — каза меко той. Тя го изгледа с отворена уста и той взе да се съблича. Отне му няколко секунди и тя все още гледаше шокирано, когато той свърши и се приближи до нея.

Тя автоматично се отдръпна и се удари в ръба на леглото, което беше забравила, че се намира точно зад нея. Щеше да падне назад, изгубила равновесие, ако той не я бе прихванал нежно и изправил на крака. Когато застана стабилно права, Брек сграбчи деколтето на нощницата с двете си ръце и спокойно я разкъса от горе до долу с едно-едничко движение. Нощницата се свлече от тялото ѝ и остана да лежи на пода.

Останалата част от вечерта премина като повторение на предишната, с тази разлика, че сега преди върховния момент нямаше болка. Тя се съпротивлява пасивно, докато вече не можеше да му устои. Той беше търпелив и откликваше на всяка реакция на тялото ѝ. Последното нещо, което Андреа ясно си спомняше, беше как Брек придърпа завивките върху прегърнатите им тела и старателно зави и двамата.

Дните от следващите няколко седмици преминаха по установения от тях ред, с тази разлика, че никоя друга нощница не понесе съдбата на първата. Всяка сутрин тя тихо се измъкваше от леглото, като го мислеше за заспал, понеже ръцете му винаги се отпуснаха и я освобождаваха от прегръдката му. Не знаеше, че винаги я наблюдава през полуспуснатите си клепачи как излиза от стаята на сутринта, наслаждавайки се на чувствената гледка. Тя отиваше към банята да вземе душ и да започне работата си в ателието. Той ставаше час по-късно да се изкъпе, обръсне и да хапне самотната си закуска.

Останалото време от сутринта протичаше, както през първия ден, тя — в тихото кътче на ателието си, той — на бюрото. Постепенно успя да удължи времето, което тя си позволяваше за почивка по средата на предобеда, но го направи тактично, тайничко прибавяйки по някоя минутка в повече.

Андреа съзнаваше, че Брек явно бе поел живота ѝ в свои ръце, но беше безсилна да го спре. Не можеше да му попречи да посещава Джийн и той често отиваше заедно с нея. Дори в следобедите, когато ходеше в офиса си вместо на посещение при Джийн, избираха заедно подаръка за деня. Оставяше я с колата пред клиниката и я взимаше обратно и никакви възражения не можеха да го разубедят. Обядваха и вечеряха заедно — понякога навън, друг път в апартамента. Обичаше да се навърта в кухнята и винаги ѝ беше подръка, и то без да го съзнава.

Отидоха заедно в магазина за рамки, за да изберат подходяща за картината на Брек, и Андреа забеляза как Кевин повдигна вежди, когато влезе редом с Брек. Тя посрещна въпросителните му погледи с каменно изражение на лицето и той постъпи умно, като не направи някоя неуместна забележка. Брек не пропусна малката сцена и явно му

стана безкрайно забавно. През останалата част от следобедна Андреа бе леденуочлива. За щастие този ден Брек реши да отиде в офиса, така че не ѝ се наложи да развали играта за пред Джийн.

Тази вечер Брек я заведе на друга пиеса, отново премиера, но когато я попита дали ѝ се ходи на партито на актьорите, тя му отказа. Той се засмя и вместо това отидоха да потанцуват. На следващата сутрин се успа, а Брек се погрижи да затвърди погрешното ѝ впечатление, че е спял предишните дни, когато тя се „измъкваше“ към ателието, като продължително прави любов с нея. Този път тя активно му се противеше, но в края на краищата резултатът беше същият.

Дните отминаваха. Безмълвната борба продължаваше; тя се опитваше да устои, а той безмилостно я покоряваше. Сама по себе си продължителната ѝ съпротива беше нещо като победа, но Андреа знаеше само, че, изглежда, беше склонна да губи във всяка среща с Брек. Той блокираше всеки неин порив към независимост и проникваше в териториите, които се опитваше да запази недокоснати от него. Започна да влиза в ателието по всяко време, като стоеше тихо до нея и я гледаше как работи. Беше изнервящо, но когато я запита дали я изнервя с присъствието си, гордостта ѝ я принуди да отрече. Той започна да идва по-често.

Двойствеността на чувствата ѝ я разкъсваше. Разумът ѝ отново бе в конфликт с тялото ѝ, а борбата сякаш щеше да я унищожи, фактът, че бе любовница на Брек, беше като жива рана в собственото ѝ самоуважение, но неговите докосвания и ласки с всеки ден съкращаваха времето на пасивната ѝ съпротива. Ако скоро не се махнеше отгук, някой ден щеше да дойде нетърпеливо в ръцете му и нещо завинаги щеше да умре в душата ѝ. Тази мисъл я ужасяваше.

Това временно положение приближаваше към своя край. Брек трябваше все по-често да прекарва следобедите си в офиса, а последните дни на Джийн изтичаха неумолимо бързо. Брек не беше в състояние да я придружава през последните четири дни и разговорът на четири очи с лекаря потвърди скритите опасения на Андреа, че краят е съвсем близък.

Получи обещание от лекаря, че на всички запитвания за състоянието на Джийн ще се отговаря със стандартната фраза „толкова добре, колкото може да се очаква“ и пое ангажимента лично да информира баща си за постоянно влошаващото се положение на майка

й. Решението за бъдещите й действия бе взето. Оставаше само да се надява да го осъществи на дело.

Когато този следобед Брек я взе от клиниката, предчувстваше, че нещо ще се случи. Той беше в лошо настроение и у нея се породиха надежда. Може би, независимо от причината за това, щеше да съумее да се възползва. Ако беше затрупан от проблеми в работата, нямаше ли бдителността му да намалее тъкмо толкова, колкото бе необходимо?

Надеждата я правеше още по-предпазлива и когато Брек я попита за майка й по време на вечерята, тя внимателно му отговори:

— Чувства се, както обикновено. Разбира се, все повече отпада и е все по-готова да си отиде... Доктор Скофийлд отново увеличи дозата на лекарството и е в състояние да си поспива по малко. Вече не разговаряме много. През повечето време просто седя и държа ръката й.

— Разбирам — каза замислено. — Той може ли да предположи като лекар колко още ще продължи?

Тя веднага застана нащрек, но се постара да не го покаже.

— Мисля, че седмица-две, най-много месец — отговори неопределено. — Той смята, че увеличените дози успокоително ще забавят донякъде края, защото сега си почива повече, по-често изпада в забвение от постоянната болка, но, както ти казах и по-рано, това отслабва сърцето й. Когато стигне до критичното положение, всичко ще свърши много бързо. — Сега вече съзнателно излъга. — Най-смелите му очаквания са още две седмици, но... — Сви рамене и разпери безпомощно ръце.

— Разбирам — отново каза той и разтревожено прокара пръсти през косата си. Протегна ръка и хвана нейната, за да привлече вниманието й. — Андреа, налага ми се да летя за Ню Йорк. Ще отсъствам три дни. Отлагах пътуването, доколкото беше възможно, но работата не може да чака повече. Запазил съм си билет за утре сутринта.

— О! — бе всичко, което можа да каже, но дълбоко в душата й се зароди някаква увереност. Това щеше да бъде нейният шанс. Наречи го съдба, наречи го закъсняло удовлетворение, но тя дълбоко чувстваше с някакъв непогрешим инстинкт, че по време на този тридневен период щеше да настъпи часът на Джийн и нейният. Погледна надолу към хванатите им ръце, за да прикрие изражението си и не вдигна поглед, докато не се увери, че контролира очите си.

— Андреа, ако мислех, че краят ѝ приближава, щях да остана, независимо от всичко. Знам, че се смяташ подготвена за това и знам, че за Джийн ще бъде само едно облекчение, но не искам да го преживееш сама.

Очите ѝ се вдигнаха, за да срещнат неговите, и в синия пламък на погледа му не се четеше нищо освен искрена загриженост. Изведнъж ѝ се прииска да се хвърли на гърдите му и да го помоли да остане, да ѝ бъде закрила и утеха през мрачните дни, които предстояха.

— Искаш ли да остана, Андреа? Съгласна ли си с преценката на лекаря?

Гласът му бе толкова нежен, тъй мило загрижен, че тя почти отстъпи. На нежността бе къде по-трудно да се устои, отколкото на страстта. После погледна лявата си ръка, на която нямаше пръстен, и решителността ѝ се възвърна. Той беше неин любовник, но не съпруг. Тя беше негова държанка, но не и жена.

Вдигна очи, пълни със сълзи, и каза с дрезгав глас:

— Съгласна съм с мнението на лекаря, Брек. Заминавай за Ню Йорк. Джийн и аз ще бъдем добре, докато те няма.

После се разплака. Той я вдигна на ръце и я отнесе до кушетката, където седя дълго, прегърнал я до себе си, и я остави да изплаче насъбралото се напрежение и разочарование.

Макар че той не знаеше това, тя плачеше също и за времето, когато нямаше да има възможност да плаче в ръцете му, и когато Джийн нямаше да я има. Накрая, изтощена и хълцаща като дете, успя да спре.

Той я отнесе в спалнята и я съблече, като нежно я сложи в леглото. Донесе влажна кърпа, с която изми лицето ѝ, и я остави за малко в мъждивата светлина на стаята, за да заключи за през нощта и да се погрижи за мръсните чинии. Когато дойде при нея тази нощ, тя за първи път го посрещна с неприкрита страст, която отговори на неговата.

Това беше нейното сбогом, негласният израз на чувства, които не можеше да назове, не се осмеляваше да изрази с думи, за да запази разума си. Той прошепна, че я желае, наричаше я скъпа и миличка в тъмнината, но нито веднъж любима. В сърцето си тя го назоваваше „любов моя“, но думите не стигнаха до устните ѝ.

Отново се любиха на следващата сутрин с дива страст, каквато Андреа не мислеше, че е способна да изпита. Миналата нощ бе за сбогом. Този път — за да го запомнят.

ШЕСТА ГЛАВА

Брек събра багажа си, а тя му приготви закуската, като даже изяде едно парченце бекон, за да му направи компания, докато той си хапваше двете пържени яйца на очи, които с жълтъците си напомнях на слънчица. Беше ги сложила едно до друго, а помежду им — едно къдраво резенче бекон за добър апетит. Избухна в смях заради израза му, когато той зърна яденето в чинията си, и после отново, когато незабавно изяде бекон и побутна яйцата настрана.

Той се усмихна широко и каза:

— Май би било по-безопасно да се придържам към зърнена каша, когато ти правиш закуската. Добре че тази сутрин не съм махмурлия!

Тя го закара на летището и почака, докато самолетът му се вдигна във въздуха и стана бързо смаляваща се точица в небето.

Когато се прибра в апартамента, се обади в клиниката и получи сведението, което очакваше. Методично се зае с прибирането на нещата си. Това, което искаше да вземе със себе си, всъщност не беше много: дрехи, свои картини и бизнес кореспонденция, както и двете скици на Брек, които беше нарисувала. Щеше да му направи портрет с маслени бои, когато някой ден болката отшумеше.

Когато опакова всичко, пренесе багажа на няколко пъти до колата, напълни багажника и го заключи. Останалото можеше да почака. По пътя за клиниката се отби в банката и излезе оттам с цял куп пътнически чекове. Освен това зареди колата с газ и накара служителя да провери маслото, водата и гумите. Бе съвсем готова.

Нощта ѝ се стори много дълга. Седя край леглото на Джийн, като стана само за малко, колкото да се обади на баща си. Реши да не обръща внимание на женския глас, който зададе някакъв въпрос на баща ѝ, и тихо каза:

— Джийн умира. Искаш ли да дойдеш?

Бдяха край леглото ѝ, всеки застанал от едната му страна и хванал по една стопила се ръка. Тъкмо преди зазоряване Джийн още

веднъж се пробуди от вцепенението; Андреа бе тази, към която погледна с помътнелм, угасващи очи.

Андреа именно склопи очите ѝ и дръпна чаршафа върху спокойното, без следа от болка лице, а после повика сестрата.

Андреа и Девлин излязоха заедно в коридора. Тя се обърна с лице към него, а изражението ѝ бе неразгадаемо.

— Довиждане, Девлин. — Обърна се да си върви.

Той хвана ръката ѝ. Тя погледна към ръката, която я стискаше за лакътя, и сви устни. Той отдръпна своята, сякаш нейната внезапно се нажежи до бяло.

— Аз ще уредя погребението — каза баща ѝ. — По-късно ще те уведомя за часа и мястото.

— Не си прави труда. Няма да ме има.

От изненада лицето му сякаш се състари.

— Какво искаш да кажеш с това? — изграчи той.

— Напускам града. Няма да се върна за погребението. Ще трябва да изиграеш скърбящия съпруг без мен в ролята на поддръжница. Може би твоята секретарка ще се облече в черно вместо мен.

— Няма да присъстваш на погребението на майка си? — Направо не можеше да проумее.

— Не. Почетох я приживе. Сега не се нуждае от присъствието ми. Оставям траура за пред хората на теб. — От гласа ѝ се процеждаше горчиво презрение.

— Не можеш да напуснеш града! — Неприкрит ужас го стисна за гърлото. — Ами Брек? Не може просто да му избягаш!

— Амнистията свърши, Девлин — усмихна се като доволна вълчица. — Наистина си жалък, така да знаеш. Готов беше да продадеш тялото ми, за да избегнеш последиците от собствените си действия. Е, разбери това, което ще ти кажа, и го запомни. Каквото направих, направих го заради Джийн, за да ѝ спестя още една болка от ада, който тя понасяше дълги-дълги години. Сега нея я няма и аз съм свободна. Никой мъж няма да ме използва вече за каквото и да било и се надявам Брек Карсън да те тикне в затвора за остатъка от живота ти. А ако го направи, се надявам да доживееш до стогодишна възраст. — Пое си дълбоко въздух и изрече думи със страшна сила, с равен,

вледеняващ глас: — Най-страшното проклятие, което мога да хвърля върху теб, е да си получиш всичко, което заслужаваш.

Обърна се и се отдалечи с високо вдигната глава, без да се обърне, без да трепне.

Андреа стигна с колата до дома си, донесе останалите си вещи в колата, заключи вратата след себе си и се спусна с асансьора за последен път. Не остави бележка на Брек. Нямахше какво да каже.

Шофира в продължение на няколко часа, без да се интересува от посоката, и спря при първия мотел по пътя си. След като се регистрира, влезе в безличната стая само с едно малко куфарче в ръка. Увери се, че вратата е здраво заключена, хвърли куфарчето на едно от леглата и се съблече напълно. После пропъзля в най-близкото легло и проспа едно пълно завъртане на часовника.

Когато се събуди на следващата сутрин, силите ѝ донякъде се бяха възстановили, но усещаше някаква буца в гърлото си, сякаш всеки момент щеше да се разплаче, а сълзите ѝ не потичаха. Искаше ѝ се да си поплаче, но знаеше, че ако това се случи, сълзите ѝ нямаше да бъдат за Джийн. Щеше да плаче за Брек и за самата себе си.

Вече щеше да е научил за смъртта на Джийн. Беше сигурна, че се е уговорил да му съобщят, когато това се случи. Нямахше да разчита на нея да го уведоми, както и не направи. Нямахше да се изненада, че си е заминала. Щеше да бъде подготвен от факта, че не му е казала за Джийн, и тя си представи как Девлин щеше да си има куп неприятности, когато Брек се втурне.

Той нямаше да даде Девлин под съд, макар че Андреа вече не беше негова любовница и фактически сделката им беше приключила. Просто беше решила да подразни баща си, за да го види как ще започне да се гърчи. Брек щеше да се погрижи той никога вече да не заеме ръководен пост, а зловонието на извършените кражби щеше да се носи около него, докато е жив. Това щеше да бъде наказание донякъде, но съвсем недостатъчно, не и полагаемото се. Времето и напредналата възраст щяха да свършат останалото, помисли си и пропъди Девлин Томас от съзнанието си.

Брек щеше да я търси, и то доста старателно, Андреа беше сигурна в това. Нямахше да остави току-така това, което беше „негово“, докато го искаше за себе си. Още не беше склонен да я пусне да си

върви, но в името на уважението към самата себе си тя трябваше да го стори, да го отстрани от живота си веднъж завинаги.

Андреа взе душ и се преоблече в удобни дрехи. Чакаше я дълъг път. Докато се бореше с голямата купчина вафли и порцията бекон, задължително включен в поръчката, разглеждаше замислено картите, които беше извадила от жабката на колата. След като установеше къде точно се намира, щеше да начертае най-прекия път към целта си. Остана доволна, че не се бе отдалечила много от маршрута си, а пък и беше сравнително лесно да се стигне до междущатския път, който ѝ трябваше.

* * *

Както Андреа очакваше, Брек наистина се бе погрижил да го държат в течение за състоянието на Джийн. Намесата на Андреа посредством разговора ѝ с лекаря бе осуетила плановете му и той не научи за смъртта на Джийн, докато секретарката му не го извика веднъж по телефона от една негова следобедна среща в Ню Йорк. Чрез тази си инициатива тя закрепил служебното си положение, понеже бе успяла да научи новината заради страстта си към клюките.

В душата си госпожица Дженкинс беше романтичка. Знаеше, че Брек Карсън и Андреа Томас имат връзка. Освен това знаеше, че Брек бе уволнил двама мъже, които открито обсъждали техните отношения, като не им бе дал препоръки за ново работно място. Живи свидетели на инцидента твърдяха, че разяреният Брек бил на косъм от това да ги разкъса на парчета. Никой не се осмелил да протестира срещу бързото уволняване, най-малко двамата засегнати. Те се радвали на късмета си да отгърват кожата и се задоволили да потърсят работа другаде.

Когато госпожица Дженкинс чула, че жената на господин Томас е починала, по силата на същото разсъждение за възможната промяна в статуса на бившата му секретарка — тя бе останала да работи за компанията, когато Девлин беше „пенсиониран“ — веднага се опитала да се свърже с Брек. Проникна през безброй много секретарки, неспирно повтаряйки, че се касае за неотложен семеен проблем, докато най-накрая я свързаха със самото заседание на управителния съвет.

Брек благодари на секретарката си от сърце. По-късно щеше да научи защо другите му източници на информация не го бяха уведомили, но сега усилията му бяха насочени към това да се добере до Андреа и отново да бъде с нея. Ангажира най-близката секретарка, която се оказа, че работи за шефа на касата на компанията, и я натовари със задачата да уреди връзките на полетите му. Прекара безплодни минути, докато избираше номера на апартамента и слушаше как телефонът звъни. Не си позволяваше да обмисля различни възможности, докато нямаше отговор.

Когато самолетното пътуване на Брек беше уредено, той накара секретарката да се свърже с клиниката, но тя не получи никакви сведения оттам, освен потвърждение за смъртта на Джийн и това, че дъщерята и съпругът са били до нея на смъртното ѝ легло. Лицето на Брек беше като някаква жестока маска.

Не оставаше време за нищо друго, ако искаше да успее с полета, който секретарката бе успяла да уреди за него. В самолета бе останало само едно място и сега щеше да бъде за него.

Когато пристигна, Брек отиде право в апартамента. Когато влезе през вратата, очите му веднага се вдигнаха към стената над кушетката. Лицето му се сгърчи и той стисна очи в болезнен спазъм. На стената нямаше нищо. Русалката си бе отишла.

С провлечена походка стигна до спалнята и дръпна пердето на дрешника. На закачалките висяха само неговите дрехи. Той се отпусна тежко на края на леглото, зарови глава в ръцете си, а дланите притиснаха челото му.

* * *

Андреа се чувстваше малко по-добре. Има късмета да открие някаква малка къща до морето с приемлив наем. Русалката се бе върнала към родната си стихия, или поне толкова близо до нея, колкото бе в границите на човешките възможности.

Постройката беше доста стара, но добре поддържана и обветрените сребристосиви греди на оградата се понравиха на естетическия вкус на Андреа. Осеяната тук-там с трева пясъчна дюна започваше точно от предната веранда. Къщата не беше много

просторна, но имаше две спални на горния етаж, и двете с чудесен изглед към морето; от тях човек можеше да наблюдава как се менят настроенята му. Избра по-голямата за ателие и понеже бе оскъдно мебелирана, нямаше нужда от много размествания, за да си осигури максималното работно пространство.

Не окачи картините, които беше донесла със себе си. Обърна към стената русалката с нейния подводен свят и я остави така. През първата си седмица в къщата не работи въобще. Разхождаше се по брега, ядеше, когато трябва, и спеше, когато можеше. След това сънят ѝ се възвърна, а апетитът ѝ се подобри. По-добре нещо, отколкото нищо.

Андреа седеше на любимото си място с изглед към океана, когато реши, че е време отново да се залови за работа. Идваше тук всеки ден, за да гледа как вълните се разбиват в зъберите на скалата, които стърчаха като резци от една каменна грамада на тридесетина метра навътре в морето. Прибойт сякаш отговаряше на тъмната и шеметна сила, която бушуваше в душата ѝ.

Днес най-последно почувства как се отпуска и сълзите тихо закапаха по бузите ѝ. Дълго седя, а едрите солени сълзи се сливаха с морските пръски по дрехите ѝ. Когато се изправи, се чувстваше като изцедена, празна отвътре. Не излекувана... единствено времето и работата можеха да го направят, но поне бе готова да бъде излекувана. Бе прогонила от себе си кипящата омраза и тези сълзи бяха отмили и последната капка злост, която я осакатяваше душевно и извращаваше самата нея и отношенията ѝ с другите хора. За първи път беше напълно освободена... и вярваше в това.

Тръгна обратно към къщата с по-лека стъпка и с изправени рамене. Сега вече имаше план за действие. Имаше писма, които трябваше да напише, и един нов начин на живот, който трябваше да изгради. Беше живяла неестествено толкова дълго, че щеше да се нуждае от време, за да отхвърли старите си привички и навици. Беше прескочила една нормална част от юношеството, катапултирана в някакво подобие на зрелост, което я бе направило възрастна в някои области и опасно неуравновесена — в други. Време беше да се излекува от това.

Написа писмата си, в които уведомяваше различните си избрани клиенти за новия адрес и ги молеше да не разкриват

местонахождението ѝ пред никого. Подсилваше това указание със загатнатата заплаха, че ако усамотението ѝ бъде нарушено, няма повече да изпълнява поръчки за съответното лице. Беше достатъчно конкретна, а и работата ѝ — високо ценена, за да няма никакви страхове, че те ще постъпят по друг начин, освен ревностно и внимателно да пазят усамотението ѝ.

Изпрати писмо до собствениците на сградата, в която се намираше нейният апартамент, с цел да ги запознае с решението си. Когато свърши с всички писма, изпита такова чувство на облекчение, сякаш от плещите ѝ се смъкна камък. Старият живот вече го нямаше и въпреки трудностите, беше решена да си изгради нов. Процесът на излекуването бе започнал.

През първата седмица, откакто възстанови работата си, тя се съсредоточи върху финансовата страна на търговските си проекти. Преди да почне да рисува сериозно, искаше да си осигури някаква сигурност, а не беше готова да понесе емоционалната травма, която такива картини щяха да ѝ причинят. Особено онези, които чувстваше, че трябва да нарисува.

Това ѝ даваше време. Нямаше нищо спешно. Моментът за взимане на решения щеше да дойде, но сега се намираше в период на обновление и самоизграждане и трябваше да се справи с него добре. За първи път от известно време насам се чувстваше в мир със самата себе си.

При това постепенно започна да навлиза в живота на малкото общество от хора, които живееха наблизко. Спираше да си побъбри в малката бакалия, откъдето купуваше продуктите за храна, и в пощата — едновременно с това и смесен магазин — където се продаваше всичко друго и се получаваха писмата. Там изпращаше и завършените си поръчки, а по този начин задоволяваше естественото човешко любопитство за това как си изкарва прехраната.

Знаеше, че предизвиква интереса на малката общност от хора — една привлекателна млада жена, която живее сама и с пристигането си е отблъснала всички опити за сближаване освен най-мимолетните контакти. Не бе разкрила нищо от личната си съдба, само това, че майка ѝ наскоро е починала и тя е почувствала нужда да смени обстановката заради нерадостните мисли, които ѝ навявала. Не разкри времето, през което смяташе да остане.

Това задоволи въпросите от любопитство и пресече случайните от тактичност към неотдавна преживяната тежка загуба. Погрижи се за останалото с непроницаемия си леден поглед, който сякаш спираше думите в гърлото на безочливия натрапник. Когато трябваше да се справи с подобно нещо, Андреа можеше да бъде наистина страховита. Беше приятелски настроена, но не и темпераментна, и сдържаността ѝ неслучайно ѝ придаваше примамлив ореол на мистериозност.

Ергените, които бяха нащрек, забелязаха това вълнуващо попълнение в дамския състав на околността и Андреа започна да получава покани за плажни партита и други местни прояви. Повечето отхвърли, но след дълги размисли все пак прие няколко, за които не чувстваше нужда да бъде придружена от кавалер. Общуването ѝ се удаваше, но не позволяваше на никого от свободните млади мъже да се счита за постоянно обвързан с нея. Пристигаше сама и си тръгваше непридружена, въпреки че никога всъщност не беше сама на празненствата.

След като бе живяла в къщата на брега около месец, Андреа постави триножника си и започна да рисува. Първата ѝ творба представляваше изглед от любимото ѝ място, от което се откриваше чудесна гледка към океана. Въплъти в нея всичките си терзания и душевни бури, които я бяха измъчвали, докато бе седяла и гледала как се разбиват вълните. Тази картина излъчваше нещо необузвано, разтърсващо и тези, които щяха да я видят по-късно, щяха да изпитат чувство на несигурност, макар да не можеха да определят точно защо. Критиците я смятаха за едно отклонение от цялостния ѝ стил, но това само я превръщаше в още по-желана. Тя така и не я продаде и рядко я показваше по изложби, но когато биваше извадена на показ пред обществото, неизменно привличаше вниманието и настойчивите предложения.

Посвещаваше все по-малко и по-малко време на комерсиалното изкуство, като приемаше да прави само илюстрации за книги и заглавни страници и някои подобрени, доста доходни поръчки, които реално ѝ отнемаха много малко време. Живееше съвсем просто и установи, че гардеробът ѝ, както беше в момента, много точно отговаряше на минималните ѝ изисквания за място в обществото, които предявяваше.

Най-накрая започна понякога да приема някоя и друга покана за вечеря или за кино от най-настойчивите си обожатели, но рядко с един и същ човек два пъти поред. Никой от кавалерите ѝ не се опитваше да накърни неуловимото ѝ излъчване на лично усамотение. Тя можеше да бъде прекрасен компаньон за вечерта, но и най-лекият намек за някакъв личен елемент или за сексуална увертюра от страна на мъжа провокираше спускането с трясък на невидима, непроницаема бариера. Бе готова да прави компания на хората, може би дори да се сприятели, но не и да бъде нечия интимна приятелка.

В очите ѝ прозираше осъзнатостта на жената, но никой не се опита да се възползва от нея. Андреа тайничко се забавляваше от това, и то доста често, но на лицето ѝ не се изписваше нищо. Тя беше жена. Брек я беше превърнал в такава. Беше познала страстта и беше задоволила желанието на един мъж, както и той нейното, иронично призна пред себе си. Вече не бе защитена от онова невидимо излъчване на невинност и нейните кавалери несъзнателно откликваха на загубата на тази непреодолима защитна бариера.

Загубата на невинността обаче не я направи напълно уязвима. Преживяното с Брек я бе лишило от девствеността, но на нейно място той ѝ остави една осъзнатост за властта, която тялото ѝ на жена упражняваше върху мъжете. Познанието на Ева: зложено в гените, в кръвта на всяка жена, която разбира собствената си природа и я приема напълно. Андреа сега се научаваше да се приема; ако и да беше боленен, процесът на съзряване беше и неизбежен.

Докато изтекат пет месеца, Андреа можеше да се похвали с порядъчен брой нови платна, почти достатъчно за една малка изложба. Кожата ѝ беше златисто-бронзова, а тялото — стегнато и жизнено и въпреки че излъчваше зрелост, по някакъв особен начин бе сякаш по-млада и по-безгрижна, отколкото в ранните си тийнейджърски дни, като че бе успяла да си възвърне част от изгубената невинност.

Време беше да започне портрета на Брек. Това бе последното изпитание, което сама си беше наложила, доказателството, че се е излекувала напълно. Като прогонването на зъл дух; трябваше да прочисти подсъзнанието си от всички останали в него следи, които евентуално биха могли да застанат между нея и живота, който един ден се надяваше да има.

Знаеше, че този ден ще дойде и бе събирала сили, за да посрещне предизвикателството, което сама беше отправила към себе си. Беше излизала с други мъже, но внимателно им беше позволявала да искат от нея само това, което бе готова да им даде. Това беше нейният период на траур, символичното носене на черно и за смъртта на Джийн, и за изгубеното си девичество. Със завършването на картината, която възнамеряваше да нарисува, щеше да узнае дали вече бе отминал.

Отново започна да се разхожда дълго по брега. Лятото си бе отишло и в солените капки, които пръскаха кожата ѝ, се чувстваше боцкащ студ. Няколко бури, предвестници на неумолимо приближаващото начало на зимата, връхлетяха малката къща. Тя пищеше и стенеше, а стъклата на прозорците тракаха като зъбите на премръзнал човек. Като се изключат леките течения, които накараха Андреа да отиде до магазина за тубичка смола за запушване на дупките, къщата си остана нейно уютно гнезденце, в което месеци наред прекарваше отшелничеството си.

Наново се отдръпна от обществения живот на градчето и потъна в несветските занимания на първите няколко седмици от престоя си тук. Извиняваше се с натовареността на работата си, като не желаше да проявява неучтивост и твърдо отказваше на всички покани, независимо от настойчивостта им.

Пак започна да спи, да се храни и да предприема дълги разходки, но този път беше по-различно. Сега работеше и върху картината си. Страховете ѝ се оказаха основателни — наистина беше болезнено — и завършването на портрета ѝ отне почти месец.

Завърши го в един късен следобед и след последното движение на четката спря за момент и после се обърна на другата страна. Събра материалите си механично, като съзнателно избягваше да поглежда към платното. Утре щеше да дойде време и за това.

Хапна набързо и излезе да изпие чаша кафе на верандата, разположена с изглед към океана. Придърпа стария и леко разкривен люлеещ се стол, върху който времето и морският въздух бяха оставили същия отпечатък, както и върху дъските на къщата. Настани се, обхванала с длани топлината на чашата, която прилепи към корема си. Вдигна краката си на парапета и наклони назад стола си.

Почти пълната луна изгря от дълбините на океана и Андреа се загледа в сребрилата пътека от светлина, която се простря над леко

развълнуваната шир отвъд пясъчните дюни. Неспирният прибой на вълните унасящо и напевно звучеше в нощта и потрепервайки с клепачи, тя затвори очи. Беше толкова уморена.

На следващата сутрин стана рано и отиде на брега да поплува малко. От студената вода дъхът ѝ спря, но се почувства тръпнещо освежена. Изведнъж изпита страхотен глад. Изпържи си бекон и яйца и ги изяде с наслада. Нямаше я болката от спомените и тя се заизкачва по стълбите с уверена, спокойна походка. Ръката ѝ, когато отвори вратата на ателието, не трепна, а лицето ѝ, когато застана пред портрета, изразяваше спокойствие и увереност.

Дълго гледа картината, поглъщайки цялостното послание, което ѝ отправяше. Когато най-накрая извърна глава, от гърдите ѝ се отрони въздишка на облекчение. Сега беше истински свободна. Дългите дни и нощи си заслужаваха. Разочароването и тъгата я бяха наранили дълбоко, както ръцете на грънчаря правят празнината във въртящата се на колелото чаша, но посредством тази многократна болезнена процедура съдът расте и придобива якост. Дългите месеци на усамотение я бяха пречистили от горчивината и ненавистта. Старите чувства на любов и омраза изтекоха от вените ѝ и тя бе готова да изпълни сърцето си с една нова, непоковарена емоция.

Любовта ѝ никога нямаше да бъде невинна като отварянето на напъпило цвете. Твърде много от преживяванията ѝ никога нямаше да бъдат заличени; мечтите ѝ бяха потъпкани твърде жестоко, за да бъде възвърната някогашната им форма. Хрилете ѝ се бяха превърнали в човешки дробове и нейната стара стихия сега бе вовеки недостъпна за нея. Беше време да си създаде нов живот.

Нямаше причини да отлага. Уведоми посредника на недвижими имоти, който се занимаваше с наема на къщата, че ще я освободи до една седмица. Закара колата на ремонт и докато чакаше да бъде готова, се сбoguва с хората. Нарочно искаше с това място да я свързват само тънки нишки. Винаги бе съзнавала, че това е една интерлюдия, един промеждутък от време между стария ѝ живот и новия, който щеше да подреди по свой начин. Беше отхвърлила старите си отговорности, а новите, за които се чувстваше готова, щяха да бъдат избрани от нея, а не наложени ѝ от обстоятелства извън контрола ѝ.

Наново събра багажа си, но не с трескавата бързина на предишното си заминаване. Сега действаше спокойно. Вече нямаше

никога да бяга. Уреди транспорта на повечето платна, като взе само две от новите в колата, заедно с онези, които беше донесла със себе си.

Два дни след като бе застанала пред портрета на Брек, тя заключи за последно вратата на къщата на брега, качи се в колата и потегли. Не обърна поглед назад.

* * *

Брек паркира колата си и уморено излезе от нея. От смъртта на Джийн бяха минали шест дълги месеца. Ако Андреа го бе оприличила в себе си на древен норвежки воин, сега той беше воин, на когото не му бе провървяло в сражението. В лицето му дълбоко се врязваха бразди на изтощение. Устата му бе здраво стисната, белег за напълно завладелия го напоследък самоконтрол; един мъж, който понася страданието, което не може да облекчи.

Андреа не бе сгрешила. Той я бе търсил навсякъде. Претърси всяка улица и накрая все стигаше до задънено положение или до фалшива тревога. Андреа добре беше избирала клиентите си. Никой не искаше да изложи на опасност отношенията си с нея и да разкрие новия ѝ адрес. Нямаше секретарки, които да бъдат подкупени, защото тя предвидливо се бе погрижила информацията за местонахождението ѝ да бъде поверена само на някои от най-висшите служители на въпросните отдели, а на пликовете нямаше обратен адрес, който да привлече погледите на любопитните очи. Дори се бе сетила да се усмихне мило на пощенския служител с молба всеки път, когато изпраща нещо по пощата, клеймото да бъде нечетливо.

Стана му горчиво ясно, че тя бе предвидила всяко действие доста по-рано, като бе стигнала дотам, че да осигури неразпространението на новини за състоянието на Джийн.

Точно беше изпълнила обещанието си. Когато Джийн почина, отрязва безмилостно прецизно всичките мрежи, с които се опитваше да я оплете. Не се съмняваше, че дори ако не беше се намесило случайното — от нейна гледна точка — служебно пътуване, тя някак си щеше да успее да се изплъзне от неговата примка.

В крайна сметка примката не се бе оказала достатъчна, за да се улови русалката. Тя бе отплувала без следа обратно в дълбините,

оставяйки мъжа с празни ръце на брега. Нима си беше отишла, смъртно ранена от преживяното на сушата? Разрушило ли бе времето, прекарано на сушата, способността ѝ да живее в спокойните морски гълбини? Каква цена плащаше за неговото арогантно решение да я вземе в плен, независимо какво ѝ струваше това?

Надяваше се да я обвърже с нишките на страстта, да я заключи при себе си с една всепоглъщаща магия, но нима бе успял само да пробуди сетивата ѝ за чувствените удоволствия и за скрития потенциал на тялото ѝ? Щеше ли тя да задоволи глада си, който бе събудил в невинното ѝ тяло, с друг мъж? Мисълта за нея в ръцете на другото с жестоко постоянство впиваше нокти в сърцето му. Тя му бе отвърнала, въпреки омразата си. Щеше ли да отвърне на друг от любов или просто от нуждата да се почувства защитена?

А дали не беше бременна? Той не бе взел никакви предпазни мерки срещу това, а и не бе открил доказателство, че тя възнамерява да го стори. Всъщност, самоизтезаваше се да си припомня той, беше се надявал тя да забременее, да я обвърже по този начин със себе си. Беше разсъдил, че тя ще се омъжи за него в името на детето.

Нима сега в тялото ѝ едрееше неговото дете? Достатъчно добре я познаваше, за да бъде уверен, че тя би го родила и отгледала. Дали щеше някога да научи, ако дете от неговата плът и кръв се разхожда по белия свят? Ами ако умреше заради това? Случваше се с жените. Така бе станало с нейната майка. Въпреки лекарите, болниците и съвременната медицина, някои жени и днес умираха, докато даряваха живот на плода от мъжката сладост към чудото и топлината на телата им. Андреа беше с тесен ханш. Ами ако?... Ако... това се случеше?

Той тръсна глава, за да прогони от себе си това родено от чувството за вина привидение, което го беше обсебило в продължение на шест безкрайни месеца, изпълнени с болка и самота. Все още, когато понякога се будеше през нощта и се протягаше по навик да прегърне малкото топло телце до себе си, ръката му намираще само студеното празно пространство. Това бавно го убиваше и той можеше да вини единствено себе си. Като ненаситно, разглежено дете бе посегнал към онова, което не му принадлежеше, но което желаше повече от всичко друго, което бе искал за себе си. Вината е моя, напомни си със самоирония.

Асансьорът се затресе и спря и неговите стъпки глухо отекнаха на площадката. Завъртя ключа в ключалката и влезе през входната врата, а погледът му автоматично се спря на голата стена над кушетката. Това беше вече истински рефлекс, обичаен и неустоим.

Направи още една крачка, разхлаби възела на вратовръзката и чак тогава осъзна какво виждат очите му. Спря на място и замръзна, страхуваше се да мръдне, даже да си поеме въздух. Притвори очи; спуснатите му клепачи го скриха в някакъв черен, неподвижен свят, един свят, в който някакво пламъче — мъничко, трептящо, колкото върха на топлийка — светна. След един миг, който му се стори дълъг цяла вечност, той бавно отвори очи. Може би в края на краищата бе изгубил разсъдъка си. „Неосъществена надежда сърцето разболява...“. А може би очите му виждаха халюцинации?

Картината беше там, закачена на обичайното си място. Отиде с разтреперани колене до нея и я попипа на мястото, където русалката игриво флиртуваше с човешкото зрение. Пръстите му докоснаха истинско платно и засъхнала боя и леко се плъзнаха.

Отстрани се от кушетката и се извърна да огледа стаята. Напрегнато се послуша да долови някакъв звук. Застиналата тишина бе пълна, дори въздухът бе съвършено неподвижен и в него не се долавяше присъствието на друго човешко същество.

Нима се беше завърнала и откривайки, че той още живее тук, си бе отишла? Не! Сигурно още бе тук. Влезе в кухнята. Беше празна. После в спалнята им.

Над леглото висеше нова картина, но в стаята нямаше никой. Видя три куфара на другия край на леглото и се приближи да ги огледа. Вдигна наслуки един от тях и разбра, че багажът не беше разопакован. Трескавият поглед зад пердето на дрешника потвърди догадката му. Там висяха само собствените му дрехи.

В такъв случай оставаше ателието. Вратата беше затворена, но в това нямаше нищо странно. Той я държеше по този начин. Това беше нейното светилище, мястото, където правеше всичко възможно да избегне присъствието му. Знаеше какво означава то за нея дори когато преднамерено нахлуваше вътре, докато тя работеше. Отново се самобичуваше с упреци към самия себе си, както и много пъти преди това. Не желаше да ѝ позволи да запази макар и едно кътче, което да

не носи белега на присъствието му, наложено със сила тук, както насила бе покорил тялото ѝ.

Ръката му натисна дръжката на вратата и тя се отвори без усилие. Най-напред си помисли, че и тук я няма. В стаята беше тихо и никакво движение не привлече погледа му. Триножникът ѝ пак стоеше в средата на стаята, а на поставката бе сложено платно. Не можеше да види нарисуваното; към вратата бе обърнат гърбът на картината.

Тя стоеше до един от прозорците и гледаше надолу към улицата. Беше го видяла как паркира колата си и влиза в сградата. Знаеше, че е там, но не обърна веднага глава.

Брек попиваше с жадни очи слабата фигура, облечена във фланелка и дънки. Тя бе застанала в профил, зад нея струеше светлината от прозореца. Не носеше дете от него. Това беше очевидно от свършената ѝ тънка талия и стегнатия корем.

В гъвкавото ѝ тяло не се долавяше видимо напрежение, когато се обърна към него. На лицето ѝ беше изписано едно ново и зряло изражение на спокойна увереност, когато го погледна хладно право в очите. Не можеше изобщо да го разгадае; видя само, че не съдържаше омраза или страх.

— Здравей, Брек.

Гласът ѝ си беше същият, нисък и леко дрезгав; думите се плъзгаха леко от устата ѝ, но изговорът ѝ беше ясен и чист. Проследи движението на устните ѝ, които после се затвориха. Върху тях имаше ли, макар и бегла следа от усмивка?

— Андреа. — Не успя да каже нищо друго. Гласът му се задави в гърлото. Имаше към нея толкова много въпроси, но засега бе щастлив да я гледа и само да я гледа.

Андреа разчете лицето му и не можеше да повярва на очите си. Изминалото време не беше му се отразило добре — шестте месеца бяха оставили върху лицето му дълбоки резки. „Обзалагам се, че е превърнал живота на всички в службата в истински ад. Чудя се как ли я кара госпожица Дженкинс?“ — замислено си каза тя.

— Ти се върна? — Това твърдение беше всъщност въпрос. Гласът на Брек звучеше така, сякаш гърлото му бе пресъхнало.

— Това си е моят апартамент, Брек — напомни му с безстрастен глас. — Плащах си наема през последните шест месеца.

— Зная.

Всеки месец пътническите чекове пристигаха при собствениците на апартамента, безлични и непроследими. Освен първоначалното писмо, с което уведомяваше хазяина, че желае да продължи договора за наем за неопределено време, като плаща месечни вноски, с нея не бе поддържана никаква връзка. Бяха уведомени да се свържат с някакъв издател, ако искаха да предадат съобщение за увеличение на наема или по друг въпрос, касаещ апартамента. Щеше да бъде известена от въпросния човек.

Брек се беше свързал с издателя и беше помолил да предадат съобщение от него. Отказаха му, като обясниха, че тя специално им бе поръчала да предават само онези съобщения, които касаят апартамента, от такъв характер, както се упоменаваше в писмото до хазяина.

Скритият смисъл на всичко това му бе жестоко ясен. Тя не желаше да запази никакви връзки с предишния си живот. Прерязала ги беше всичките; с нейния свят я свързваше само тънката нишка на редовните месечни чекове за наема. Тя би могла да я прекъсне по всяко време и можеше да го стори. Беше взела със себе си всичко необходимо и му бе оставила само привиденията на спомените, които да го терзаят. И така, той беше останал в жилището ѝ. Спеше в леглото, което бяха споделяли, и протягаше ръка към нея нощем. Хранеше се на масата и работеше на бюрото. Всеки ден с влизането си поглеждаше към мястото, където преди висеше картината, като никога не очакваше да я види отново на мястото ѝ.

Андреа се приближи до него с все същата елегантна пестеливост на движенията, която помнеше тъй добре. Сърцето му подскочи в гърлото, но тя просто мина покрай него, като внимаваше да не го докосне, и излезе от ателието. Той я последва с трескава бързина: не желаше да я изпусне от погледа си нито за миг.

Тя влезе в кухнята, където сложи да заври вода за кафе в чайника си. Извади една чаша и го погледна през рамо.

— Искаш ли малко нескафе? Ако го предпочиташ по-специално, ще трябва сам да си го направиш.

— Ще пия нес.

Свали още една чаша и гребна по една лъжица гранулирано кафе, като прибави в своята чаша захар и мляко, докато чакаше водата да заври. Когато чайникът засвири, сипа водата, разбърка течността и в

двете чашки с една и съща лъжица и му подаде онази с неподсладеното чисто кафе. Взе своята и се отправи към всекидневната.

Огледа стаята и отбеляза:

— Не си направил никакви промени. Още ли държиш твоя апартамент?

— Да — каза той, застанал нащрек. — Предполагам, че досега са се събрали сантиметри прах, но го запазих. Ти така и не го видя, но се намира в надстройката на покрива на сградата.

Тя кимна. Не се изненада. Никога не се беше опитвала да научи нещо за бизнеса му или за нещата, които притежава. Знаеше, че е богат и има разностранни интереси, но техните взаимоотношения се развиваха в толкова личен план, че това, какво прави с останалата част от живота си, никога не можеше да се вмести в тяхната връзка. Тогава това беше нещо странично, без никаква важност за нея.

Тя замислено отпи от кафето си.

— Вече не съм твоята любовница, Брек.

Спомена го така бегло, тъй тихо, че трябваше да мине известно време, докато го асимилира. Когато смисълът на тези думи стигна до съзнанието му, той се сви и тялото му трепна сякаш от невидимия удар, който му бе нанесен.

После очите му се присвиха и той се съвзе. Щеше да се бори за това, което желаше. Нямахше да се откаже от нея.

Андреа наблюдаваше реакцията му. Видя въздействието на думите си върху него, видя как пое в себе си силата на удара и как се приготви да отвърне на изреченото от нея. Очите ѝ станаха леденостудени. Нима не беше научил нищо през шестте месеца, докато я нямаше? Все още ли възнамеряваше да я подчини на волята си?

— С какво се занимава през изминалите месеци, Андреа? Изглеждаш много добре. — С голямо усилие Брек успя да овладее гласа си.

Тя не изглеждаше просто добре, изглеждаше прекрасно. Беше отпочинала и с чудесен загар, а красотата ѝ бе в състояние да спре пулса на всекиго. Сякаш костите го заболяха от усилието на самоконтрола. Искаше да я вземе в ръце и да я целува, да потъне в нея, докато завинаги се слоят в едно.

— Рисувах — сухо каза тя. — Имам почти достатъчно платна за една изложба. Някъде около месец още и ще съм готова. Приех съвета ти, нали разбираш? Реших да се съсредоточа върху сериозното изкуство.

— Но къде беше? — настоя той.

Почувства отчаяна нужда да узнае с подробности всичко за живота ѝ през последните месеци. Дали беше оставила зад себе си някого, на когото държеше? Щеше ли да се върне, когато уредеше изложбата?

— Заминах за един малък крайбрежен градец в щата Каролина и наех къща на плажа. Бях там през цялото време. — Усмихна се леко на себе си и каза преднамерено: — Беше един много приятелски настроен градец. Всеки беше много мил с мен и ме накараха да се почувствам като у дома си.

— Бас държа, че е било така — промърмори на себе си той и мрачна ревност впи дълбоко зъби в сърцето му.

Андреа се извърна и поднесе чашката с кафе към устните си, за да скрие усмивката си. Все същият собственически настроен Брек. Закрачи безцелно из стаята, оправи една възглавничка на кушетката и прокара пръст по повърхността на бюрото. Вдигна въпросително вежди при вида на праха, който полепна по връхчето на показалеца ѝ. Апартаментът беше чист и подреден, но очевидно Брек нямаше възискателността на инспектор в бели ръкавици. Почуди се дали се оправяше сам, или бе наел прислужница на половин работен ден. Беше напълно способен да се грижи за себе си. Беше го установила, когато живяха заедно, а и нямаше скрупули, що се касаеше до това да бутна напред-назад прахосмукачката или да почисти нещо с парцала.

На Брек му дойде до гуша.

— Андреа, престани с тези глупости! — избухна той.

Тя шокирано отметна назад глава. Очите на Брек мятаха син огън и той изглеждаше страховито. Стоеше лице в лице с нея, с разтворени крака и ръце на хълбоците, главата му леко издадена напред в поза на войнствено раздражение.

— Заминаваш за шест месеца, без да кажеш нито дума, после внезапно се появяваш, и то само за да се цупиш относно моето домакинстване. Мили боже, аз тук бавно полудявам през последните месеци, а ти идваш, студена като... като някакъв проклет сладолед!

Искам да знам къде точно си била, с кого си била и... О, боже, Андреа... трябва да ми разрешиш да те целуна!

Втурна се през пространството, което ги разделяше, преди тя да успее да реагира на думите му, и дръпна с едната си ръка празната чаша от ръцете ѝ. С другата я прихвана през кръста и я притегли към себе си, а тя залитна и падна на гърдите му. Той пусна чашата на килима, където тя издрънча, но не се счупи, и с освободената ръка я придърпа още по-плътнo до себе си.

Андреа отвори уста и се канеше да запротестира разгорещено, ала Брек само това чакаше. Целуна я продължително и настойчиво и тя остана без дъх, а краката ѝ омекнаха. Неочакваността на тази атака върху сетивата ѝ предизвика някакъв първичен отклик и в един дълъг миг тя отвръщаше, без да се замисли, на жадните му яростни целувки.

Неволната ѝ инстинктивна реакция оказа невероятно силно въздействие върху Брек. Той изстена и я притисна към възбуденото си тяло, а ръцете му обхванаха гърба ѝ сякаш със стоманени обръчи. Силата на неговата прегръдка разруши моментния чувствен екстаз, който щеше да замъгли здравия разум на Андреа.

Тя започна да се съпротивлява решително и яростно, като го отблъсна за раменете и отскубна устата си изпод неговата.

— Пусни ме, Брек! — Задъха се в безплодно усилие да се освободи от здраво хваналите я силни ръце. — Пусни... ме!

Ръцете му охлабиха леко хватката и тя се дръпна от него, задъхана и разрошена. Отметна назад косата от очите си и го изгледа с убийствен поглед.

— Е, беше много хубаво — засмя се той, като нямаше вид на разкайващ се. — Беше хубаво даже щом спря да ми съдействаш — каза и се наведе да разтрие крака си, където го беше ритнала при съпротивата си. Заради това, че се бе навел, думите му прозвучаха малко глухо, но тя добре ги чу. — А докато ми съдействаше, беше като в рая.

Не можеше да му отвърне, че от нейна страна съдействието е било съвсем минимално, защото това далеч не беше вярно. Когато устните им се срещнаха, даже и при явната сила и ожесточеност на целувката, между двамата бе протекъл някакъв флуид на страстта. Това беше чувствена магия в най-силното си проявление и тя не можеше да отрече съществуването ѝ. Ала тя не беше вече впечатлителна млада

девица, която можеш да повлечеш безразсъдно във вихъра на страстното отдаване, тъй че Андреа съумя да му се усмихне хладно и да удостои с отговор словесната му атака.

— Но ти би трябвало да си забелязал, Брек, че аз бързо спрях да ти съдействам, а следващия път, когато се нахвърлиш върху мен по този начин, няма да ти окажа съдействие от самото начало. По-добре да изясним това още сега, Брек. Казах ти го, но явно трябва да повторя. Вече не съм твоя любовница. Джийн е мъртва и нищо няма да ме накара да се забъркам отново в подобно нещо. Не завися от никого, не съм отговорна пред никого и така ще бъде занапред. Няма да бъда ничия любовница, най-малко твоя!

— О, ще бъдеш, Андреа — отвърна Брек, предизвикан от думите ѝ. — Но най-напред ще станеш нещо друго... Моя съпруга.

СЕДМА ГЛАВА

Андреа, която бе отворила уста да отрече разпалено арогантното му уверение, че ще успее отново да я направи своя любовница, изведнъж се спря. Погледна го несигурно, като че не желаше или не можеше да повярва на чутото.

Брек прокара пръсти през лъскавата си коса и разхлаби възела на вратовръзката си. Изглежда, чак сега разбра, че е все още в костюма си. Дори не си беше свалил пардесюто, погълнат дотолкова от пристигането на Андреа, че беше забравил всичко останало.

— По дяволите, Андреа, нямах намерение да ти го кажа по този начин! — Хвърли връхната си дреха и сакото на масата, последвани от вратовръзката, която веднага се изхлузи на пода. Той не ѝ обърна внимание. Разкопча първите три копчета на ризата си и нави ръкави. — Караш ме да губя контрол над себе си. Винаги е било така. — Усмихна се малко глуповато. — И май така ще бъде занапред. Когато съм край теб, винаги реагирам с чувствата си, а не с разума, който ти правиш на каша, и виж докъде ме докара това. — Този път усмивката му бе горчиво-тъжна.

Андреа се наведе да вдигне чашата, която той бе пуснал на пода, и когато се изправи, лицето ѝ беше овладяно, с леко подозрителен израз. Не каза нито дума, откакто той отпрати към нея това изявление, сякаш ѝ хвърли ръкавицата в предизвикателство за смъртна схватка. Когато проговори, в гласа ѝ прозвуча същата печална нотка.

— И докъде точно те е докарало това, Брск?

— До положението, в което съм сега — единствената жена, която някога съм обичал и за която съм искал да се ожения, май не може да ме понася — отговори просто той. — Искам да се оженим, Андреа. Искам те за жена, а не за своя любовница.

— Защо? Понеже нямаш друга власт над мен, друг начин да ми наложиш волята си и ми предлагаш женитбата като последно средство? — сряза го тя.

— Не! Винаги съм искал да се ожения за теб, още от онази вечер, когато танцувахме. Ревнувах от Маккей, опасявах се, че държиш на него. Исках аз да те закарам до вкъщи и малко се успокоих, когато ми каза, че той е просто твоят кавалер. — Разтри тила си, опитвайки се да подреди мислите си. — Можех да те поканя да излезеш с мен на следващата вечер, но бях длъжен да замина за Ню Йорк за две седмици. Най-доброто, което ми се удаде, беше да те убедя да дойдеш на премиерата на Девън и да започна някак си оттам нататък.

Все още стояха и се гледаха като двама противници, готови да застанат в позиция за бой. Брек се огледа малко безпомощно и посочи с ръка към кушетката.

— Виж какво, скъпа. Разбирам, че ще ни трябва малко време. Седни на леглото и ще ти донеса чаша вино и питие за мен. Обещавам да не се нахвърлям вече върху теб. — Усмихна се леко, но очите му бяха тъжни и малко тревожни.

— Добре, Брек — съгласи се изненадващо меко Андреа и високоволтовото напрежение у Брек донякъде спадна. Тя му подаде чашата, която още държеше в ръцете си, и той я занесе заедно със собственото си изстинало кафе обратно в кухнята.

Андреа изрита обувките си и седна със свити колене в ъгъла на леглото в очакване Брек да се появи. Чу звъна на стъклени чаши и звука от отварянето и затварянето на хладилника. Скоро след това се появи Брек, внимателно понесъл две чаши. Подаде ѝ нейната препълнена чаша и тя отпи. „Лийбфраумилх“. Беше видяла неотворената бутилка, докато ровеше в хладилника да намери нещо за хапване. Оставена там от Брек като заложник, докато не се осъществеше надеждата за нейното завръщане?

Брек седна на другия край на леглото, обвил пръсти около чашата, и отпи няколко големи глътки. Мълчеше и гледаше замечтано в кехлибарената течност. Андреа просто седеше и бе готова да чака, докато той проговори.

Той започна рязко:

— Е, добре, ти излезе с мен два пъти. След това вече не смяташе да имаш нищо общо с мен. Говореше сериозно. Разбрах, че е така. — Думите му звучаха накъсано, сякаш всяка една от тях бе изтръгната от сърцето му. — Бях обхванат от паника... от някаква лудост... така че се държах възможно най-лошо. Опитах се да те накарам да ми

отвърнеш сексуално, да те принудя да признаеш, че си почувствала тази магия тъй силно, както и аз. — Наведе се напред, с лакти на коленете си, загледан в пода. — Не знаех всичко за историята на семейството ти, но това не е извинение за постъпката ми. Когато лежеше в ръцете ми, пребледняла и изтощена, направо се мразех. Тъкмо тогава не може да си ме презирала повече, отколкото аз самият се презирах. Тъй че си тръгнах. Не бях в състояние да постъпя по друг начин. След това извърших най-голямата и глупава грешка.

Изправи се и zakрачи из стаята. Довърши наведнъж питието си и остави празната чаша на бюрото.

— Опитах се да те накарам да се омъжиш за мен и тази идея избухна в лицето ми. Андреа, трябва да ми повярваш! Искях да се оженя за теб, а не да те направя своя любовница и никога нямаше да изпълня закана си да арестуват баща ти и Джийн да научи за това. Всичко беше един блъф, както го нарече ти. Мислех, че ако стане така, че ти се омъжиш за мен, това щеше да ти даде възможност да ме опознаеш, а на мен — да ти докажа, че не съм такъв, какъвто е баща ти. — Дрезгавият му смях бе болезнен за ушите й. — Вместо това, се оказах по-лош от него, защото те обичам повече от живота си, а всичко, което направих, беше да ти причиня такава болка, че ти избяга от мен, вместо да ми позволиш да те утеша, когато най-много се нуждаеше. Не знам как да ти опиша начина, по който се чувствах, когато ти се съгласи... не да се омъжиш за мен, както бях се надявал... а да ми станеш любовница. При това каза, че никога не би и помислила за женитба с човек като мен. — Облегна се назад и я погледна право в очите, за първи път, откакто бе започнал обяснението си. — Попаднах в капан. Ти вече толкова ме мразеше, че ако бях оставил нещата така, нямаше никога да ми проговориш. Никога нямаше да ми повярваш, че те обичам и наистина искам да се оженя за теб, а дори и да беше повярвала, щеше само да ми се изсмееш в лицето.

Сега то изразяваше такава болка, че Андреа неволно протегна ръка към Брек.

— Не! Остави ме да кажа всичко. Трябва да свършим с това веднъж завинаги — каза той и продължи: — И така, аз се съгласих, като все още се надявах, че ще успея да те убедя да се омъжиш за мен. Щях да те ухажвам, ако това не звучи прекалено старомодно... да те извеждам на вечеря, на танци... а после ти взриви още една бомба.

Позволяваше ми да те посещавам един-два пъти в седмицата, като някоя евтина проститутка, и да си тръгвам след това. Бях готов да ти извия врата! — Изражението му беше толкова зловещо, че в себе си тя му повярва. — Пренесох се при теб. Бях решен да те накарам да ме опознаеш, но щях да направя всичко възможно да не натрапвам сексуална близост против волята ти. Надявах се моето въздържание да те заинтригува, да те накара да се замислиш защо не правя любов с теб. Толкова бях отчаян; а когато се обади Маккей, позволих на мъжките си инстинкти за лична територия да ме въвлекат в съвсем директно предявяване на права над теб. Отървах се от него, да, но цената беше твърде висока. Ти разбра, нахвърли се върху мен и... — Жестът му беше достатъчно красноречив. — След това всичко, което можех да направя, бе да се надявам, че твоят отговор бе знак за липсата на омраза някъде дълбоко в подсъзнанието ти. Ако можеше да забременееш или, живеейки с мен всеки ден като моя съпруга, започнеш да смяташ женитбата ни за съдба не толкова ужасна, колкото смъртта например... О, по дяволите, Андреа! — изруга той. — Аз те имах. Ти спеше тъй сладко в ръцете ми всяка вечер... Ти беше моя и аз бях готов на всичко, което беше по силите ми, за да те запазя завинаги. — Усмихна ѝ се уморено. — Ако бях живял с теб в продължение на седем години, поне според закона на здравия разум, щяха да те смятат за моя жена.

Гласът му беше дрезгаво провлачен, но той завърши сериозно думите си:

— Когато замина след смъртта на Джийн, платих за всяка своя грешка. Ами ако беше забременяла? Ти беше толкова уязвима... ако се беше омъжила просто защото си сметнала, че нямаш друг изход? Никога не бях допускал, че имам толкова развинтена фантазия. Премислях целия диапазон от възможности и въпреки това нощем се събуждах, плувнал в пот, от поредния кошмар. Ти беше изчезнала безследно, а, повярвай ми, аз тръгвах и по най-слабата диря, даже когато почти нямаше надежда. Бях изпълнен с решимост да чакам, докато станеш известна художничка и тогава да те проследя. — Усмихна се, но очите му си останаха страшно сериозни. — Единствената ми надежда беше този апартамент. Ти продължи да плащаш наема, но даже и да не го правеше, аз щях. Всъщност — каза с доста глуповат израз — аз купих тази сграда. Докато ти не прекъснеш

договора за наем, това бе все пак някаква връзка. И така... живеех тук и чаках.

— Аз имах предвид тази връзка — каза тя толкова тихо, че той не беше сигурен дали е чул добре. — Исках това да бъде едно послание за теб, Брек. Може би не съм очаквала да живееш още тук, но ако... ако наистина ме обичаше, знаех, че ще приемеш апартамента за знак, че ще се върна в него някой ден. Нямах представа колко време ще ми бъде нужно, нито кога ще завърша това, което трябваше да направя, но винаги съм смятала да се върна тук отново.

Сега Андреа бе тази, която не можеше да намери думи. Отпи замислено от виното, което не беше докоснала, докато Брек редеше монолога си. Реши, че ще бъде най-добре да му каже всичко направо и да се надява, че ще може да я разбере.

— Ти знаеш историята на моето семейство, Брек, но аз не съм наясно дали съзнаваш какво ми причини тази ситуация. Предполагам, винаги съм смятала, че не живея нормален живот в щастливо семейство. Макар че Джийн обичаше баща ми, неговите безбройни връзки и изневери оставиха своя отпечатък. Как да не се случи това? Те често изпадаха в пререкания, макар и не пред мен... но едно дете винаги разбира... и докато Джийн беше идеалната майка, Девлин беше само на моменти баща. Обсипваше ме с потоци от внимание само някои моменти и ме пренебрегваше в останалото време. Като дете никога не можех да му имам доверие. Когато пораснах, започнах да разбирам къде се корени напрежението между Джийн и Девлин и освен това проумях, че ме използва като оръжие срещу нея. Периодите, когато се правеше на добрия баща, винаги съвпадаха с някаква криза в отношенията им. — Устните ѝ се, свиха в горчива гримаса. — Аз бях последният коз в изнудването. Трай си или ще разкрия истината за раждането ѝ, беше посланието към Джийн. Естествено в началото не проумявах как всъщност успяваше да я държи в ръцете си, но знаех, че намесва и мен, използва ме някак си, за да я постави на колене. От недоверие чувството ми към него премина в омраза. Това ме караше да съм винаги нащрек, що се отнася до отношенията между мъжа и жената, и никога не си позволих да имам сериозен приятел.

Брек изобщо не бе трепнал. Слушаше внимателно всяка дума, тъй съсредоточен, както никога. Това, което Андреа му казваше сега, щеше да определи в каква посока ще се развие връзката им. Ако

Девлин Томас се появи пред него в този момент, можеше да го убие. Брек не смекчаваше собствената си вина, но Девлин Томас трябваше да отговаря за дяволски много неща.

Андреа продължи разказа си, като от време на време отпиваше от виното си.

— После дойде катастрофата с Джийн и всички онези мръсни разкрития. Не мога да ти обясня... О, Брек, чувствах се толкова омърсена, толкова виновна. Нима Джийн бе останала с Девлин заради мен? Какво наследство само имах... Щях ли някой ден да стана като баща си и като истинската си майка? Като прибавиш напрежението заради състоянието на Джийн и за всичко останало, нещо в мен се пречупи. Започнах да ненавиждам Девлин, а подобна омраза е саморазрушителна. Това преобърна сърцето ми и начина, по който се отнасях с хората... особено с мъжете. Трите години, през които бях свидетел на агонията на Джийн, само влошиха нещата. — Усмихна му се леко. — После се появи ти. Бях привлечена от теб и ти го знаеше. Никога не се бях чувствала така преди и се съпротивлявах вътрешно. Когато започнах да се страхувам, че губя в тази битка, реших да не те виждам повече заради собственото си душевно спокойствие. Нали разбираш, бях сигурна, че не мислиш за нищо повече от една мимолетна връзка. За мен ти беше като някакъв викинг, Брек. Взимаш си някоя жена като за отмора на война, но я напускаш, без да се обърнеш повече назад. Ти беше тъй затворен в себе си, така добре задоволяващ собствените си нужди, че аз никога не мислех за теб в контекста на една женитба. Изкривени представи...

— Не чак толкова изкривени, Андреа — тихо я прекъсна Брек. — Бях от този тип мъже, преди да те срещна. Никога по-рано не съм желаел обвързване.

Тя го погледна с тъга в очите.

— Наистина те ненавиждах, Брек, когато заплаши да нараниш по този начин Джийн. Не го разбирах като блъф и те намразих, така че се опитах да те уязвя, както мога. Подигравах ти се, използвах Джони като оръжие в ръцете си и подготвих почвата за онази ситуация, която аз... ние... и двамата всъщност искахме да избегнем. Аз също нося своята вина, Брек.

Андреа се чувстваше като изцедена. Тези разкрития я изтощаваха и Брек загрижено забеляза бледността на лицето ѝ и отпуснатите

рамене.

— Андреа — прекъсна я той, — кога си яла за последен път? Нека да ти стопля малко супа или да ти направя един сандвич?

Тя му се усмихна нежно и за първи път от началото на разговора Брек усети как напрежението в него се отпуска леко като някаква пружина. Не би могла все още да го мрази и да му се усмихва по този начин.

— Хапнах една лека закуска, докато те чаках да се върнеш. Искам да свършим с това, Брек, да изчистим всичко, което се е натрупало.

— Нека поне да ти донеса още малко вино. — Наведе се към нея и взе празната ѝ чаша. Пръстите им се докоснаха и тези на Брек за момент останаха върху нейните. Една малка ласка. Тя не отдръпна ръката си и Брек отново се окуражи.

Когато той се върна с не толкова пълна чаша, както първата, тя продължи разговора.

— В известен смисъл ти се оказа прав, знаеш ли? — Той я погледна с комично изражение на лицето и тя леко се засмя. — Докато живях с теб, при всяко положение трябваше да те възприема като мъж и да те опозная. Не можех да ти се изплъзна. Ти беше навсякъде. Беше мил с Джийн, загрижен към мен и дори когато правехме любов — тя срещна погледа му, без да се изчерви, — не можех да спра да ти отвърщам. Знаех, че трябваше да се измъкна и кроях планове, а когато Джийн почина, избягах. Имах нужда да бъда сама, но знаех, че ти няма да сметнеш сделката ни за приключила. Мисля, че дори тогава знаех, че не се стремиш към някаква краткотрайна връзка, но ми се бяха случили твърде много неща. Нуждаех се от време, исках да бъда далеч от всякакви предишни познанства. В стари времена дамите отивали в манастири. Аз отидох при морето. Имах своето уединение, работата си и време за размисъл. Трябваше да реша какво точно искам от живота и да се изплъзна от горчивината, която ме беше обзела. Трябваше да забравя омразата си към Девлин, преди тя да ме е унищожила като човек. — По лицето ѝ премина сянка от болката, която беше преживяла, и Брек стисна зъби. — Отне ми шест месеца да прогоня омразата от себе си и никак не ми беше лесно. Вече не ме боли от това, което Девлин е сторил на Джийн. Тя намери вечния си покой, а Девлин

ще попадне в отредения за него ад. Най-накрая преживях всичко това и сега знам какво искам.

— Какво искаш, Андреа? Каж ми го. — Той сякаш събираше сили за смъртоносния удар, който очакваше от нея.

— Няма да ти кажа, Брек. Ще ти покажа.

Тя стана от кушетката и протегна ръка към него. Той я взе в своята и Андреа го поведе към ателието. Влязоха и докато минат от другата страна на триножника, за да видят опънатото на него платно, тя каза:

— Това е последната картина, която нарисувах, преди да се върна. Когато я завърших, разбрах, че съм готова да се прибера у дома.

Брек стоеше като омагьосан пред картината. Тя изобразяваше някаква ефирна, фантастична сцена. Две фигури на фона на приказен бряг. Мъж, облечен в дрехи, които напомняха за отминалите времена на викингите, носеше на ръце една жена и гледаше към нея. Жената бе облечена в блестяща дългопола рокля, която се диплеше красиво около тялото ѝ. Начинът, по който падаха полите около краката ѝ, създаваше впечатление за опашка на морска сирена. Той очевидно я изнасяше от морската вода и около краката му още се плискаха малки вълнички.

Жената лежеше доверчиво в люлката на ръцете му и държеше изящно инкрустирана със скъпоценни камъни чаша. Тя я поднасяше към устните му, а той бе навел глава, за да отпие. Гледаха се в очите. Мъжът беше Брек, а жената — Андреа. Погледът му изразяваше любов.

— Картината се казва „Чашата на русалката“, Брек — каза тихо тя. — Както е казал поетът: „Колкото по-дълбоки следи оставя тъгата, толкова повече радост ще събереш в сърцето си.“ И двамата сме дълбоко белязани от тъгата, скъпи, но чашата най-накрая ще се изпълни с любов. Аз съм русалката, любими. Предлагам ти чашата на любовта, която никога не остава празна. Пий с мен и от мен и нека да споделим радостта си.

С нечленоразделен възглас на щастие Брек я вдигна в ръцете си. Докато отнасяше своята русалка от стаята, изразът на лицето му беше като в картината на Андреа. Погледът му преливаше от любов.

Занесе я в познатата ѝ спалня, в която отдавна не бяха влизали, освен в най-тъжните и сладки нейни сънища. Спря до леглото и я освободи от ръцете си. Тя застана до неговото изпълнено с очакване тяло.

Андреа сведе смирено глава, както подобава на пленница, но остана в това положение само за миг. Брек повдигна брадичката ѝ и зашари с изучаващ поглед по лицето ѝ. Това, което видя... любовта, копнежа... го успокои и той се усмихна.

Нежно, с треперещи ръце започна да я съблича; тя бе неговото единствено, безценно съкровище.

Очите на Андреа вече не го гледаха. Беше спуснала клепачи, за да потъне в онова неопишимо удоволствие, от което се бе отрекла през дългите шест месеца. Не го беше забравила. Не би могла никога да го забрави, но бледият огън от нейните спомени изобщо не приличаше на изпепеляващата жар, която проникваше във всяка клетка на тялото ѝ.

Със съжаление, но и нетърпеливо Брек свали ръцете си от тялото ѝ и се зае със собствените си дрехи. Една лека усмивка изви устните на Андреа. Той я зърна и се наведе да я поеме с устата си. Усмивката, тъй както любовта, се умножава, когато е споделена.

Те бяха създадени, за да бъдат едно цяло. Тя го беше напуснала, за да може истински да дойде при него, да отговори на дълбочината на чувствата му безрезервно. Сега беше готова, нетърпелива да дава и да приема пълната гама на любовта. Когато Брек я придърпа под себе си, тя му отговори с чувство, което по сила прилягаше на неговото. Правиха любов, създаваха свой живот и семейство.

Издание:

Автор: Ан Райсър

Заглавие: Не можеш да избягаш

Преводач: Мария Григорова

Година на превод: 1996

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 1996

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфия“ ЕАД, Пловдив

Художник: Георги Станков

Коректор: София Яневска

ISBN: 954-459-288-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2029>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.